www.virtual-project.eu

„O poveste de necrezut, subversivă, strălucitoare, inteligentă.”

Pierce Brown

„Roman de debut, *Giganţii adormiţi* combină cu măiestrie elemente de science-fiction, thriller politic şi ficţiune apocaliptică.”

Kirkus Reviews

„Pune sub semnul întrebării fizica, antropologia sau religia şi ne provoacă să investigăm tot ce ştim despre noi înşine.”

fullybookedreviews.com

„Un roman excepţional, plin de mister şi de acţiune, unul dintre cele mai bune debuturi SF (dacă nu romane) din 2016.”

fantasyliterature.com

„Giganţii adormiţi, primul volum din seria *Dosarele Themis* a lui Sylvain Neuvel, este cartea pe care am aşteptat-o tot anul. Provocatoare şi complet diferită de orice am citit până acum, e absolut incredibilă.”

paperbackparis.com

„Recomandat oricărui fan al literaturii science-fiction.”

rlemay.com.au

„Conceptul ce stă la baza romanului este uimitor. Debutul lui Sylvain Neuvel mi-a captat atenţia şi sunt curios să văd ce va aduce continuarea.”

speculativeherald.com

„Un debut remarcabil.”

Library Journal

„O carte fantastică, plină de mister şi de intrigă.”

keeperofpages.wordpress.com

SYLVAIN NEUVEL

GIGANŢII ADORMIŢI

CARTEA ÎNTÂI
DIN DOSARELE THEMIS

Original: *Sleeping Giants* (2016)

Traducere din limba engleză şi note:
ALEXANDRA FUSOI

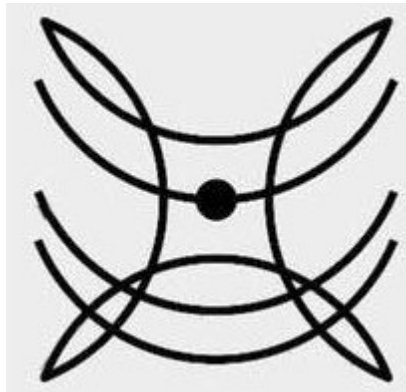

virtual-project.eu

PALADIN

— 2019 —

À Théodore.
Maintenant, on va t'apprendre
à lire… et l'anglais.[1]

PROLOG

Era a unsprezecea mea zi de naştere. Primisem de la tata o bicicletă nouă: cu alb şi roz, cu ciucuri pe ghidon. Îmi doream foarte mult să merg cu ea, dar părinţii nu voiau să plec de-acasă câtă vreme se mai aflau acolo prietenii mei. Deşi nu erau chiar prietenii mei. Nu m-am priceput niciodată să-mi fac prieteni. Îmi plăcea să citesc; îmi plăcea să mă plimb prin pădure; îmi plăcea să fiu singură. Şi totdeauna m-am simţit puţin nelalocul meu cu alţi copii de vârsta mea. Aşa că, atunci când veneau aniversările, părinţii îi invitau de obicei pe copiii vecinilor. Erau foarte mulţi, unii cărora abia dacă le ştiam numele. Erau toţi foarte drăguţi şi toţi aduceau cadouri. Aşa că am rămas. Am suflat în lumânări. Am desfăcut darurile. Am zâmbit mult. Nu-mi aduc aminte cele mai multe dintre cadouri, pentru că nu mă gândeam decât să mă duc afară şi să încerc bicicleta. Până să plece toată lumea, se făcuse aproape ora cinei şi nu mai aveam răbdare să stau nici măcar o clipă. Curând, avea să se întunece; după ce se făcea întuneric, tata nu m-ar mai fi lăsat să ies din casă până dimineaţă.

M-am furişat pe uşa din spate şi am pedalat cât de repede am putut până în pădurea de la capătul străzii. Trebuie să fi trecut vreo zece minute până am început să încetinesc. Probabil că se făcea puţin prea întuneric şi nu mă simţeam în largul meu, aşa că m-am gândit să mă întorc. Poate că eram doar obosită. M-am oprit un minut, ascultând cum bate vântul printre crengi. Venise toamna. Pădurea se schimbase într-un peisaj multicolor şi dăduse o nouă profunzime dealurilor din preajmă. Aerul devenise dintr-odată rece şi umed, de parcă stătea să plouă. Soarele cobora, iar cerul de dincolo de copaci era la fel de rozaliu ca ciucurii de pe ghidon.

Am auzit un trosnet în spate. Ar fi putut să fie un iepure. Ceva mi-a atras privirea spre poalele dealului. Am lăsat bicicleta pe potecă şi am început să cobor încet, dând deoparte crengile ce-mi stăteau în cale. Era greu de văzut ceva, pentru că nu căzuseră încă frunzele, dar printre ramuri se strecura o strălucire stranie, turcoaz. Nu-mi dădeam seama exact de unde venea. Nu era râul; îl auzeam în depărtare, dar lumina venea mult mai de-aproape. Părea să vină de peste tot.

Am ajuns la poalele dealului. Apoi mi-a fugit pământul de sub picioare.

După asta, nu-mi mai aduc aminte mare lucru. Am fost inconştientă câteva ore, iar când mi-am revenit, se ridica soarele pe cer. Tata stătea la vreo cincisprezece metri deasupra mea. Buzele i se mişcau, dar nu auzeam niciun sunet.

Groapa în care mă aflam era perfect pătrată, cam de dimensiunile casei noastre. Pereţii erau întunecaţi şi drepţi, cu o lumină turcoaz ce

strălucea în modele gravate complicat. Lumina venea din aproape tot ce era în jurul meu. Mi-am mişcat puţin mâinile în jur. Eram întinsă pe un strat de pământ, pietre şi crengi rupte. Sub ele, suprafaţa era uşor curbată, netedă la atingere şi rece, ca un fel de metal.

Nu-i observasem înainte, dar deasupra se aflau şi câţiva pompieri, veste galbene foindu-se în jurul gropii. La câţiva metri de capul meu a căzut o frânghie. În scurt timp, eram legată pe o targă şi ridicată la lumina zilei.

După aceea, tata n-a vrut să mai discute despre asta. Când am întrebat unde căzusem, a tot găsit modalităţi isteţe să explice ce fel de groapă era aia. După vreo săptămână, a sunat cineva la uşă. L-am strigat pe tata să deschidă el, dar nu mi-a răspuns. Am coborât în fugă scările şi am deschis uşa. Era unul dintre pompierii care mă scoseseră din groapă. Făcuse nişte poze şi se gândise că aş vrea să le văd şi eu. Avea dreptate. Iată-mă pe mine, chestia aia micuţă din fundul gropii, întinsă pe spate, în palma unei gigantice mâini metalice.

PARTEA ÎNTÂI
PĂRŢILE CORPULUI

FIŞIERUL NR. 003

Stenograma discuţiei cu dr. Rose Franklin, doctor în ştiinţe, cercetător principal, Institutul Enrico Fermi

Locaţie: Universitatea Chicago, Chicago, IL

— Cât de mare era mâna?

— Avea aproape şapte metri; deşi pentru o fetiţă de unsprezece ani părea mult mai mare.

— Ce-ai făcut după incident?

— Nimic. Multă vreme după aceea n-am mai vorbit despre asta. M-am dus la şcoală în fiecare zi, ca orice copil de vârsta mea. Nimeni din familie nu mai ajunsese vreodată la colegiu, aşa că ai mei au insistat să merg mai departe la şcoală. M-am specializat în fizică.

Ştiu ce o să zici. Aş vrea să-ţi pot spune că m-am îndreptat spre ştiinţă datorită mâinii, dar fusesem dintotdeauna bună la aşa ceva. Părinţii mei şi-au dat seama devreme că am un talent deosebit. Cred că n-aveam decât vreo patru ani când am primit de Crăciun primul kit de ştiinţă. Unul dintre kiturile acelea electronice cu ajutorul căruia poţi construi un telegraf sau chestii de-astea. Nu cred că aş fi făcut nimic altfel dacă l-aş fi ascultat pe tata şi aş fi rămas acasă în ziua aia.

Oricum, am absolvit colegiul şi am făcut în continuare singurul lucru pe care ştiam să-l fac. M-am dus la şcoală. Ar fi trebuit să-l vezi pe tata când am aflat că am fost admisă la Universitatea Chicago. N-am văzut în viaţa mea pe cineva aşa de mândru. N-ar fi fost mai fericit nici dacă ar fi câştigat un milion de dolari. M-au angajat la universitate după ce mi-am terminat doctoratul.

— Când ai găsit din nou mâna?

— N-am găsit-o. De fapt, nici n-am căutat-o. A durat şaptesprezece ani, dar presupun că s-ar putea spune că ea m-a găsit pe mine.

— Ce s-a întâmplat?

— Cu mâna? Situl a fost preluat de armată.

— Când s-a întâmplat asta?

— Când am căzut. Au trecut vreo opt ore până să intervină armata. Colonelul Hudson – cred că aşa îl chema – a primit conducerea proiectului. Era din zonă, aşa că ştia cam pe toată lumea. Nu-mi aduc aminte să-l fi întâlnit vreodată, dar cei care l-au cunoscut au avut de spus doar lucruri bune despre el.

Am citit puţinul care a rămas din notele lui – cea mai mare parte a

fost cenzurată de armată. În cei trei ani cât a condus proiectul, l-a interesat în primul rând să-şi dea seama ce însemnau gravurile alea. Mâna în sine, prezentată în general drept „vestigiul", este pomenită în trecere de câteva ori, ca dovadă că oricine a clădit încăperea aceea a avut un sistem religios destul de complex. Cred că a avut o idee destul de clară în legătură cu ce-şi dorea să fie chestia asta.

— Tu despre ce crezi că era vorba?

— Habar n-am. Hudson era militar de carieră. Nu era fizician. Nu era arheolog. Nu studiase niciodată nimic asemănător cu antropologia sau lingvistica, nimic util, măcar pe departe, în situaţia aceea. Orice idee preconceputǎ o fi avut, probabil că se trăgea din cultura populară, din filmele cu Indiana Jones sau aşa ceva. Din fericire pentru el, a avut colaboratori competenţi. Totuşi, trebuie să fi fost jenant să fie la comandă şi, în cea mai mare parte a timpului, să n-aibă habar ce se întâmplă.

Fascinant e cât efort au depus ca să-şi infirme propriile constatări. Prima lor analiză arăta că încăperea fusese construită cu vreo 3000 de ani în urmă. Asta nu prea era de înţeles pentru ei, aşa că au încercat datarea cu carbon a materiei organice găsite pe mână. Testele au arătat că era mult mai veche, undeva între 5000 şi 6000 de ani.

— Asta era ceva neaşteptat?

— Se poate spune şi aşa. Trebuie să înţelegi că asta contrazice tot ce ştim despre civilizaţiile americane. Cea mai veche civilizaţie cunoscută nouă a fost localizată în regiunea Norte Chico din Peru, iar mâna pare să fie cu vreo mie de ani mai veche. Chiar dacă n-ar fi fost aşa, e destul de limpede că n-a cărat nimeni o mână gigantică din America de Sud până în Dakota de Sud şi că în America de Nord n-au existat civilizaţii aşa de avansate până mult, mult mai târziu.

Ca să explice rezultatele datării cu carbon, echipa lui Hudson a dat până la urmă vina pe contaminarea probelor cu materie din mediul înconjurător. După câţiva ani de cercetări sporadice, s-a stabilit că amplasamentul avea o vechime de 1200 de ani şi a fost clasificat drept templu de cult al vreunei ramuri a civilizaţiei din Mississippi.

Am trecut prin dosare de o grămadă de ori. Nu există absolut nimic, niciun fel de dovadă care să susţină teoria asta, în afară de faptul că are mai multă noimă decât orice altceva ar sugera datele. Dacă e să-mi dau cu părerea, aş zice că Hudson n-a văzut niciun beneficiu militar în toate astea. Probabil că-i displăcea să-şi vadă cariera apunând într-un laborator de cercetare subteran şi era dornic să vină cu ceva, oricât de absurd, doar ca să scape de-acolo.

— Şi aşa a făcut?

— Să scape? Da. A durat puţin mai mult de trei ani, dar până la

urmă şi-a împlinit dorinţa. A făcut un atac cerebral în timp ce-şi plimba câinele şi a intrat în comă. A murit după câteva săptămâni.

— Ce s-a întâmplat cu proiectul după ce a murit el?

— Nu s-a întâmplat nimic. Mâna şi panourile s-au umplut de praf într-un depozit, timp de paisprezece ani, până când proiectul a fost demilitarizat. Cercetările au fost atunci preluate de Universitatea Chicago, cu finanţare NSA[2], şi, cumva, am primit misiunea să studiez mâna în care am căzut în copilărie. Nu cred cu adevărat în soartă, dar, într-un fel, conceptul de „lume mică" nu reuşeşte nici pe departe să descrie situaţia.

— De ce să se implice NSA într-un proiect arheologic?

— Mi-am pus şi eu aceeaşi întrebare. Finanţează tot felul de cercetări, dar asta pare să fie în afara zonei lor obişnuite de interes. Poate că-i interesa limbajul, pentru criptografie; poate că-i interesa materialul din care e făcută mâna. În orice caz, ne-au dat un buget destul de mare, aşa că n-am pus prea multe întrebări. Am primit o echipă mică să se ocupe de partea de ştiinţe exacte înainte să predăm totul departamentului de antropologie. Proiectul încă era clasificat drept strict secret şi, exact ca pe predecesorul meu, m-au mutat într-un laborator subteran. Cred că mi-ai citit raportul, aşa că ştii restul.

— Da, l-am citit. Ai trimis raportul după numai patru luni. S-ar putea zice că a fost puţin pripit.

— Era un raport preliminar, nu cred că a fost trimis în grabă. În regulă, poate un pic, totuşi făcusem descoperiri importante şi nu credeam că mai pot avansa mult cu datele pe care le aveam, aşa că de ce să aştept? În încăperea aia subterană erau adunate destule cât să ne ţină ocupaţi cu presupuneri timp de mai multe vieţi. Pur şi simplu nu sunt convinsă că avem cunoştinţele necesare să scoatem mai mult din toate astea fără să obţinem mai multe date.

— Ce înseamnă „noi"?

— Noi. Eu. Tu. Omenirea. Mă rog. În laboratorul ăla există lucruri care, în momentul ăsta, sunt pur şi simplu dincolo de înţelegerea noastră.

— În regulă. Povesteşte-mi despre lucrurile pe care le înţelegi. Povesteşte-mi despre panouri.

— Am scris în raport. Sunt şaisprezece, de aproximativ 3 pe 9,75 metri fiecare şi mai puţin de 2,5 centimetri grosime. Toate au fost făcute cam în jurul aceleiaşi perioade, acum aproximativ 3000 de ani. Am…

— O clipă, dacă se poate. Să înţeleg că nu eşti de acord cu teoria contaminării probelor?

— Din punctul meu de vedere, nu există niciun motiv real să n-am încredere în datarea cu carbon. Şi, ca să fiu sinceră, cât de vechi sunt chestiile astea e cea mai mică dintre problemele noastre. Ţi-am spus că simbolurile au luminat în ultimii şaptesprezece ani fără vreo sursă vizibilă de energie?

Fiecare perete e făcut din câte patru panouri şi are gravate pe el douăsprezece şiruri a câte optsprezece până la douăzeci de simboluri. Şirurile sunt împărţite în secvenţe de câte şase sau şapte simboluri. Am numărat cincisprezece simboluri diferite în total. Majoritatea sunt folosite de câteva ori, unele apar doar o dată. Şapte dintre ele sunt curbilinii, cu un punct în mijloc, şapte sunt formate din linii drepte şi unul este doar un punct. Au un aspect simplu, dar foarte elegant.

— Echipa de dinainte a reuşit să interpreteze vreunul dintre semne?

— De fapt, una dintre puţinele secţiuni din raportul lui Hudson pe care armata le-a lăsat neatinse a fost analiza lingvistică. Au comparat simbolurile cu toate sistemele de scriere cunoscute, trecute sau prezente, dar n-au găsit nicio corelaţie interesantă. Au presupus că fiecare secvenţă de simboluri reprezenta o propoziţie, ca o frază în engleză, dar, fără un cadru de referinţă, n-au putut nici măcar să facă speculaţii în legătură cu interpretarea lor. Munca lor a fost destul de meticuloasă şi documentată la fiecare pas. Nu văd niciun motiv să fac a doua oară acelaşi lucru şi am respins oferta de a include în echipă un lingvist. Neavând cu ce să comparăm, nu există nicio cale să ajungem în mod logic la vreun fel de înţeles.

Poate că am fost subiectivă – pentru că eu m-am împiedicat de ea –, dar m-am simţit atrasă de mână. N-am putut să explic, însă fiecare fibră a fiinţei mele îmi spunea că mâna este piesa importantă.

— Exact invers decât predecesorul tău. Deci ce-mi poţi spune despre ea?

— Păi, este absolut uluitoare, dar presupun că nu de estetică eşti interesat. Măsoară 6,9 metri în lungime, de la încheietură până în vârful degetului mijlociu. Pare să fie plină, făcută din acelaşi material metalic ca panourile de pe pereţi, dar e cu cel puţin 2.000 de ani mai veche. Este cenuşiu-închis, cu nuanţe maroniu-gălbui, şi are proprietăţi discrete de irizare.

Mâna este deschisă, degetele lipite între ele, uşor curbate, parcă ţinând ceva foarte preţios sau nişte nisip pe care încearcă să nu-l împrăştie. Are cute acolo unde se încreţeşte în mod normal pielea omenească, iar altele sunt pur şi simplu decorative. Toate strălucesc în aceeaşi nuanţă de turcoaz-deschis, care expune irizaţia din metal.

Mâna pare puternică, dar… *rafinată* e singurul cuvânt care-mi vine în minte. Cred că e o mână de femeie.

— În momentul ăsta mă interesează mai mult faptele. Din ce este făcută această mână puternică, dar rafinată?

— S-a dovedit aproape imposibil de tăiat sau de modificat în vreun fel prin mijloace convenţionale. A fost nevoie de câteva încercări ca să înlăturăm chiar şi numai un mic eşantion dintr-unul din panourile de pe pereţi. Spectrografia de masă a arătat că este un aliaj din câteva metale grele, în principal iridiu, cu circa zece la sută fier şi concentraţii mai mici de osmiu, ruteniu şi alte metale din grupa platinei.

— Probabil valorează greutatea ei în aur?

— Interesant că spui asta. Nu cântăreşte cât ar trebui, aşa că aş zice că valorează mult mai mult decât greutatea ei în orice.

— Cât cântăreşte?

— Treizeci şi două de tone… Ştiu, e o greutate considerabilă, dar este inexplicabil de uşoară, ţinând cont de compoziţie. Iridiul este, fără îndoială, unul dintre elementele cu cea mai mare densitate. Chiar şi cu ceva conţinut de fier, mâna ar putea cântări uşor de zece ori mai mult de atât.

— Cum ai explicat asta?

— N-am explicat. Încă nu pot. Nu pot nici măcar să fac supoziţii despre tipul de proces care ar putea fi folosit pentru a realiza aşa ceva. De fapt, greutatea nu m-a deranjat nici pe departe cât simpla cantitate de iridiu la care mă uitam. Iridiul nu este numai unul dintre lucrurile cu cea mai mare densitate pe care le poţi găsi, ci şi unul dintre cele mai rare.

Vezi tu, metalelor din grupa asta – platina e unul dintre ele – le place să se lege de fier. Asta a făcut şi cea mai mare parte a iridiului de pe Pământ cu milioane de ani în urmă, când suprafaţa era încă lichidă şi, pentru că e aşa de greu, s-a scufundat până în miez, la o adâncime de mii de kilometri. Bruma care a mai rămas în scoarţa Pământului e de obicei amestecată cu alte metale şi pentru separare e necesar un proces chimic complex.

— Cât de rar e în comparaţie cu alte metale?

— E rar, foarte rar. Haide să zicem că, dacă ar fi să pui la un loc tot iridiul pur produs pe toată planeta într-un an, probabil că nu te-ai alege cu mai mult de câteva tone. Asta înseamnă cam o valiză mare. Ar dura zeci de ani, folosind tehnologiile de azi, să faci rost de o cantitate suficientă ca să construieşti toate astea. E greu de găsit pe Pământ şi pur şi simplu nu sunt suficienţi chondriţi[3] prin preajmă.

— M-ai pierdut.

— Îmi pare rău. Meteoriţi; cei pietroşi. Iridiul este aşa de rar în rocile de pe Pământ, că deseori nici nu poate fi detectat. Cea mai mare parte a iridiului pe care-l exploatăm se extrage din meteoriţi prăbuşiţi care n-au ars complet în atmosferă. Ca să construieşti încăperea asta – şi putem presupune că nu e singurul lucru pe care l-au construit –, ar trebui să-l găseşti undeva unde e mult mai mult decât pe suprafaţa Pământului.

— O călătorie spre centrul Pământului?

— Jules Verne e una dintre variante. Ca să obţii tipul ăsta de metal în cantităţi enorme, trebuie fie să-l extragi de la o adâncime de mii de kilometri, fie să ai capacitatea să-l extragi *din spaţiul cosmic*. Cu tot respectul pentru domnul Verne, n-am ajuns nici măcar pe-aproape de extragerea de la adâncimi suficient de mari. Cele mai adânci mine pe care le avem arată ca nişte hârtoape pe lângă ce ţi-ar trebui. Spaţiul pare o variantă mult mai probabilă. Există chiar acum companii private care speră să obţină apă şi minerale preţioase în spaţiu în viitorul foarte apropiat, dar proiectele lor sunt încă în primele faze de planificare. Cu toate acestea, dacă poţi colecta meteoriţi în spaţiu, poţi obţine mult mai mult iridiu, mult mai mult.

— Ce altceva îmi mai poţi spune?

— Asta cam rezumă totul. După câteva luni în care m-am uitat la mână cu toate echipamentele cunoscute de om, am considerat că nu facem niciun progres. Ştiam că pun întrebările greşite, dar nu ştiam care sunt cele corecte. Am prezentat un raport preliminar şi am cerut să plec în concediu.

— Adu-mi aminte. Care era concluzia raportului?

— N-am construit-o noi.

— Interesant. Care a fost reacţia?

— Cerere aprobată.

— Asta a fost tot?

— Da. Cred că sperau că n-o să mă mai întorc. N-am folosit niciodată cuvântul „extraterestru”, dar probabil că asta au priceput din raportul meu.

— Şi nu asta voiai să spui?

— Nu tocmai. S-ar putea să existe o explicaţie mult mai realistă, una la care pur şi simplu nu m-am gândit. Ca om de ştiinţă, ceea ce pot spune e că oamenii din zilele noastre n-au resursele, cunoştinţele

sau tehnologia necesare să construiască aşa ceva. Este foarte posibil ca vreo civilizaţie antică să fi avut o înţelegere a metalurgiei mai bună decât noi, dar tot n-ar fi dispus de mai mult iridiu, indiferent dacă ar fi fost acum 5000, 10.000 sau 20.000 de ani. Aşa încât, ca să răspund la întrebare, nu, nu cred că obiectele alea au fost construite de oameni. Poţi să tragi ce concluzie vrei tu.

Nu sunt proastă; ştiam că probabil îmi distrug cariera. Cu siguranţă mi-am anulat orice credibilitate aş fi avut în faţa NSA, dar ce era să fac? Să mint?

— Ce-ai făcut după ce ţi-ai prezentat raportul?

— M-am dus acasă, acolo unde a început totul. Nu mai fusesem acasă de aproape patru ani, de când murise tata.

— Unde e acasă?

— Mă trag dintr-un orăşel care se cheamă Deadwood, la vreo oră de mers spre nord-vest din Rapid City.

— Nu ştiu partea aceea din Midwest[4].

— E un orăşel construit în timpul goanei după aur. Era un loc cu scandaluri, ca în filme. Ultimele bordeluri s-au închis când eram eu copil. Singurul motiv pentru care suntem cunoscuţi, în afara unui serial cu viaţă scurtă pe HBO, e că în Deadwood a fost asasinat Wild Bill Hickok[5]. Oraşul a supravieţuit după sfârşitul goanei după aur şi câteva incendii de proporţii, dar populaţia s-a împuţinat până la vreo 1200 de locuitori.

Deadwood sigur nu prosperă, dar încă rezistă. Iar peisajul îţi taie răsuflarea. E aşezat chiar la marginea rezervaţiei forestiere Black Hills, cu formaţiunile ei stâncoase stranii, cu păduri frumoase de pini, stânci sterpe, canioane şi pâraie. Nu-mi trece prin cap alt loc mai frumos pe Pământ. Pot să înţeleg de ce ar vrea cineva să construiască ceva acolo.

— Îi mai spui acasă?

— Da. E parte din cine sunt, chiar dacă mama probabil că n-ar fi de acord. A părut să şovăie când a răspuns la uşă. Abia dacă mai vorbeam la vremea aia. Simţeam că era supărată că nu mai venisem deloc, nici chiar pentru înmormântarea tatei, că o lăsasem de una singură să se descurce cu pierderea lui. Avem fiecare felul nostru de a face faţă durerii şi cred că, în străfundul sufletului, mama înţelegea că pur şi simplu ăsta era felul meu, dar în voce i se simţea necazul, se simţeau lucruri pe care n-ar fi îndrăznit niciodată să le spună cu voce tare, însă care ne-ar fi alterat relaţia pentru totdeauna. N-aveam nimic împotrivă. Suferise destul; era îndreptăţită să aibă resentimente. N-am vorbit prea mult în primele zile, dar ne-am creat rapid un fel de rutină.

Faptul că dormeam în camera mea de odinioară mi-a readus în minte anii copilăriei. Când eram mică, mă strecuram de multe ori din pat noaptea şi stăteam la fereastră să-l văd pe tata plecând spre mină. Venea la mine în cameră înainte de fiecare schimb de noapte şi-mi spunea să aleg o jucărie pe care s-o pună în pachetul cu mâncare. Zicea că se gândeşte la mine când îl desface şi vine să-şi petreacă pauza de masă cu mine, în visele mele. Nu vorbea mult, nici cu mine, nici cu mama, dar ştia ce importante pot fi pentru un copil lucrurile mici şi stătea să mă bage în pat înainte de fiecare tură de noapte. Cum îmi mai doream să fie acolo tata, să stau de vorbă cu el. Nu era om de ştiinţă, dar avea o viziune limpede asupra lucrurilor. Cu mama nu puteam discuta despre asta.

Am avut conversaţii scurte, dar plăcute, timp de câteva zile, ceea ce era o schimbare bine-venită după comentariile politicoase despre mâncare pe care le schimbaserăm de când ajunsesem. Dar ce făcusem eu era strict secret şi m-am străduit cât am putut să îndepărtez discuţiile de ceea ce mă preocupa pe mine. Devenea tot mai uşor cu fiecare săptămână care trecea, pentru că mă trezeam petrecând tot mai mult timp aducându-mi aminte de greşelile copilăriei decât gândindu-mă la mână.

Mi-a trebuit aproape o lună până să mă duc în locul în care o văzusem prima dată. Groapa fusese de mult astupată. Prin ţărână şi printre pietre începeau să crească la loc copăcei. Nu mai era nimic de văzut. M-am plimbat fără ţintă până la căderea nopţii. De ce a fost mâna prima pe care-am găsit-o? Sigur trebuie să mai fie şi alte structuri cum era cea în care am căzut. De ce nu le-a găsit nimeni? De ce s-a întâmplat în ziua aia? Mâna a rămas inactivă milenii la rând. Ce s-a întâmplat atunci? Ce a activat-o? Ce era prezent acum douăzeci de ani şi nu fusese timp de mii de ani?

Şi atunci am avut revelaţia. *Asta* era întrebarea corectă. Trebuia să-mi dau seama ce o activase.

FIŞIERUL NR. 004

Stenograma discuţiei cu maistrul militar clasa a III-a Kara Resnik, Armata Statelor Unite

Locaţie: Aerodromul militar Coleman, Mannheim, Germania

— Te rog să precizezi numele şi gradul.

— Ştii deja numele. Te holbezi la dosarul meu.

— Mi s-a spus că vei coopera în acest caz. Aş vrea să precizezi numele, pentru înregistrare.

— Pentru început, ai putea să-mi spui ce înseamnă acest „caz”.

— Nu este posibil. Acum, precizează numele şi gradul, pentru înregistrare.

— „Nu este posibil…” Întotdeauna te exprimi aşa pretenţios?

— Îmi place să formulez clar lucrurile. Consider că îmi permite să evit confuziile. Dacă e ceva ce nu pot suferi, e să mă repet…

— Da. Numele meu. Dacă ţi se pare aşa de important, poţi să-l spui tu.

— Cum doreşti. Eşti maistru militar clasa a III-a Kara Resnik şi eşti pilot de elicopter în armata Statelor Unite. Aşa este?

— Am fost. Mi s-a suspendat dreptul de zbor, dar probabil că ştii deja.

— Nu ştiam. Pot să întreb ce s-a întâmplat?

— Am o dezlipire de retină. Nu doare, dar mi-a afectat vederea. Sunt programată pentru operaţie mâine. Când am întrebat, mi s-a spus că există o şansă acceptabilă să mai fiu în stare să zbor… ceea ce mie îmi sună suspect de asemănător cu un „nu”. Cum ziceai că te cheamă?

— N-am zis.

— Şi de ce nu zici? Pentru înregistrare…

— Există multe motive, unele mai pertinente decât altele. Din punctul tău de vedere, e de-ajuns să ştii că nu ţi s-ar permite să ieşi vie din încăperea asta dacă ţi-aş spune.

— Puteai să zici doar nu. Chiar crezi că o să obţii ceva dacă mă ameninţi?

— Îmi cer sincer scuze dacă te-ai simţit ameninţată în vreun

fel, maistru militar Resnik. Intenţia mea n-a fost niciun moment să te fac să te simţi inconfortabil. Pur şi simplu, n-am vrut să crezi că mă feresc.

— Deci erai preocupat de siguranţa mea? Ce atitudine cavalerească! De ce mă aflu aici?

— Eşti aici ca să discutăm despre ce s-a întâmplat în Turcia.

— Nu s-a întâmplat nimic în Turcia. Nimic interesant, oricum.

— Asta o să decid eu. Ştii că am autorizaţie de securitate cu câteva niveluri peste a ta, aşa că ia-o de la început.

— Nici măcar nu sunt sigură că înţeleg ce vrei să spui.

— Cum ai ajuns în Turcia?

— Am fost convocată pentru o misiune NATO. Am ajuns dimineaţă devreme şi m-am dus la culcare. Şedinţa de informare pentru misiune era programată la ora 16.00. Am fost prezentată adjunctului meu, maistrul militar Mitchell, şi am trecut în revistă misiunea. Urma să decolăm de la Adana la ora 2.00, cu un UH-60 invizibil modificat[6]. Trebuia să intrăm în spaţiul aerian sirian la altitudine foarte joasă şi să prelevăm mostre de aer la circa nouăsprezece kilometri sud de graniţă, în apropiere de Al-Raqqah.

— Ai spus că nu te mai întâlneşi cu adjunctul tău. Din câte înţeleg, forţele armate preferă să menţină componenţa echipajelor. Pare ciudat să despartă o echipă chiar înainte de o misiune periculoasă şi să te pună să zbori cu cineva pe care abia îl cunoşti. De ce nu l-au adus pe copilotul tău să zboare cu tine?

— A fost transferat.

— De ce?

— Trebuie să-l întrebi pe el.

— L-am întrebat. Te-ar mira să afli că a cerut orice alt post, numai să fie cu alt pilot? Când te-a descris, cred că a folosit cuvintele *încăpăţânată, instabilă* şi *arţăgoasă.* Are un vocabular destul de dezvoltat.

— Joacă mult scrabble.

— De asta nu vă înţelegeaţi?

— N-am avut niciodată vreo problemă cu el.

— Asta n-are niciun fel de importanţă. Nu vezi prea des oameni dispuşi să-şi pună în pericol cariera militară doar ca să evite să stea cu o persoană anume.

— Nu eram de acord în multe privinţe, dar n-am lăsat asta

niciodată să afecteze zborul. N-am ce face dacă n-a fost şi el în stare să facă la fel.

— Deci nu e vina ta că oamenii au probleme cu tine. Pur şi simplu, aşa eşti tu.

— Cam aşa ceva. Uite ce e, vrei să spun că nu sunt omul cu care să te înţelegi uşor? Bine, fie. Dar, cumva, nu cred că suntem aici ca să discutăm despre personalitatea mea fermecătoare. Vrei să ştii cum am distrus un elicopter de douăzeci de milioane de dolari în mijlocul unei livezi de fistic. Aşa e?

— Putem să începem cu asta. Spui că ar fi trebuit să colectaţi mostre de aer. Ştii de ce?

— NATO crede că Siria e implicată de mult timp într-un program de armament nuclear şi vrea să-i pună capăt. Israelul a distrus în 2007 amplasamentul unde bănuia că se află un reactor, dar NATO nu vrea să facă la întâmplare ceva aşa de drastic.

— Ar prefera să aibă dovezi solide înainte să se angajeze într-o acţiune militară.

— Vor să-i prindă cu pantalonii în vine. O sursă din serviciile de informaţii militare siriene a transmis Statelor Unite că lângă Al-Raqqah se desfăşoară teste subterane şi, cum Siria refuză să permită accesul inspectorilor la amplasamentele nucleare, trebuia să recurgem la o abordare mai discretă.

— Această inspecţie clandestină a implicat şi altceva în afară de prelevarea de mostre de aer?

— Nu. Trebuia să intrăm şi să ieşim din spaţiul aerian. Aduseseră nişte echipamente destul de serioase ca să detecteze indicii de activitate nucleară în mostrele de aer pe care urma să le aducem. Am plecat de la Baza Aeriană İncirlik la ora 2.00, conform planificării. Am zburat cam o oră spre est, de-a lungul graniţei, şi am virat spre sud ca să intrăm în Siria. Am zburat razant timp de vreo douăsprezece minute, la douăzeci şi cinci de metri deasupra solului. În jurul orei 3.15 am ajuns la coordonatele specificate, am prelevat mostrele de aer şi am pornit înapoi pe ruta pe care veniserăm.

— Erai neliniştită?

— Eşti haios. Sunt neliniştită dacă uit să-mi plătesc factura la telefon. Asta e puţin altceva. Zbori la nivelul solului, cu aproape 260 de kilometri pe oră, deasupra unui teritoriu potenţial ostil, noaptea, cu dispozitive de vedere pe timp de noapte. Dacă asta nu-ţi pune inima în mişcare, nu ştiu ce altceva ar putea s-o facă. Aşa că, mda, eram amândoi cu nervii întinşi. Cu dispozitivele de noapte nu poţi să vezi

nimic decât drept în faţă. Parcă ai zbura printr-un tunel îngust luminat în verde, la o viteză incredibilă.

— A mers totul conform planului?

— Ca pe roate. Eram înapoi în spaţiul aerian turcesc în mai puţin de douăzeci şi cinci de minute. Am urcat la 245 de metri în timp ce ne îndepărtam de graniţă. Ne apropiam de Harran când am observat o lumină chiar sub noi. Nu erau luminile oraşului. Eram deasupra unor terenuri agricole şi nici culoarea nu era potrivită. Şi apoi, din senin, motorul s-a oprit şi în carlingă s-a făcut întuneric.

Am auzit rotoarele încetinind, apoi s-a aşternut liniştea. Dinspre câmpurile de dedesubt venea o strălucire turcoaz. Nenumăraţi copăcei ca nişte arbuşti, plantaţi la vreo nouă metri unul de altul, fără altceva decât ţărână între ei. Şi noi stăteam pur şi simplu acolo, holbându-ne. Era suprarealist, foarte… calm. După aia am căzut ca un bolovan.

Airbagul s-a lovit de vizor şi m-a făcut să-mi pierd cunoştinţa când am ajuns la sol. Mi-am revenit după câteva minute. Eram singură în elicopter. Un bătrân îmbrăcat cu o tunică albă de bumbac încerca să-mi desprindă centurile. Avea probabil cel puţin şaizeci de ani şi pielea întunecată şi tăbăcită. S-a uitat la mine şi a mormăit ceva ce probabil că ştia că n-am cum să înţeleg. Apoi doar a zâmbit. O parte dintre dinţii de jos îi lipseau, dar avea ochi foarte blânzi. Mi-am revenit şi l-am ajutat să mă elibereze din scaun.

M-a sprijinit să cobor încet, punându-mi braţul peste umărul lui. Cineva m-a prins de celălalt braţ, o fată, poate de vreo şaisprezece ani. Era foarte drăguţă. Se tot uita în jos şi a vorbit doar puţin, când i s-a adresat bărbatul. Putea să fie taică-său, poate bunicu-său. M-au aşezat jos la vreo treizeci de metri de elicopter şi bărbatul mi-a dat să beau apă dintr-un bidon. Fata mi-a arătat o bucată de cârpă şi a făcut semn spre fruntea mea. Cum nu m-am opus, mi-a pus cârpa udă peste ochiul drept. A luat-o de-acolo şi a dat-o imediat deoparte, sperând probabil că n-o să observ sângele.

— Unde era copilotul tău?

— La început, n-am ştiut. Abia după un minut sau două am observat câţiva oameni care se aflau la câţiva paşi în spatele elicopterului. Nu le-am putut distinge feţele, doar umbrele în lumina turcoaz. M-am ridicat. Tânăra tot repeta aceleaşi câteva cuvinte… „nu te ridica”, bănuiesc. M-am dus spre lumină. Am ajuns până la marginea unui crater uriaş care distrusese câmpul de fistic. Lumina era foarte strălucitoare.

Mitchell era acolo, împreună cu nişte localnici. M-a apucat de braţ şi mi l-a trecut peste umerii lui, sprijinindu-mă. Părea sincer fericit să mă vadă. Nu sunt foarte sigură la ce mă holbam, dar era cel mai copleşitor lucru pe care-l văzusem vreodată.

Arăta ca o balenă făcută dintr-un metal întunecat – poate o corabie sau un submarin, deşi părea puţin cam mic. Era neted şi rotunjit, ca un fuzelaj de 747, dar fără nicio deschidere la vedere şi fără elice. Aducea mai mult cu o operă de artă italienească decât cu ceva util. Pe toată suprafaţa treceau vine turcoaz, la distanţe regulate, formând un tipar ca o reţea.

— Cât aţi stat acolo?

— Nu ştiu. Poate zece minute. Am fost distraşi de zgomotul altor elicoptere şi de curentul care ne arunca nisip în faţă. În jurul craterului au aterizat patru elicoptere Black Hawk, din care au debarcat mai mulţi puşcaşi marini decât puteam eu să număr. Ne-au dus pe Mitchell şi pe mine la unul dintre elicoptere şi am decolat imediat. Puşcaşii de la sol îi îndepărtau pe oameni de lângă crater. I-am văzut pe doi dintre ei încercând să împiedice poliţia locală să se apropie.

— Da, a fost… regretabil… că s-au implicat şi autorităţile locale. Ar fi fost mult mai uşor dacă ar fi ajuns cu câteva minute mai târziu. Te rog, continuă.

— Asta-i tot. Nu mai e nimic altceva de spus. M-au dus la spitalul de la baza din Turcia. Apoi, acum o oră, m-au adus aici pentru operaţia la ochi. De unde ai ştiut că sunt aici?

— Chiar are importanţă?

— Presupun că asta înseamnă că nu-mi vei spune. Poţi să-mi spui măcar ce era chestia aia?

— Departamentul de Stat solicită chiar acum guvernului turc permisiunea să repatrieze epava unui model secret de avion din timpul celui de-al Doilea Război Mondial, găsit de fermierii locali din provincia Urfa.

— Glumeşti, nu? Nu o epavă veche de avion mi-a doborât mie elicopterul. Chiar te aştepţi să cred aşa ceva?

— Ce crezi tu nu e deosebit de important în actuala stare de lucruri. Important este ce cred autorităţile locale. Trebuie să fie convinse că ducem înapoi în Statele Unite epava unui avion american vechi de şaptezeci de ani.

— Deci asta e?

— Ce crezi despre maistrul militar Mitchell?

— Nu-mi răspunzi la întrebare?

— …

— Mitchell e în regulă. S-a descurcat bine.

— Nu la asta mă refeream, ci la ce crezi despre el personal.

— Uite ce e, aproape că am murit fiindcă acolo, undeva, există o chestie mare şi strălucitoare care e în stare să doboare de la distanţă, în doar câteva secunde, un elicopter Black Hawk complet înarmat. Chiar vrei să ştii ce cred eu, la nivel personal, despre secundul meu?

— Chiar vreau. Sunt perfect conştient că elicopterul tău s-a prăbuşit. Ar trebui să fiu orb ca să nu văd că ţi se pare insuportabil să nu ştii de ce. Dacă am avea destul timp, am putea sta de vorbă câteva ore pe tema asta, ca să-ţi confirm suspiciunile, dar trebuie să plec foarte curând.

Poate că ţi se pare nesemnificativ ce te întreb. Ce trebuie să înţelegi e că am acces la o cantitate enormă de informaţii la care tu nu ai acces. Ca urmare, sunt foarte puţine lucruri pe care mi le poţi spune şi pe care să nu le ştiu deja. Ce nu ştiu, şi aş vrea să aud de la tine, e ce crezi despre domnul Mitchell.

— Ce vrei să spun? Am stat cu el o oră şi jumătate. Suntem amândoi din Detroit. E cu doi ani mai mare decât mine, dar am urmat amândoi cam aceleaşi şcoli. I se părea o coincidenţă mare că am ajuns să zburăm pe acelaşi aparat. Ascultă country, ceea ce eu nu pot suferi, şi niciunul dintre noi nu crede că Lions o să ajungă la meciurile de baraj. E destul de personal?

— Care e prenumele lui?

— Habar n-am. Ryan, cred. O să-mi spui ce era chestia aia? Poţi să-mi zici dacă mai sunt şi altele pe undeva?

— Mulţumesc foarte mult pentru timpul acordat, doamnă Resnik…

Aproape că am uitat. Dacă are vreo importanţă pentru tine, fostul tău copilot a mai spus şi că ai fost cel mai bun pilot pe care l-a văzut vreodată.

FIŞIERUL NR. 007

Stenograma discuţiei cu dr. Rose Franklin,
doctor în ştiinţe, cercetător principal,
Institutul Enrico Fermi

Locaţie: Universitatea Chicago, Chicago, IL

— Ar putea fi Experimentul Davis?

— Nu ştiu. Ar putea fi? Ce este Experimentul Davis?

— Îmi pare rău. Vorbesc singură. Argonul trebuie să fie! Ar fi trebuit să mă gândesc la asta. Doar tata a lucrat multă vreme la mină.

— Ce mină? Ştiu ce este argonul, dar în mod evident nu înţeleg ce încerci să demonstrezi.

— La sfârşitul anilor ’60, doi astrofizicieni au conceput un experiment pentru captarea şi numărarea particulelor neutrino emise de Soare. Îmi aduc aminte că am citit despre asta când eram copil. Au construit un rezervor masiv umplut cu o soluţie folosită pentru curăţarea chimică, l-au amplasat la aproape 1,5 kilometri adâncime, ca să-l protejeze de alte fenomene solare, şi, practic, n-au făcut decât să aştepte să-l lovească particulele. Când un atom de clor intră în coliziune cu un neutrino, se transformă într-un izotop radioactiv de argon – argon-37, mai exact. Din când în când, pompau heliu ca să extragă argonul, aşa că puteau să numere atomii care fuseseră loviţi. Ştiinţa e minunată; au luat ceva pur teoretic şi au reuşit să-l transforme în ceva concret. Au desfăşurat experimentul aproape douăzeci şi cinci de ani, la mina Homestake, unde a lucrat tata, la câţiva kilometri de locul în care am căzut peste mină. Sunt gata să pun pariu că obiectele astea reacţionează în apropierea argonului.

— Aşa cum ştii, nu sunt fizician, dar…

— Nu ştiu nimic despre tine.

— Păi, acum ştii că nu sunt fizician. Oricum, mă gândeam că doar o cantitate infinitezimală de materie radioactivă poate călători pe o asemenea distanţă.

— Aşa este. Dar, oricât de mică ar fi cantitatea, nu poate fi doar o coincidenţă. Elicopterul care s-a prăbuşit în Turcia preleva mostre de aer ca să detecteze urme ale unor teste nucleare. Trebuie să fi căutat argon-37. Pilotul a spus că aduseseră cu ei în Turcia nişte echipamente masive. Trebuie să fi fost un MARDS – un sistem mobil de depistare a argonului – sau ceva similar. În orice caz, e o maşinărie mare, care poate detecta argonul-37. O reacţie nucleară subterană exact în asta ar

transforma tot calciul dimprejur. E o modalitate destul de sigură pentru depistarea unui amplasament nuclear. Nu te poţi ascunde de aşa ceva. Nu poţi să trişezi. Calciul este pretutindeni, în nisip, în roci, în oameni, iar o parte din argonul pe care-l produce o explozie nucleară va scăpa în cele din urmă în aer, indiferent de adâncimea la care are loc deflagraţia.

— Ai sugerat că există şi alţi izotopi ai argonului. Ar reacţiona la oricare dintre ei sau doar la acesta?

— Ar trebui să fie doar ăsta. Există o grămadă de argon-40 în atmosferă, peste tot, şi alţi izotopi. Dar, de acord, ar părea ciudat ca vestigiile astea să reacţioneze la ceva aşa de strict definit…

— Poţi să…

— Îmi pare rău. Nu voiam să te întrerup. Voiam să spun că, bineînţeles, doar în cazul în care nu le-au gândit aşa. Ar fi într-adevăr inteligent dacă au făcut-o intenţionat.

— Ce vrei să spui? La cine te referi?

— S-ar putea să sune puţin trăsnit, dar ascultă-mă totuşi. Să zicem că ai întâlnit o civilizaţie care din punct de vedere tehnologic e prea înapoiată ca să intri în vreun fel de dialog cu ea. Oricine capabil să construiască aşa ceva i-ar fi înspăimântat de moarte pe oamenii de acum 6000 de ani. Ar fi fost văzuţi drept zei, demoni, fiinţe supranaturale de vreun fel sau altul. Acum, să zicem că voiai să le laşi ceva pe care să-l descopere, dar numai după ce ar fi evoluat până la un anumit nivel.

— Cum le-ai măsura evoluţia?

— Ai vrea să ştii când au ajuns la o înţelegere suficient de bună a Universului ca să ai o comunicare semnificativă cu ei. Cel mai probabil, nivelul ar trebui să poată fi măsurat prin mijloace tehnologice. Pare logic să presupunem că majoritatea sau toate speciile asemănătoare oamenilor ar trece, mai mult sau mai puţin, prin aceleaşi etape de evoluţie. Fac focul, inventează roata, genul ăsta de lucruri. Zborul ar putea fi un criteriu bun, la fel şi zborul spaţial. Dacă poţi să priveşti spre cer, aş zice că până la urmă o să încerci să găseşti o cale să ajungi acolo, iar speciile care călătoresc în spaţiu ar fi măcar deschise faţă de ideea că nu sunt singure în Univers. Dacă nu eşti acolo să supraveghezi, ai nevoie de o cale să depistezi un reper al evoluţiei pe care l-ai ales. Dacă ai ascuns lucrurile astea pe un satelit natural, de exemplu, ai şti că vor fi găsite după ce reuşesc să ajungă acolo.

Din punctul meu de vedere, şi capacitatea de a stăpâni energia nucleară ar fi un criteriu destul de bun. Acum – şi asta e partea

deşteaptă dacă ai proiectat chestiile astea să reacţioneze exact la argonul-37, atunci ele nu pot fi descoperite decât în momentul în care civilizaţia respectivă a reuşit să aibă acces la energia atomului. Toate astea sunt pure speculaţii, bineînţeles, dar dacă asta au făcut, sunt impresionată.

În orice caz, cred că trebuie să ne mai uităm o dată la panouri. Până la urmă, o să avem nevoie de un lingvist.

— Parcă ziceai că n-are rost.

— Asta era înainte să ştiu despre argon. Dacă amplasamentul a fost construit acolo ca să-l descoperim noi, atunci trebuie să conţină ceva ce putem descifra. Dacă ar fi să construieşti o structură, să zicem că un templu, pentru poporul tău, ai scrie pe el lucruri care să aibă un înţeles pentru tine. Dar dacă ai construi acelaşi templu pentru altcineva, ai vrea ca scrisul tău să însemne ceva şi pentru cel pentru care îl construieşti. N-are rost să scrii un mesaj dacă ştii că persoana pentru care-l scrii n-o să fie niciodată în stare să-l înţeleagă.

— Deja s-au uitat la semnele astea destul de mulţi lingvişti recunoscuţi şi n-au găsit nimic. Ce te face să crezi că rezultatul ar fi cumva diferit de data asta?

— N-aş putea să-ţi spun de ce ar merge acum. Am o idee destul de clară de ce n-a mers prima dată. Căutau ceva ce nu era acolo.

— Şi acum ştii după ce ne uităm?

— N-am nici cea mai vagă idee. Dar cred că asta e ceva bun. Cred că toţi cei care s-au uitat înainte au dat greş pentru că ştiau prea multe, sau cel puţin aşa credeau.

— Trebuie să fii un pic mai puţin filosofică.

— Îmi pare rău. La modul general, oamenii au tendinţa să nu pună sub semnul întrebării ce li s-a spus că e adevărat. Oamenii de ştiinţă nu sunt altfel; doar că lor li s-au spus mult mai multe lucruri. Ca fizician, nu mi-ar trece niciodată prin cap să pun sub semnul întrebării cele patru forţe fundamentale, de exemplu. Le iau de bune, ca orice altceva am învăţat, şi încerc să clădesc pe baza lor. Privim întotdeauna înainte; niciodată nu privim înapoi. Dar asta… e altfel. Ne provoacă. Îşi bate joc de fizică, antropologie, religie. Rescrie istoria. Ne provoacă să punem sub semnul întrebării tot ce ştim despre noi… despre tot. Probabil că par din nou destul de filosofică.

— O idee.

— Aş vrea să încerc cu cineva care nu-i aşa de bine pregătit, poate vreun student plin de el, cineva care n-are nevoie să arunce pe geam manualul de instrucţiuni, pentru că încă nu l-a citit. Trebuie să privim

dintr-un punct de vedere nou. O să iau legătura cu departamentul de lingvistică şi o să văd dacă ne propune pe cineva.

— E o idee interesantă. Vrei să găseşti pe cineva care este mai mult sau mai puţin necalificat, deoarece oamenii care aveau competenţe în domeniu au dat greş.

— N-aş zice chiar aşa, dar, da, cineva care e cu adevărat isteţ şi care e mai puţin împovărat de noţiuni preconcepute. Sună mult mai bine cum o spun eu.

— Aşa e. Presupun că nu avem prea mult de pierdut dacă încercăm, dar o să mă scuzi dacă nu dau pe dinafară de entuziasm. Ai primit antebraţul din Turcia?

— Da, a ajuns acum două zile. N-am reuşit să ne dăm seama dacă şi cum ar trebui să se prindă mâna de el. Ambele părţi au capete netede, pline, fără nimic asemănător unui mecanism sau unui dispozitiv de prindere. Capătul antebraţului e uşor concav, încheietura mâinii e puţin convexă, dar nu există ceva care să fixeze bucăţile una de alta.

— Înţelesesem că bucăţile au fost îmbinate.

— Aşa e. Ideea e că n-am absolut nicio idee cum funcţionează. N-am făcut decât să le apropiem una de alta ca să vedem cum se potrivesc şi au fost atrase una de cealaltă ca nişte magneţi. Asistentul meu aproape că a rămas fără mână. Nu pot să zic nimic inteligent despre felul cum se îmbină piesele, ci doar că au scos un sunet foarte puternic şi foarte rotund… un şuierat… când s-au lipit.

— Puteţi să le desprindeţi?

— N-am reuşit. E clar că e nevoie de o forţă mecanică mult mai mare decât putem folosi noi. N-am vrut să risc să stric ceva. M-aş concentra mai degrabă pe găsirea celorlalte bucăţi. Abia aştept să văd cum arată restul corpului. Putem încerca să le desprindem după ce-l terminăm de asamblat.

— Deci crezi că mai simt şi altele îngropate pe undeva?

— A, da. E îngrozitor că nu le am pe toate chiar acum. S-ar putea să mă pripesc, dar nu văd cum s-ar putea să nu existe. Aş înţelege să fie un fel de monumente sau forme de artă, dacă am fi găsit altă mână, un cap, chiar un picior, dar un antebraţ nu pare să fie ceva ce să construieşti de sine stătător. Nu e domeniul meu, dar nu văd un antebraţ jucând un rol important în credinţele religioase. Dacă am citit bine raportul, în Turcia nici nu exista vreo încăpere care să-l înconjoare; nu erau pereţi, nu erau semne. E mult prea mare să aibă loc în încăperea în care a fost găsită mâna, aşa că trebuie să fi fost îngropat intenţionat în altă parte.

— Sunt de acord, dar poate că au construit doar un braţ, caz în care nu putem spera să mai găsim decât o singură bucată.

— Poate. Dar tot cred că pe undeva există un corp întreg, care aşteaptă să fie găsit.

— Sper că timpul îţi va da dreptate. Chiar sper.

— Dacă aş fi în stare să construiesc ceva aşa de măreţ, te asigur că nu m-aş limita la un braţ.

— Plecând de la ce ştii acum, poţi să concepi un procedeu pentru depistarea celorlalte părţi, în cazul în care există?

— Dacă restul corpului e pe undeva, sunt destul de sigură că pot să mă gândesc la o modalitate de a-l găsi. Trebuie doar să-mi dau seama cum să produc o grămadă de argon-37 şi cum să-l dispersez eficient. S-ar putea să dureze ceva vreme până găsim toate bucăţile, chiar şi după ce avem o metodă.

— De cât timp crezi că este nevoie?

— E imposibil de apreciat. Luni. Ani? Dacă trupul e împărţit de-a lungul principalelor articulaţii, aşa cum ne aşteptăm, ar trebui să fie cel puţin paisprezece bucăţi; câte trei pentru fiecare braţ şi picior, asta înseamnă douăsprezece, un cap şi una sau mai multe bucăţi pentru tors. Nu pot decât să sper că bucata din Turcia a fost excepţia şi că restul bucăţilor de corp sunt mai aproape de locul în care am găsit mâna.

Dacă am dreptate, iar ei vor să găsim lucrurile astea, atunci trebuie să fi îngropat bucăţile pe uscat, de unde le putem recupera relativ uşor. Aşa sper, pentru că scotocitul prin ocean e cu totul altă poveste.

Va trebui să mai cer finanţare de la NSA. Nu sunt sigură cât o să dureze, dar sunt absolut sigură că nu pot să fac nimic din toate astea cu bugetul nostru.

— Lasă NSA. Spune-mi mie ce-ţi trebuie.

— Să las NSA? Mai spune-mi o dată pentru cine lucrezi tu, de fapt. Stai. Nu-mi răspunde. O să-ţi trimit o listă de echipamente. O să avem nevoie şi de un sistem de distribuţie, probabil un avion sau un elicopter care să poată zbura pe distanţe lungi. O să avem nevoie de un echipaj, presupun, şi de un grup care să recupereze ce găsim. Partea asta s-ar putea să se complice. În ceea ce priveşte părţile de corp, cele pe care le-am găsit până acum sunt cele mai mici dintre ele. O să fie tot mai mari.

— Avem echipe care pot asigura recuperarea. O să mă ocup să-ţi găsesc nişte piloţi.

— O să avem nevoie şi de mai mult spaţiu.

— Cât de mult?

— Păi, dacă proporţiile sunt cele normale, sau umane, el, sau ea, ar avea peste şaizeci de metri înălţime. Chiar dacă o aşezăm întinsă la pământ, o să avem nevoie de un depozit.

— Tot mai crezi că e fată?

— Mai mult ca oricând.

FIŞIERUL NR. 009

Stenograma discuţiei cu maistrul militar clasa a III-a Kara Resnik, Armata Statelor Unite

Locaţie: Baza militară Fort Campbell, Kentucky

— Tot tu. Ce mai vrei acum?

— Nu vreau decât să-ţi pun câteva întrebări simple.
— Şi dacă nu vreau să răspund?

— Poţi să pleci oricând vrei, dar ar fi înţelept să rămâi.
— De ce am impresia că e un test?

— Pentru că eşti foarte receptivă. Iniţiez un proiect la care ai putea contribui şi tu, într-un fel sau altul. Pe de o parte, ai asistat la anumite evenimente şi ai demonstrat anumite abilităţi care ţi-ar putea oferi un avantaj important faţă de alţi potenţiali candidaţi. Pe de altă parte, firea ta impulsivă şi incapacitatea de a lucra eficient cu alţii mă îngrijorează şi pe mine, nu numai pe superiorii tăi. Dacă îmi permiţi, aş vrea să-ţi pun câteva întrebări simple, iar tu să-mi răspunzi la ele sincer. Crezi că poţi să faci aşa ceva?
— Să răspund la întrebări? Nu asta fac deja?

— Nu-ţi puneam la îndoială capacitatea de a răspunde la întrebări. Ai dat deja dovadă de abilităţi deosebite de evitare a oricărei întrebări de natură personală răspunzând cu altă întrebare. Te întreb dacă ţi se pare că eşti în stare să răspunzi sincer.
— Are importanţă dacă nu sunt?

— Cu siguranţă are importanţă dacă nutreşti vreo speranţă să fii selectată pentru proiect.
— Ai spus deja că sunt impulsivă şi incapabilă să cooperez cu alţii. Se pare că ştii destul de bine ce crezi despre mine.

— Haide să-ţi prezint lucrurile altfel. Să presupunem că ştiu deja că nu eşti potrivită pentru ce misiune am în minte şi că am decis dinadins să vin până aici şi să-mi pierd câteva ore fără alt scop decât acela de a te face să te simţi prost. Într-un astfel de scenariu aş prefera să treci prin întrebările astea cât de repede posibil, ca să te întorci la ce ai tu de făcut de când nu mai

pilotezi elicoptere. S-ar putea totuşi să nu fiu atât de imbecil şi să mă intereseze sincer răspunsurile tale. În oricare dintre variante, ai zece secunde să răspunzi la fiecare întrebare. Eşti gata?

— …

— Care sunt cele mai defavorabile trei însuşiri ale tale?

— Cele mai… Cum mi-ai spus ultima dată când ne-am văzut? Încăpăţânată, instabilă şi arţăgoasă. Cred că sunt trei. Sunt şi răzbunătoare şi nu uit niciodată ceva. Câte sunt acum?

— Spune-mi trei însuşiri pe care le admiri la alţii.

— Loialitate. Integritate. Curaj.

— În regulă. Trebuie să răspunzi cu „adevărat" sau „fals" la următoarele afirmaţii. Prima: Ai încredere mai degrabă în raţiune decât în sentimente.

— Vrei să răspund cu „adevărat" sau „fals"? Asta-i o întrebare-capcană. Ştiu că vrei să răspund „adevărat", dar uneori trebuie să ţii cont de instinct.

— Atunci pare că răspunsul ar trebui să fie „fals".

— Dar dacă spun „fals", o să crezi că sunt o bombă emoţională cu acţiune întârziată.

— S-ar putea să cred deja asta. S-ar putea să cred şi că eşti lipsită de sentimente. Tot mai trebuie să răspunzi cu „adevărat" sau „fals".

— Fals.

— Te gândeşti adesea la omenire şi la locul ei în Univers.

— Da.

— Deci răspunsul este „adevărat"?

— Da.

— Te simţi în largul tău în aglomeraţie.

— Fals.

— De obicei eşti prima care reacţionează la un eveniment neaşteptat, cum ar fi un accident.

— Hm… Adevărat. Cred.

— Îţi place să-ţi asumi responsabilitatea pentru ceva.

— Adevărat.

— La un eveniment social, te aşezi mai degrabă în mijlocul

încăperii decât pe margine.

— Asta e interesantă. Nu-mi aduc aminte când am fost ultima dată la un eveniment social.

— Haide să repet întrebarea. La un eveniment social, te aşezi mai degrabă în mijlocul încăperii decât pe margine.

— Nu cred. Nu… Fals.

— Ai dificultăţi în exprimarea sentimentelor.

— Asta-i altă întrebare-capcană. Depinde de sentiment. N-am probleme să-mi exprim furia. Nu cred că sunt mulţi oameni care să aibă. Aş putea spune acelaşi lucru şi despre bucurie, recunoştinţă, frustrare, uluire. Chestiile cum sunt dragostea, frica, ruşinea, dorinţa, neputinţa sunt altă poveste.

— Acesta e un răspuns foarte elaborat la o cu totul altă întrebare. Acum te rog să răspunzi la asta, cu „adevărat" sau „fals".

— Dar nu pot. Tocmai ţi-am spus că nu există doar un răspuns.

— Asta e regretabil, pentru că e o întrebare de tip „adevărat" sau „fals". Fă o medie. Ai dificultăţi în exprimarea sentimentelor?

— Da… sau adevărat! Răspunsul meu e „adevărat"!

— Nu-i nevoie să te înfurii.

— Nu sunt furioasă.

— Cum zici tu. Ai probleme de acceptare a autorităţii.

— Nu-i nevoie de un test ca să-ţi dai seama de asta.

— E o întrebare. E parte din test.

— A, da. Adevărat… Ce? Te miri? Ştiu, acum o să mă întrebi de ce alege o carieră militară cineva care are probleme cu acceptarea autorităţii.

— Discuţia pe care-o porţi cu tine însăţi e foarte interesantă. Putem merge mai departe?

— Da, putem. Vorbesc când sunt agitată.

— Crezi în existenţa inteligenţei extraterestre.

— Ce?

— M-ai auzit.

— Fals. Ce-ar putea să spună asta despre mine?

— Că nu crezi în inteligenţa extraterestră. Dacă ai fi răspuns

„adevărat”, acum aş crede invers.

— De mare ajutor mai eşti…

— Mulţumesc. Acum o să-ţi dau începutul unei povestiri, iar tu trebuie s-o închei într-una sau două fraze. Înţelegi?

— Cred că da.

— Tommy stă singur pe trepte la intrare…

— Serios? Vrei să-mi înţelegi profunzimile şi vii cu „Tommy stă singur pe trepte la intrare”. E de-a dreptul tâmpit… De ce nu mă întrebi direct ce vrei să ştii?

— Am putea să mai stăm aici o vreme dacă nu răspunzi la întrebări. E un exerciţiu foarte simplu; n-ar trebui să pună nicio problemă cuiva cu nivelul tău de inteligenţă.

— Nu mă insulta.

— Nu te insult. Adu-ţi aminte că ţi-am văzut dosarul. Testele tale de aptitudini arată că ai un IQ undeva între 125 şi 130. Asta înseamnă că ai o inteligenţă peste medie. Ca urmare, aşa cum am spus, pentru cineva cu nivelul tău de inteligenţă n-ar trebui să fie o problemă să completeze o povestioară într-una sau două fraze, nici chiar în condiţii de limitare a timpului. Putem continua? Tommy stă singur pe trepte la intrare…

— Bine… Prietenii i-au spus că vin să-l ia, dar n-au venit. Tommy născoceşte tot felul de poveşti. Când prietenii ajung în cele din urmă, nu mai vrea să se joace cu ei. Inteligenţă peste medie?

— Povestirea următoare. În drum spre supermarket, Lisa a găsit pe jos un bilet de loterie…

— Prostioarele astea le inventezi tu sau le-a născocit o echipă de psihologi? Chiar zice cineva că l-ar fura? Pe de altă parte, dacă nu e nimeni prin preajmă? Doar nu poţi să dai anunţ la ziar…

— Nu cre…

— Nu contează! Fără îndoială, pe spate sunt un nume şi o adresă. Duce biletul unui bătrân care locuieşte câteva blocuri mai jos. Când moare bătrânul, fata constată că a inclus-o în testament şi i-a lăsat ei totul. E destul de înduioşător pentru tine?

— Foarte bine. Acum o să pronunţ un cuvânt, iar tu o să-mi spui primul cuvânt care-ţi trece prin minte. Care e primul lucru la care te gândeşti când auzi… război?

— Moarte.

— Noroc?

— Nu ştiu… Prieten.

— Înfrângere?
— Revoltă.

— Ţară?
— Recunoştinţă.

— Tată?
— Pierdere.

— Încredere?
— …

— Doamnă Resnik?
— Credit. Gata?

— Deocamdată. Mai am câteva întrebări, dar nu fac parte din test.
— Şi cu toate astea, tot o să mă judeci pe baza răspunsurilor mele.

— Aşa este, dar într-un mod mult mai subiectiv. Poţi să-mi spui ce e un *Night Stalker?*
— E un membru al SOAR[7] 160, Regimentul de operaţiuni speciale al aviaţiei. E o forţă de elită. Sunt specializaţi în operaţiuni de zbor de noapte la altitudine joasă.

— Sunt buni?
— Sunt cei mai buni dintre cei mai buni.

— Şi tu eşti unul dintre ei.
— Acum, da!

— De ce acum?
— Am rămas fără drept de zbor. După ce m-am rănit la ochi, am primit un post de profesor la Şcoala de desant aerian Sabalauski, dar ştii deja.

— Deci îi înveţi cum să zboare, dar nu poţi să zbori cu ei?
— Ştiu că te aştepţi să sesizez o oarecare ironie, dar n-am putut niciodată să zbor cu ei. E vorba de operaţiuni speciale. Nu acceptă femei decât în roluri de sprijin.

— Cine anume?
— Armata americană nu acceptă femei în operaţiuni de luptă sau în operaţiuni speciale.

— Şi cum ţi se pare asta?

— Cum mi se pare că femeile nu pot să ia parte la operaţiuni speciale? Ştiam de când m-am înrolat. Sunt o grămadă de posturi care oferă satisfacţii şi pe care le pot ocupa femeile în armată. Vrei să ştii dacă sunt afectată că nu mai pot zbura? Să fii sigur. Parcă mi-ar fi tăiat picioarele.

— Îţi place chiar aşa de mult să zbori?

— Cei mai mulţi copii vor să se facă pompieri, poliţişti, piloţi de vânătoare, astronauţi. Cei mai mulţi oameni se răzgândesc când mai cresc. Eu am vrut dintotdeauna… Nu, nu-i adevărat; am vrut să fiu prinţesă. Dar am ştiut că vreau să mă fac pilot de elicopter din clipa în care am văzut un elicopter rotindu-se deasupra casei. Probabil că aveam cinci sau şase ani. Nu m-am mai răzgândit de-atunci, nu mi-am pus niciodată la îndoială decizia să intru în armată. Asta sunt eu. E singurul lucru care mă face să simt că trăiesc.

— Mai poţi să zbori dacă te lasă?

— Dacă pot? Da. Aş putea. Văd bine.

— Haide să te întreb ceva. Ce căutai în Turcia?

— Chiar încerc să nu fac pe deşteapta acum, dar mi-e destul de greu. Trebuie să te exprimi mai clar.

— De ce te-au trimis? Pare să fie genul de misiune care le ţine departe pe femei, iar tu tocmai mi-ai spus că există un regiment întreg de oameni care sunt specializaţi exact în genul ăsta de operaţiuni. De ce au trimis într-o misiune aşa de importantă o femeie de douăzeci şi patru de ani arogantă, şi nu SOAR?

— Comandantul mă cunoştea. Am zburat pentru el în câteva misiuni de sprijin în Afganistan. Şi e NATO, lucrurile sunt puţin diferite. În orice caz, comandantul nu trebuie decât să-i spună misiune de recunoaştere sau de sprijin, şi atunci pot să zbor. Armata are câteva femei-pilot chiar foarte bune. Comandanţii buni găsesc modalităţi să se folosească de experienţa lor.

— O ultimă întrebare. Ce-ar fi dacă ţi-aş spune că pot face în aşa fel încât să ţi se acorde din nou dreptul de zbor? Ce-ai fi dispusă să faci?

— Orice.

— Ai grijă cum decizi să răspunzi. S-ar putea să regreţi mai târziu.

— Atunci spune-mi ce trebuie să fac.

— Ai fi dispusă să-ţi rişti viaţa?

— Asta-i o întrebare caraghioasă. Oricine se urcă într-un elicopter militar ştie că-şi riscă viaţa.

— Ai fi dispusă să pui în pericol vieţile unor oameni nevinovaţi?

— Dacă sunt convinsă că există un motiv solid pentru asta. Nu prea are importanţă ce mă întrebi. Cum ţi-am zis, sunt dispusă să fac orice dacă există un scop.

— Eşti soldat în armata Statelor Unite. Probabil că nu ţi se spune întotdeauna motivul pentru orice. Ai fost trimisă vreodată în misiune fără să-i cunoşti scopul?

— S-a întâmplat. Nu aşa de des cum ţi-ai imagina, dar s-a întâmplat.

— Şi atunci de unde ştii că merită să-ţi pui viaţa în primejdie? Nu-mi faci impresia unei persoane care s-ar încrede orbeşte în cineva.

— Presupun că nu m-am descurcat foarte bine la test. Ai dreptate, nu mă încred uşor în oameni, dar cred în mulţimi.

— Interesant.

— Chiar cred. Cred că, luaţi individual, oamenii sunt speriaţi, şi tâmpiţi, şi egoişti, dar dacă aduni la un loc destul de mulţi, o să fie aproape respectabili. Armata e un mare mecanism greoi, dar am încredere că, de cele mai multe ori, face ce trebuie.

— Eşti receptivă la idei noi? Eşti dispusă să pui la îndoială ceea ce ştii că e adevărat?

— Presupun că nimeni nu crede că e încuiat. Tu să-mi spui.

— Mulţumesc foarte mult pentru timpul acordat, doamnă Resnik.

— A, iar finalul enigmatic. Haide! mai spune-mi… Nu? Atunci mai întreabă-mă! Nu pleca… Îţi spun poveşti despre micul Tommy care stă pe trepte!

FIŞIERUL NR. 017

Stenograma discuţiei cu maistrul militar clasa a II-a Ryan Mitchell, Armata Statelor Unite

Locaţie: Baza militară comună Lewis-McChord, statul Washington

— Bună dimineaţa, domnule Mitchell. Doctorul Franklin îmi spune că faceţi progrese.

— A, da. Cum zice ea, nu-ţi trebuie decât credinţă şi încredere… şi puţin praf magic… Zburăm peste toată America de Nord de mai bine de patru luni. Seamănă cu stropitul recoltelor din aer noaptea, doar că mult mai de sus şi probabil mult mai ilegal. Operaţiunea *Tinker Bell,* aşa-i zicem. E foarte simplu de îndeplinit. Zburăm peste tot şi lăsăm în urmă o dâră de pulbere magică.

— Compusul funcţionează?

— Categoric. Jos pălăria pentru doctorul Franklin; e clar că ştie ce face. Îi spune ARCANA. Înseamnă „taină”, iar în cazul ăsta e amestec de ARgon Cu Aplicare NocturnĂ. Cred că i-a plăcut pur şi simplu acronimul. Când am început, aproape toată lumea în afară de doctorul Franklin credea că e o totală pierdere de timp, dar am găsit chiar din prima săptămână încă o bucată de braţ în Vermont. Totuşi, aproape că ne-am prăbuşit din nou. Kara s-a gândit…

— Scuză-mă. Kara?

— Maistrul militar Resnik. Îmi pare rău. Lucrăm deja cu civili de ceva vreme. Cred că se ia. Ea şi doctorul Franklin s-au gândit că o să fie în regulă dacă zburăm la aproape 2500 de metri, dar când s-a activat bucata de braţ pe care-am găsit-o, ni s-a oprit motorul exact ca în Turcia. Din fericire, eram destul de sus pentru autorotaţie şi a reuşit să repornească motorul înainte să ne prăbuşim. Chiar e uluitor s-o priveşti. Nu-i persoana cu cel mai mult tact din lume, dar fata ştie să zboare.

— Mă bucur să văd că vă înţelegeţi. Speram să fie aşa. Detectez o urmă de pasiune în glasul dumitale?

— N-aş merge aşa departe. Sunt perfect conştient de politicile Armatei în legătură cu relaţiile între militari, dar trebuie să fii de piatră ca să nu ţi se pară atrăgătoare. E clădită ca o înotătoare: picioare lungi, foarte puternice, şi umeri care ar face de râs majoritatea bărbaţilor. Nu ştiu cum să spun ca să nu par măgar, dar oamenii din bază consideră că e o bucurie şi doar s-o vadă cum merge.

Are cel mai negru păr pe care-l poate avea cineva cu ten deschis. Nu face decât să-i scoată în evidenţă ochii. Verdele ăla deschis e foarte… tulburător. Ei, ai văzut-o şi dumneata. Ştii ce greu e să nu te holbezi la ochii ei.

— N-am observat. Trebuie să înţelegi că nu funcţionăm într-un mediu militar tipic. N-aţi pune în pericol structura de comandă.

— De fapt, am pune-o în pericol. În armată, copilotul e şi secund. Iar asta înseamnă că ea e superiorul meu. Avem şi noi o structură de comandă micuţă pe care am putea-o pune în pericol, iar Armata tratează cu destulă seriozitate Codul Militar. Oricum, nu contează. Mi se pare atrăgătoare, atâta tot. Şi, crede-mă, pe ea n-o interesează câtuşi de puţin. Se poartă de parcă abia mă suportă.

— Venind din partea ei, se poate spune că te apreciază. Haide să revenim la misiune.

— Da! Am împărţit ţara într-un caroiaj. Fiecare careu din reţea are aproximativ suprafaţa pe care o putem acoperi într-o noapte, pornind de la timpul necesar să ajungem acolo de la cea mai apropiată bază a Armatei. Putem acoperi o bună parte a hărţii de aici şi mergem din bază în bază ca să verificăm careurile dinspre est şi sud. În momentul ăsta suntem cam la jumătatea caroiajului.

— Aţi reuşit să dispersaţi compusul de la distanţă sigură? Aş prefera să nu daţi ochii cu moartea de câte ori descoperiţi alt fragment de corp.

— Am reuşit, domnule. Cum am zis, aproape că ne-am prăbuşit în prima săptămână de zbor, aşa că la următoarele zboruri am urcat la 4600 de metri. Nu eram siguri dacă e suficient de aproape ca să se activeze fragmentele înainte să ne îndepărtăm prea mult ca să le mai vedem. A durat cam o lună până să găsim o altă bucată, o gambă, şi apoi o labă a piciorului, pe graniţa dintre Kansas şi Missouri.

— O labă a piciorului?

— Una mare. Speram că o să aibă nişte degete enorme, dar arată mai degrabă ca o cizmă complicată cu talpă groasă. E o bucată frumoasă totuşi. Doctorul Franklin spune că fata avea gust în materie de încălţăminte.

S-a dovedit şi că zborul la înălţime mai mare e şi mult mai rapid, iar tiparul de dispersie pentru ARCANA e mult mai amplu la altitudine mare, aşa că e nevoie de mai puţine treceri ca să acoperim aceeaşi suprafaţă.

— Deci până acum aţi găsit cinci fragmente?

— Şase. Tocmai am găsit o coapsă sub autostrada din Tennessee.

Chestia asta e uriaşă!

— Cât e de mare?

— Nu mă prea pricep la măsurători; poate puţin peste optsprezece metri. Suficient de mare încât să facă destulă mizerie, îţi zic eu. Autostrada e complet distrusă pe o lungime de vreo 800 de metri. Doctorul Franklin spune că bucăţile astea sunt îngropate foarte adânc, în jur de 275 de metri, şi când se activează, se ridică la suprafaţă foarte, foarte repede. Mă bucur că suntem într-un elicopter. Sunt al naibii de sigur că n-aş vrea să fiu prin preajmă în momentul în care chestiile astea ies de sub pământ. Probabil că îţi dă sentimentul că vine sfârşitul lumii.

— Mulţumesc, domnule Mitchell. Tocmai mi-am dat seama că, deşi doctorul Franklin vorbeşte cu regularitate despre dumneata, e prima dată când ne întâlnim. E o plăcere să facem cunoştinţă în cele din urmă.

— Mulţumesc, domnule.

— Spune-mi câte ceva despre dumneata.

— Sunt foarte puţine de spus. Sunt soldat în armata Statelor Unite.

— Ştiu că poţi mai mult.

— Ce să-ţi spun? Sunt din Detroit. Tata a fost în armată. Ce altceva… Am fost la Liceul „Henry Ford”. Am făcut sport.

— Baseball?

— Fotbal american, domnule. Trojans[8]. Am fost mijlocaş defensiv. M-am înrolat după absolvire.

— Şi tatăl dumitale a fost tot pilot de elicopter?

— Nu, domnule. A fost mecanic. Nu m-a atras niciodată, aşa că m-am înscris la Şcoala de maiştri militari. M-am gândit că pot să fac ceva diferit.

— Probabil că e foarte mândru de dumneata.

— Da. Şi tatăl lui a fost în armată. E un fel de tradiţie de familie. Vreau să-ţi mulţumesc că m-ai acceptat, domnule. Ştiu că de fapt nu pe mine m-ai ales, dar mă bucur sincer că sunt aici. Sunt foarte recunoscător. E mai captivant decât mi-am imaginat.

— V-am ales pe amândoi datorită felului în care vă completaţi unul pe celălalt. N-aş fi ales-o pe doamna Resnik dacă n-ar fi lucrat aşa de bine cu dumneata în Turcia. Nu e cazul să consideri că ai mai puţine merite.

— E în regulă. Înţeleg. Eu sunt copilotul. Ea e grozavă. Ai făcut

bine că ai ales-o pe ea.

— O să consider că entuziasmul dumitale înseamnă că te adaptezi bine la noul mediu de lucru.

— A, da. Foarte bine. Doctorul Franklin are mare grijă de noi. Am stat aproape o săptămână cu ea înainte să începem zborurile. Ne-a pus la curent, ne-a arătat tot ce făcea. Ne-a făcut să ne simţim cu adevărat parte din echipă, nu doar nişte pălmaşi care fac munca de jos. Mâna e uluitoare. Chiar crezi că vine de… ştii dumneata… de-acolo, din spaţiu?

— Doctorul Franklin cu siguranţă aşa crede. Iar eu n-am nici cunoştinţele, nici dispoziţia să nu fiu de acord cu ea.

— Nici eu n-aş îndrăzni. E foarte mămoasă. Nici nu-mi pot închipui cum ar fi dacă s-ar înfuria. Sunt sigur că nu vreau să aflu. E foarte drăguţă. Şi e incredibil de deşteaptă, încearcă să simplifice lucrurile când vorbeşte despre ce face ea, dar tot mai sunt o grămadă de chestii pe care nu le înţeleg cu adevărat.

— De-asta am ales-o. Care e situaţia în laborator? Se înţeleg bine între ei?

— Da, domnule. Doctorul Franklin e într-o dispoziţie grozavă. Kara – scuze, maistrul militar Resnik – şi ea se înţeleg de minune. E greu de spus din prima, dar seamănă mult. Se poartă cu totul diferit, dar au amândouă aceeaşi energie, aceeaşi tenacitate. Cred că şi arată la fel, când te uiţi mai bine la amândouă, ca nişte surori sau verişoare. Au acelaşi păr negru, aceeaşi privire intensă. Au părut să stabilească o legătură imediat.

— Am auzit că a sosit domnul Couture.

— Lingvistul? Da, a venit. Un puşti încrezut din Montreal, care vorbeşte franceză. Vincent, aşa cred că-l cheamă.

— Aţi avut ocazia să luaţi legătura?

— Nu chiar, nu-l prea vedem. Au mutat panourile în altă încăpere; acolo îşi petrece el cea mai mare parte a timpului. Se zice că e chiar foarte deştept. Mă gândeam că o avea accent franţuzesc, dar nu-i cum mi-am imaginat. Sună… a germană, sau aşa ceva.

— E din Quebec, nu-i francez.

— Ştiu de unde e. Doar că mă gândeam că acolo vorbesc, cum să zic, franceză. Sună ciudat când vorbeşte orice limbă, de fapt. Doctorul Franklin îl pune să discute cu ea în franceză. Zice că nu exersează niciodată de ajuns. Chiar şi Kara mai pricepe câte un cuvânt ici şi

colo. Cred că eu sunt singurul care nu înţelege nimic din ce spune.

— Nu prea pare să-ţi placă.

— N-aş merge aşa de departe. Doar că suntem persoane foarte diferite. Îmi aduce aminte de copiii de care ne luam în liceu. Nu-mi place să mă gândesc la asta.

— Nu eşti mândru de felul cum te purtai în adolescenţă? Nu îmi pari chiar genul care să se bucure să-i hărţuiască pe alţii.

— Păi, doar n-am bătut sau torturat pe nimeni, dar îmi doream, ca orice copil, să mă integrez. Echipa de fotbal… ştii şi dumneata cum e.

— Nu ştiu.

— Băieţii din echipă făceau glume despre copiii care nu erau atât de atletici. Se legau de ei pe coridoare, de câte ori aveau ocazia. Eu eram destul de isteţ să ştiu că nu era bine, dar nu destul de curajos să-i opresc. N-am sărit în apărarea copiilor mai slabi şi poate că ar fi trebuit.

— Erai şi dumneata adolescent. Nu pare corect să-ţi judeci acţiunile cu ochii unui adult.

— Poate. Uite, nu-mi fac prea multe griji în legătură cu asta. Ai întrebat de ce nu… am crezut că poate… N-are importanţă. Sunt sigur că o să ne înţelegem bine după ce ajung să-l cunosc. Pot să întreb ceva?

— Sigur.

— De ce facem noi asta?

— Crezi că vestigiile lăsate pe Pământ de o civilizaţie extraterestră antică nu merită atenţia noastră?

— Nu, vreau să zic de ce facem *noi* asta. Înţeleg cât e de uluitor, înţeleg şi de ce ai adus-o pe Rose, dar de ce este implicată Armata?

— În primul rând, nu e implicată Armata. Din punctul de vedere al Armatei, dumneata şi doamna Resnik sunteţi într-o misiune de instrucţie. Dar, ca să-ţi răspund la întrebare, consider că o descoperire de o asemenea importanţă poate avea consecinţe cărora comunitatea ştiinţifică nu este cel mai bine pregătită să le facă faţă. Ai văzut ce s-a întâmplat în Turcia. A trebuit să controlăm mulţimea, am avut nevoie de o echipă de extracţie, de cineva care să discute cu autorităţile locale. Consider că toate astea sunt rezolvate mai bine de oameni cu pregătire militară.

— Şi chestia asta pe care-o căutăm crezi că are utilitate militară?

— Nu e asta cea mai mare preocupare a mea. Chiar cred că

putem afla ceva – de fapt, multe – din această descoperire. Doar timpul o să ne spună dacă ceea ce vom afla are sau nu utilitate militară. Sunt totuşi absolut sigur că proiectul are mai multe şanse de succes cu dumneata şi cu doamna Resnik.

— Mulţumesc, domnule. Nu vreau să descopăr la un moment dat că am făcut parte din planul secret al cuiva.

— Crezi că ţi-aş spune dacă ar fi aşa?

— Probabil că nu.

— Atunci fii sigur, domnule Mitchell, că suntem toţi implicaţi în povestea asta pentru binele suprem.

FIŞIERUL NR. 031

Înregistrare din jurnalul personal
al maistrului militar clasa a III-a Kara Resnik,
Armata Statelor Unite

Azi am ucis un copil. Am ucis o fetiţă!

Ar fi trebuit să ne aşteptăm să se întâmple aşa ceva. Era inevitabil să se întâmple la un moment dat. Autostrada ar fi trebuit să fie un semnal de alarmă, dar eram prea absorbiţi de căutarea următorului fragment. E uşor să uiţi că, atunci când au fost îngropate obiectele astea, nu era practic nimic în jur, nu erau decât păduri şi câmpii. A fost un noroc chior că am găsit primele patru bucăţi unde le-am găsit. Şi acum, fetiţa a murit! Au murit toţi!

Aşa de fericiţi eram… Făceam progrese mari, acoperind caroiajul mai repede decât planificaserăm.

Era o zi foarte frumoasă. M-am trezit mai devreme decât de obicei şi am ajuns la laborator dis-de-dimineaţă. Pentru că zburăm noaptea, nu ne prea întâlnim cu doctorul Franklin sau cu ceilalţi din laborator. Dar erau toţi acolo şi am stat de vorbă câteva ore, să facem schimb de povestioare şi să aflăm ce mai lucrau ceilalţi.

Mitchell şi cu mine am plecat în jurul orei 10.30. Am mers cu maşina până la bază ca să pregătim planul de zbor. Am plecat direct la baza aeriană Nellis, lângă Las Vegas. Ochiul nu m-a deranjat aşa tare cum mă temeam. Nu mă mai doare, dar începe să lăcrimeze după câteva ore. Noaptea nu-i aşa de rău, dar cursa din timpul zilei a fost lungă şi eram puţin îngrijorată.

Când am ajuns la Nellis, am dormit câteva ore, apoi am decolat din nou. Trebuia să acoperim partea de nord a Arizonei. Era distanţa cea mai mare de bază la care ajunseserăm. Fusese o zi lungă, dar eram nerăbdători să zburăm peste Marele Canion, pentru că nu-l văzuserăm niciunul dintre noi. De fapt, n-aveam să vedem nimic noaptea de la altitudinea asta, dar tot a fost bine, ca o escală la Paris. Nu pleci de pe aeroport, dar, chiar şi aşa, eşti la Paris.

Zborul a fost lipsit de incidente. Ne îndreptam spre vest, pe lângă versantul de sud al Marelui Canion, când am observat câteva lumini clipind în stânga mea. Era altfel decât dăţile trecute când găsiserăm fragmente de corp. Era o zonă de lumini albe. Fusese acolo şi înainte, dar nici Mitchell, nici eu nu îi acordaserăm atenţie. Chiar în mijloc era o pată turcoaz, iar în jur clipeau luminile. Am fost în Irak. Arăta de parcă aruncase cineva o bombă în mijlocul oraşului. M-am uitat pe hartă. Era Flagstaff.

Am coborât şi m-am îndreptat spre sud, către pata turcoaz. Pe măsură ce ne apropiam, am avut o vedere de ansamblu a pagubelor.

Fragmentul – de sus, semăna cu un braţ – distrusese complet un cvartal întreg din oraş. Unele case de pe margine fuseseră despicate în două. Se vedeau stâlpi de electricitate căzuţi; săreau scântei peste tot. Multe dintre casele rămase în picioare erau în flăcări.

Am aterizat în parcarea unui restaurant, la vreo trei străzi mai sus. Am luat-o la fugă spre flăcări. Câţiva oameni, aproape dezbrăcaţi, alergau în direcţia opusă. Era haos. Pompierii nu ajunseseră încă, n-ajunsese nici echipa noastră de recuperare. Câţiva fuseseră destul de norocoşi să iasă din case la timp ca să le vadă distruse complet. Fugeau pe străzi, încercând să evite cablurile electrice căzute. Dintr-un crater uriaş, apărut în locul în care se aflaseră două case mari, se răspândea spre cer o lumină strălucitoare.

O femeie în cămaşă de noapte a apărut din senin şi s-a agăţat de mine, ţipând „Amy! Amy!" I-a tot strigat numele, trăgându-mă de braţ spre marginea craterului.

— Era în camera ei! Amy era în camera ei!

Văzută din faţă, casa părea să fie în stare destul de bună, dar jumătatea din spate fusese smulsă cu totul. Era ca o casă de păpuşi – în care vezi toate camerele, toată mobila. Camera fetei se afla pe margine, era pur şi simplu… Mitchell a tras-o pe mamă de lângă mine şi a făcut tot ce putea ca s-o liniştească.

— S-a dus, i-a zis femeii, ţinând-o cât de strâns putea. S-a dus.

Groapa era plină de noroi şi de moloz. Probabil că pe-acolo pe undeva trecuse o conductă de apă. Mai erau şi stâlpi de telefonie, care atârnau ca nişte tulpini de ambrozie, şi bucăţi de cărămizi. Se vedea şi botul unei maşini. Toate erau amestecate cu noroi şi pietroaie. Era imposibil fie şi să încerci să cauţi supravieţuitori.

Mai era şi un căţel, un câine de stână elveţian, nu pui, dar se vedea că nu era încă adult. Stătea pur şi simplu acolo, chiar pe margine, lătrând la un strat de moloz. Lătrau mulţi câini, dar ăsta tot sărea şi lătra la acelaşi punct. Era pur şi simplu foarte concentrat, holbându-se într-un punct oarecare. Nu era nimic acolo, nimic în afară de noroi, nişte haine şi un cuptor cu microunde.

Mitchell şi cu mine am plecat de lângă crater şi am trecut prin câteva case care se aflau chiar pe margine. Nimic.

În noaptea aceea au murit doar opt oameni. Aşa mi s-a spus. Se pare că majoritatea au ieşit în fugă când a început să se zgâlţâie pământul. Doar opt… Am apăsat un buton la 4600 de metri înălţime şi am omorât opt persoane, oameni obişnuiţi care n-au făcut niciodată ceva ca să trebuiască să moară astfel. Probabil că au fost foarte speriaţi.

Mi s-a spus şi că nu puteam face nimic pentru a-l salva pe vreunul dintre ei. Ştiu că nu-i adevărat. Puteam să nu ne fi dus acolo. Nu eram obligaţi să facem nimic din toate astea. Mi-aş dori să fie simplu şi să

pot să spun că nu făceam decât să urmez ordinele. Eu am ales să mă duc. Sunt responsabilă.

Toată lumea pare să fi găsit o cale să îngroape povestea asta, toată lumea în afară de mine. Toţi s-au arătat îngrijoraţi pentru mine, mi-au arătat multă compasiune şi mi-au purtat de grijă. Nu mă descurc bine cu genul ăsta de atenţie. Ştiu că nu e milă, dar sunt obişnuită să fiu eu cea care are grijă de oameni.

Mitchell vine să mă vadă de câte ori îi permit, ceea ce, în mod evident, nu e destul de des pentru el. Chiar îi pasă, se vede limpede. Dar nu vreau să discut cu el despre asta. A fost şi el acolo, cum am fost şi eu. El e cel care a apăsat de fapt pe buton. Trebuie să se simtă la fel de responsabil ca mine. Şi, dacă o să zburăm în continuare împreună, nu vreau să ne stea în cale povestea asta.

De când s-a întâmplat, am stat multă vreme cu doctorul Franklin. Vrea să-i spun Rose, de parcă aş putea vreodată. În situaţia dată, se ţine chiar bine. Ea e cea care a pus la cale toate astea. Povara de pe umerii ei trebuie să fie insuportabilă.

Vine în fiecare dimineaţă, înainte de tura ei, şi uneori stă câteva ore. Joacă foarte bine rolul de soră mai mare. E singura care mă face să mă gândesc la altceva. Îmi aduce câte o carte la fiecare câteva zile, cărţi proaste; sunt poveşti de dragoste îngrozitor de siropoase. Dar le citeşte şi ea şi râdem de ele împreună. Avem acelaşi gen de umor pentru chestiile de genul ăsta. Cred că în materie de relaţii a fost la fel de norocoasă ca mine.

Nu mi-a cerut niciodată să vorbesc despre ce s-a întâmplat. Ştie că am discutat despre incident cu toţi ceilalţi. Doar despre asta vor toţi să vorbească. Nu trebuie să reiau întâmplările de o mie de ori ca să-mi aduc aminte. Am fost acolo. O să-mi aduc aminte tot restul vieţii cum s-a întâmplat. Îmi amintesc fiecare detaliu; ce purtau oamenii; ramele tablourilor de pe pereţii caselor care au fost despicate în două. Doctorul Franklin înţelege. Îi sunt recunoscătoare pentru asta. Nu sunt sigură că aş fi putut trece prin tot ce s-a-ntâmplat dacă n-ar fi fost ea.

E în continuare convinsă că ar putea ieşi ceva bun din toate astea. Îmi dau seama. O vreme, am crezut că e împinsă doar de curiozitatea ştiinţifică, dar acum ştiu că ea chiar consideră că ceea ce facem nu este inutil. Chiar crede că putem obţine informaţii care să ajute lumea. E plăcut să vezi genul ăsta de convingere rezistând după o astfel de tragedie. Nu mă aşteptam.

Apropo de surprize, ieri a apărut şi Vincent. Categoric nu credeam că o să vină, pentru că abia ne cunoaştem. A stat doar un minut, dar mi-a adus un cadou, cum i-a zis el. Un card de cadouri de 25 de dolari la Home Depot. Am râs de m-am spart. Asta era şi ideea, bănuiesc. După aia a zis la revedere şi a plecat. A fost emoţionant într-un fel bizar. Nu ştiu nimic despre el. Stă tot timpul singur în camera cealaltă,

aşa că n-avem niciodată ocazia să stăm de vorbă.

Doctorul Franklin mi-a spus că au îmbinat un picior şi că nu e ce ne aşteptam noi. Se pare că genunchiul nu se îndoaie în direcţia corectă. Are o încheietură în plus, aşa că încă ne lipseşte o bucată de deasupra coapsei. Crede că e ca la picioarele din spate ale calului. Abia aştept să văd, dar încă nu sunt gata să mă întorc.

Probabil că se vede. Ryan a zis că prietenul nostru fără nume l-a întrebat ce părere ar avea să preia el misiunea. Ryan n-a fost încântat de idee, dar a zis că ar face-o dacă i-aş zice eu. Mi s-ar găsi ceva de lucru la sol, dacă aş accepta, iar toată lumea ar înţelege.

Ce drăguţ din partea lor. Ryan e aşa un băiat bun şi naiv, nici măcar nu-şi dă seama când e manipulat. Am senzaţia că avem de-a face cu cineva care nu acceptă uşor un refuz. Dacă se ajunge la asta, cred că „prietenul" nostru mi-ar pune mai degrabă pistolul la tâmplă decât să mă lase să plec.

Oricum, ce altceva aş putea să fac? Să-mi văd mai departe de treabă, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic? N-aş putea nici măcar să discut cu cineva despre asta. O să sune incredibil de egoist, dar m-aş plictisi de moarte dacă n-ar începe cineva al Treilea Război Mondial sau aşa ceva. Cine ar putea trece de la asta la cărat lăzi dintr-o bază într-alta? Şi trebuie să ştiu. Cum ar putea cineva să înceapă aşa ceva şi să nu afle cum se termină? Mi-aş ieşi din minţi.

Tocmai mi-am dat seama că jurnalele noastre personale sunt salvate pe serverele laboratorului. Aş fi sincer surprinsă dacă „ştii tu cine" nu le-ar asculta. Hei! Ticălosule! Două lucruri trebuie să-ţi zic. Numărul 1: Nu mai face asta. Numărul 2: Presupun că m-ai ales dintr-un motiv. Nu trebuia să selectezi o fată arogantă şi operată la un ochi. N-am renunţat la nimic în toată viaţa mea. N-ai aflat prea multe din testul ăla idiot dacă-ţi închipui că aş putea să las toate astea.

Cum am zis, am doar nevoie de puţin timp să lămuresc lucrurile, dar trebuie să terminăm ce-am început. Fetiţa aia, toţi oamenii ăia… Trebuie să mergem până la capăt.

FIŞIERUL NR. 033

Ştire de presă – Catherine McCormack, reporter, *The Arizona Republic*

TEROARE ÎN FLAGSTAFF – OPT MORŢI
ÎNTR-O EXPLOZIE ACCIDENTALĂ

Mai mult de jumătate de cvartal din oraşul Flagstaff a fost distrus azi-noapte, într-un incident despre care autorităţile afirmă că a fost un atentat terorist eşuat.

Owen Lehman, localnic suspectat de terorism, a murit azi-noapte, în jurul orei 1.00, împreună cu fiul său în vârstă de cincisprezece ani şi alte şase persoane, într-un tragic accident care pare să fi avut loc în timpul fabricării unei bombe.

Lehman, a cărui cerere pentru îndemnizaţia de handicap a fost respinsă în 2012, a început de atunci să trimită autorităţilor federale scrisori din ce în ce mai ostile. „Limbajul folosit într-unele dintre comunicările sale de dată recentă a fost considerat ameninţător. L-am tratat cu seriozitate", a declarat agentul FBI Robert Armstrong de la biroul din Phoenix. „Urmele de substanţe chimice şi unele fragmente recuperate la faţa locului ne determină să credem că domnul Lehman încerca să construiască un dispozitiv exploziv de proporţii, care s-a detonat probabil accidental." FBI îl monitoriza pe domnul Lehman de câteva luni, dar nu a avut suficiente dovezi pentru a-l aresta. „Evident, este regretabil că n-am ştiut mai devreme ce ştim acum, dar credem că ţinta pe care o avea în vedere era sediul asigurărilor sociale de pe bulevardul Woodlands Village", a spus Armstrong.

Întrebat despre lipsa oricăror pagube produse de incendiu, Armstrong a adăugat: „Explozia a spart conductele de apă chiar sub reşedinţa domnului Lehman. Acest lucru a provocat un fel de alunecare de teren, care a înghiţit cea mai mare parte a molozului şi a stins focul. Am avut noroc. Ar fi putut fi mult mai rău".

Clarissa Parlow, care locuieşte în apropiere, a spus că vecinii îl tratau cu simpatie pe Lehman. „Avea un fel de-a fi liniştit. Părea timid, în primul rând. Presupun că pur şi simplu n-ajungi niciodată să ştii prea multe despre oameni."

Ancheta este în desfăşurare. Guvernatorul Udell intenţionează să se adreseze presei în cursul zilei de astăzi, când va face o vizită la locul tragediei.

FIŞIERUL NR. 034

Stenograma discuţiei cu Robert Woodhull,
consilier pentru securitate naţională al preşedintelui

Locaţie: Casa Albă, Washington, DC

— Nu ştiu cine crezi că eşti sau în faţa cui crezi că răspunzi, dar aceasta e Preşedinţia, nu vreo subcomisie pe care poţi s-o minţi pur şi simplu ca să obţii finanţare. Cum naiba a permis NSA să se întâmple aşa ceva?

— Nu mai controlau ei situaţia.

— Păi, atunci, dacă nu mai controlau ei situaţia… Vreau măcar să ştiu cum i-ai convins să fie de acord.

— Nici n-au fost de acord, nici nu s-au opus. Pur şi simplu… nu controlau ei situaţia. Am considerat că implicarea lor în continuare n-ar fi adus niciun avantaj. Nu ştiu cum sau de ce s-au implicat de la bun început. Ei sunt specializaţi în criptografie. Analizează convorbiri telefonice. Vestigiile gigantice lăsate de civilizaţii extraterestre par să fie puţin peste nivelul lor. Dacă o să fie nevoie să discutăm despre proiectul acesta la telefon, atunci o să apelez la NSA.

— E foarte plăcut să văd cât de mult respecţi agenţiile noastre naţionale. O întrebare. Cine eşti tu ca să le spui celor de la NSA ce pot şi ce nu pot să facă? Las-o baltă. Cine dracu' eşti?

— Am cel mai profund respect pentru Agenţia Naţională de Securitate. Am cea mai mare consideraţie şi pentru dentistul, şi pentru contabilul meu. Cu toate astea, nu i-am cerut niciunuia dintre ei să conducă echipa noastră de cercetare.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Ce ţi s-a spus când ai primit această însărcinare?

— Nimic! Mi s-a spus să cooperez cu tine cât de mult pot, în numele securităţii naţionale. Păi, cred că momentan asta e tot ce pot.

— Poate că vrei să mai cugeţi, cum se zice, în numele securităţii naţionale.

— Aţi omorât opt oameni, ticălosule! Opt cetăţeni americani… un copil, pentru numele lui Dumnezeu! O fetiţă de şase ani, cu bucle roşcate şi ochi azurii.

— Te-ai fi simţit mai bine dacă avea ochii de altă culoare?

— Chipul ei e pe toate ecranele televizoarelor din ţară.

— A fost un incident nefericit. Aş vrea să pot spune că nu era previzibil, dar n-ar fi întru totul adevărat. Probabilitatea găsirii unui fragment într-o zonă populată a fost considerată acceptabil de redusă. Aveam un plan pentru situaţii neprevăzute şi a fost aplicat fără greş. Am făcut tot ce am putut ca să controlăm o situaţie nefericită.

— Şi bună treabă aţi mai făcut! O şleahtă de soldaţi îmbrâncind într-un camion o mamă care plânge. A dat foarte bine la CNN.

— Avem o poveste de acoperire.

— Ştiu. Am citit-o. O bombă artizanală a explodat accidental în casa unui localnic suspectat de terorism. N-are cum să nu-ţi placă. O să pui toată ţara în stare de alertă doar ca să-ţi ascunzi preţioasa statuie. Dar familia pe care dai vina? Sunt convins că rudele o să fie încântate să afle că unchiul Owen era terorist. Ăsta nu-i un joc, să ştii.

— Ştim amândoi că n-am făcut nimic din ce n-a mai făcut ţara asta de nenumărate ori. Şi, deşi s-ar putea să fii prea mândru să recunoşti, o să vă crească procentele cu douăzeci de puncte datorită poveştii ăsteia. Nu te uita aşa la mine. Ai multe talente, dar nu şi pe cel de actor. Până la alegeri e mai puţin de un an. Câţi preşedinţi au pierdut alegerile în timpul unei crize? Chiar vrei să-mi spui că nu te-ai gândit la asta? Nici măcar o clipă?

Recunoaşte că n-ai fost un factor determinant în această tragedie şi că ai o foarte mică responsabilitate pentru moartea fetiţei. Nu văd niciun motiv să-ţi fie ruşine că te afli într-o poziţie de pe urma căreia poţi profita.

Şi, ca să fie clar, nu e statuie. Pare să fie un fel de vehicul.

— În raport nu apare nimic care să sugereze…

— Raportul tău s-ar putea să fie puţin depăşit. Am presupus că n-o să găsim toate fragmentele pe teritoriul SUA, aşa că am format o a doua echipă, care să lanseze la mare altitudine avioane fără pilot, în afara Statelor Unite.

— E de-a dreptul ireal. Când s-a întâmplat asta?

— Acum vreo şase luni.

— Şase luni! Dar abia începuseşi căutarea acum şase luni!

— De ce să amânăm inevitabilul? Am început cu zona arctică, pentru că e, în cea mai mare parte, nelocuită. Am găsit ceva sub gheaţă în Insula Ellesmere, ceva ce o să ţi se pară interesant.

— Nu crezi că ar fi fost cazul să discuţi cu, ia să vedem cu cine, cu

mine înainte să faci o asemenea tâmpenie?

— Dragul meu Robert. Îmi face o plăcere deosebită să discut cu tine. Poţi să fii sigur că aş fi venit fără ezitare la tine dacă aş fi crezut, fie şi numai o clipă, că ar fi trebuit să fac aşa ceva.

— Du-te naibii… Şi ce are de zis Canada despre faptul că a fost invadată?

— Canadienii abia dacă ştiu că am fost acolo. Sunt aşa de îngroziţi de navele daneze care le contestă teritoriul, că probabil sunt încântaţi că patrulăm şi noi zona.

Am găsit torsul. E mare, foarte mare. La suprafaţă arată ca toate celelalte fragmente, însă am găsit o trapă mică pe spate. Ăsta e gol pe dinăuntru. Înăuntru se află o încăpere mare, cu ceva ce pare să fie o cameră de control.

— Vrei să spui că poate să se mişte? Ca un robot?

— Asta e supoziţia actuală. O putem confirma după ce găsim şi restul fragmentelor.

— În regulă. Nu mă aşteptam la asta, dar avem deja o grămadă de lucruri care se pot mişca la sol, în apă, în aer, chiar şi în spaţiu. Are ceva potenţial ofensiv?

— O să ştim când o să avem toate piesele. Cum am zis şi mai devreme, chiar avem nevoie să ne extindem căutarea în afara Statelor Unite.

— La câte alte ţări te gândeşti?

— Ce vrei să spui?

— Ce vreau să…? E o întrebare simplă. Câte ţări?

— Toate, bineînţeles.

— Hai să lămurim lucrurile. Vrei ca preşedintele să autorizeze încălcarea spaţiului aerian al tuturor ţărilor de pe planeta asta, ca să poţi tu să împrăştii substanţe radioactive deasupra lor, şi totul în speranţa că o să găseşti părţile componente ale unui robot extraterestru uriaş. Asta-i tot?

— Nu, nu e tot. Trebuie să fie pregătit să facă mult mai mult de-atât. Acesta e doar începutul. Vreau să subliniez foarte clar cât de important e să-i fie limpede lucrul ăsta.

E simplu să zburăm neinvitaţi pe deasupra altor ţări. Dacă o facem cum trebuie, n-o să ştie nimeni vreodată că am fost acolo. Dar dacă funcţionează – şi o să funcţioneze, până la urmă –, fragmentele astea de corp o să iasă la suprafaţă. Unele o să se

ridice la dracu-n praznic, dar e clar că unele o să se ridice la suprafaţă unde nu ţi-ai dori. O să se ridice în forţă şi rapid şi o să distrugă diverse lucruri. Ţi s-a părut că la Flagstaff s-a petrecut ceva grav. Închipuie-ţi ce-o să facă una dintre chestiile astea în centrul Londrei sau al Parisului. Dar în Piaţa Roşie din Moscova? O să moară mult mai mult de opt oameni, mult mai mulţi. O să fie la fel de nevinovaţi cum au fost şi cei care tocmai au murit. Şi alte fetiţe cu bucle roşcate.

Şi mai important, oamenii mei n-o să fie întotdeauna acolo în câteva minute ca să preia bucăţile, ceea ce înseamnă că o să le găsească alţii. Cel mai probabil, n-o să aibă nicio idee la ce se uită, dar n-o să le trebuiască prea mult să-şi dea seama că e ceva care merită atenţie. Cel mai probabil, nici n-o să se bucure că fetiţele lor au fost băgate în pământ.

O să fie nevoie să recuperaţi fragmentele astea. Întâi, o să le cereţi frumos. Unii dintre ei o să asculte. Alţii, nu.

Şi atunci? Deja o să aveţi o mulţime de sânge pe mâini. O să vă opriţi acolo? Trebuie să te întrebi serios: „Ce sunt dispus să fac?" Dacă tu şi preşedintele nu sunteţi dispuşi să mergeţi până la capăt, mai sunt şi alţi jucători, care s-ar putea să nu aibă aceleaşi reţineri.

— Nu mă ameninţa. Să nu mă ameninţi *niciodată*. Poate că ai destulă influenţă asupra administraţiei ăsteia ca să mă obligi să te ascult, dar, dacă mă mai ameninţi vreodată, o să-ţi petreci tot restul vieţii tale nenorocite în vreo ţară de mâna a treia şi o să treci prin simularea înecării de zece ori pe zi. Cunosc şi eu nişte oameni. E destul de clar?

— Ca de obicei, dragul meu Robert, eşti întruchiparea clarităţii. Lăsând deoparte ameninţările zadarnice, ideea mea rămâne în picioare. Nu s-a pus niciodată problema că e vorba despre ceva ce am putea face fără să ieşim în afara ţării. Trebuie să-ţi aduci aminte – şi ar fi trebuit să-ţi dai seama când ai citit primul meu raport – că obiectele astea au fost îngropate acum 3000 de ani. Graniţele alea pe care ţi-e aşa de teamă să le trecem nu sunt decât nişte linii colorate pe o hartă. Niciuna dintre ele nu exista acum 3000 de ani.

— Înţeleg cât de mult mai convenabil ar fi fost să dezgropăm chestiile astea acum câteva milenii. Şi totuşi, ideea să pătrundem în spaţiul aerian al tuturor aliaţilor şi inamicilor noştri nu devine mai puţin nebunească din cauza asta. Bineînţeles, doar dacă nu eşti dispus să le prezinţi liderilor lumii discursul cu harta şi liniile colorate pe care tocmai mi l-ai ţinut mie. Sunt sigur că dacă ar şti de liniile colorate ne-ar asigura bucuros accesul.

— Poţi să-ţi baţi joc de mine cât vrei. Până la urmă, o să-ţi dai seama că lucrurile astea trebuie făcute. S-ar putea să nu-ţi placă – mie cu siguranţă nu-mi place –, dar tot trebuie făcute.

— Doctorul Franklin ştie despre asta?

— Nu încă. M-am gândit că ai vrea să fii primul care află.

— Despre torsul gol pe dinăuntru sau despre existenţa unei a doua echipe?

— Ambele.

— Mă omori, să ştii. Nu i-ai spus că ai format o a doua echipă? Sunt sigur că o să fie încântată să audă.

— Asta nu-i problema ta.

— Probabil că ai dreptate. Vreau să-i spui doar despre tors. Oricum o să trebuiască să-i spui şi despre cealaltă echipă. O să se enerveze rău. Vreau să-i ceri să afle cum funcţionează obiectul ăsta şi ce poate să facă. Nu-mi pasă dacă trebuie să lucreze zi şi noapte, doar zi-i s-o facă. Apoi vreau să stau de vorbă cu ea. În tine mai mult ca sigur n-am încredere. Acum – auzi ce spun? –, *dacă* îmi spune ea că o poate scoate la capăt, atunci o să aveţi sprijinul deplin al acestei instituţii. Dacă spune că nu poate… Ei bine, s-o facem să înţeleagă cum ar fi în interesul tuturor să poată.

— Vrei s-o ameninţ.

— Vreau să înţeleagă şi ea, şi toţi cei implicaţi – inclusiv tu – că devine cu atât meu dificil să ne retragem din joc cu cât punem mai multe jetoane pe masă.

— Deci vrei s-o ameninţ.

— O spui de parcă aş fi gata s-o omor.

— Eşti?

— *Nu!* De ce să fac aşa ceva? Sugeram doar că o putem înlocui dacă nu se descurcă.

— Nu crezi că s-a „descurcat” deja?

— Ba da. Dar dacă nu poate merge mai departe, probabil că vom găsi pe altcineva. Trebuie să fie conştientă de asta. Nu sugerez s-o înlocuim acum, ci doar s-o informăm că e şi asta o posibilitate. Acelaşi raţionament se aplică şi în cazul tău.

— Nu, chiar nu se aplică, dar înţeleg de ce ai putea crede aşa ceva.

— Şi ce-ar trebui să înţeleg din asta?

— Dacă ai avea o angajată despre care ştii că pleacă în şase luni, cam câtă responsabilitate ai fi dispus să-i oferi?

— Nu înţeleg ce vrei să spui.

— Lucrezi pentru cineva care s-ar putea să rămână fără slujbă după patru ani şi care trebuie să plece după opt. Vreau să spun că există multe subiecte de interes pentru naţiunea asta care necesită angajamente pe termen mai lung.

— O să am grijă să-i menţionez asta preşedintelui.

PARTEA A DOUA
PE PICIOR GREŞIT

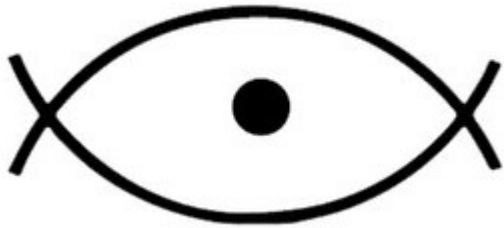

FIŞIERUL NR. 037

Stenograma discuţiei cu dr. Rose Franklin, doctor în ştiinţe

Locaţie: Complex subteran, Denver, CO

— Categoric e fată! Nu-mi puteam ascunde satisfacţia când au adus pieptul. Sânii nu-s aşa de mari, ţinând cont de dimensiunea ei, dar tot sunt mai mari decât maşina mea. Fermi… Probabil că pe vremuri o invidiau toate fetele robot uriaşe.

— N-am văzut-o încă.

— Păi, asta chiar o să vrei să vezi. Pieptarul şi abdomenul sunt netede. Cred că poartă un fel de platoşă lucioasă, ca amazoanele. Pe laterale trec două artere mari turcoaz, pe după nişte coaste masive. Arată de parcă ar avea expusă o parte din anatomie. Pe spate e tăiată o piesă de armură în formă de **V,** foarte întinsă, care ajunge până în talie. E magnifică, te face să te simţi umil.

— Apreciez atenţia ta pentru detalii. Nu sunt orb în faţa esteticii dispozitivului. Unele fragmente sunt într-adevăr uimitoare. Îţi împărtăşeşti aprecierea pentru această piesă anume într-un mod foarte elocvent…

— Sunt *piese,* la plural. Pieptul şi abdomenul sunt fragmente separate. Au fost îmbinate abia după ce le-am găsit.

— Mulţumesc pentru corijare. Spuneam că aş prefera să te concentrezi pe funcţionalitatea acestor piese, la plural.

— Cum spuneam, trebuie să le vezi. Nu poţi să întrebi despre Capela Sixtină şi să te aştepţi să nu pomenesc de tavan. Estetica nu e doar o simplă notă marginală, e la fel de importantă ca toate celelalte aspecte. Nu poţi să te uiţi la obiectul ăsta şi să nu-ţi dai seama că a fost construit ca să intimideze. Oricine ajungea faţă în faţă cu el trebuia să fie copleşit şi îngrozit în acelaşi timp. Forma decurge din funcţiune[9].

— Că viaţa poate fi recunoscută în expresia ei. Că forma decurge întotdeauna din funcţiune. Aceasta este legea.

— Cine a zis asta? Frank Lloyd Wright?

— Mentorul lui. Îmi cer scuze pentru comentariul anterior. Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu e cazul să-ţi pun la îndoială judecata.

— E în regulă. M-a luat puţin valul. Dar torsul e magnific şi foarte

mare.

— Cât de mare?

— Foarte mare. E… mare. Cam de mărimea unei clădiri cu şase etaje. A trebuit să ne mutăm.

— Da, e o structură impresionantă. M-am rătăcit prin tuneluri după ce m-au condus înăuntru. Abia după aproape douăzeci de minute m-a găsit un gardian şi m-a adus aici.

— Locul ăsta era complet gol când ne-am mutat. Securitatea e puţin mai lejeră după ce treci de uşa din faţă.

— Ce poţi să-mi spui despre complexul ăsta?

— I se spune Arca. Suntem chiar dedesubtul Aeroportului Internaţional Denver. A fost construită în plin Război Rece, pe post de centru de comandă alternativ în caz de război nuclear. Adăposteşte şi spaţii de locuit pentru aproape 5000 de persoane şi are cea mai mare capacitate de depozitare subterană din lume.

— Seamănă cu descrierea complexului din muntele Cheyenne.

— Destul de mult. Se pare că, apărând în aproape toate filmele SF care-ţi trec prin cap, complexul de la Cheyenne ar fi probabil destul de sus pe o listă a ţintelor vizate şi s-ar putea să nu poată face faţă unei lovituri directe cu rachete moderne. Au construit complexul ăsta la sfârşitul anilor ’80, ca să fie folosit ca unitate de comandă şi ca adăpost pe termen lung în cazul invocării planului de continuitate a funcţionării Guvernului.

Ni s-a dat acces la zona de depozitare. Are aproape un hectar şi plafonul la peste nouăzeci de metri înălţime. Dacă reuşim s-o asamblăm, o să aibă loc să se mişte; acum, că ştim că poate merge.

— Poţi să-mi arăţi mai târziu. Presupun că aţi găsit deschizătura.

— Da, are o trapă pe spate, chiar între omoplaţi. Abia se observă, dar pe uşă se află gravată o amprentă palmară care reacţionează la căldura corpului. Când apeşi palma pe contur, uşa culisează spre interior. Bineînţeles, ştii toate astea, pentru că oamenii tăi au fost deja înăuntru.

— Simt un pic de frustrare în tonul tău.

— Nu ştiu dacă este frustrare, dar mi s-a spus că eu sunt responsabilă pentru proiectul ăsta. Apoi mă informezi că alte echipe cercetează zona arctică fără ştiinţa mea, folosind formula mea. Deci nu, nu sunt pe deplin fericită şi mă întreb dacă îmi ascunzi şi altceva.

— Voiam să te las să termini căutările pe teritoriul american. Presupun că aş fi putut să-ţi spun înainte. Îţi spun însă acum. Nu mai eşti responsabilă pentru operaţiunile de căutare. Tot restul e domeniul tău.

Vreau să te concentrezi să duci lucrurile la capăt. E mult mai aproape de domeniul tău şi e cel în care te-ai evidenţiat în trecut. Detest să-ţi aduc aminte, dar nu eşti strateg militar. Aproape că ţi-ai pierdut pilotul când ai dat de primul obstacol. Crede-mă, situaţia o să devină foarte neplăcută după ce extindem căutarea pe teritoriu străin.

— Uite ce e, chiar nu-mi pasă dacă mă ocup de căutare sau nu. Vreau doar să fii cinstit cu mine. N-am cerut niciodată nimic de când am început toate astea. Îţi cer acum. Nu mai lucra pe la spate.

— O să ţin minte. Acum spune-mi despre tors.

— În spatele trapei e un tunel micuţ, lat cam de 1,20 metri, care duce la o altă uşiţă cu un contur similar de palmă – e făcută dintr-un material pe care nu-l pot identifica. Şi duce într-o încăpere ca o sferă, cu deschiderea de nouă metri.

— Sunt familiarizat cu sistemul metric. Mulţumesc.

— Încăperea se roteşte în interiorul torsului, în funcţie de înclinaţia acestuia. Practic, e un mare giroscop. Conceptul este minunat de simplu. Sfera e mai grea în partea inferioară şi pluteşte într-un fel de lichid. De toate celelalte se ocupă gravitaţia. Dacă înclini corpul, sfera interioară rămâne dreaptă. Sfera pare să fie translucidă şi, prin substanţa lăptoasă în care pluteşte, se poate vedea metalul întunecat. Interiorul e uşor luminat, deşi nu există nicio sursă de lumină vizibilă. Nu există geamuri de niciun fel.

Podeaua încăperii e plată, împărţită în două platforme în formă de semilună. Cea din spate e ridicată cu aproape un metru, cu câte două trepte în fiecare parte, ca să cobori în secţiunea frontală. Pare proiectată să adăpostească două persoane, doi piloţi. Eu le spun păpuşari. Îmi place mai mult analogia cu marioneta, pentru că de fapt nu e o navă.

Platforma superioară e foarte simplă. Din tavan coboară o grindă, cam până pe la jumătatea distanţei faţă de podea. De capătul ei sunt prinse o cască neagră – ca o cască pentru scuter, cu vizor negru, opac – şi ceva ce pare o cămaşă de forţă blindată. Are nişte cleme metalice care se închid peste antebraţe şi braţe şi are articulaţii la umeri şi la coate. Mai are o clemă largă care se strânge în jurul pieptului. Sunt şi nişte dispozitive ca nişte mănuşi la capătul fiecărui braţ. Chiar în faţa ei, se ridică o coloană metalică rotundă micuţă, de aproape un metru.

— Aţi stabilit ce scop are?

— Habar n-avem ce face, dar nici n-am încercat să vedem despre ce e vorba.

Platforma de jos e mult mai complicată. Are o consolă în formă de semilună, lată de vreo doi metri, poate cu două duzini de simboluri gravate pe ea. Unele dintre ele sunt aceleaşi semne curbilinii pe care le-am găsit pe panourile din camera mâinii, pe altele nu le-am mai văzut până acum. În faţa consolei, unde te-ai aştepta să fie un scaun, e un cerc. Nu i-aş zice bazin, pentru că are mai puţin de un centimetru şi jumătate adâncime, dar e umplut cu un lichid lăptos. E foarte neted, foarte catifelat, ca teflonul lichid. Ridicându-se din podea, chiar în mijloc, e un pilon de aproape un metru înălţime. De acesta sunt prinse o altă cască neagră şi un set identic de cleme pentru picioare, cu bride, care atârnă cam la doi centimetri şi jumătate de podeaua lichidă.

S-ar părea că o persoană manevrează braţele şi trunchiul, în timp ce alta controlează picioarele, plus ce se mai poate face de la panou. Şi aici devin lucrurile interesante.

— Înainte să mergi mai departe, ai hotărât cine o să manevreze partea superioară a corpului şi cine o să se ocupe de picioare?

— Nu m-am hotărât încă. Postul de lucru pentru picioare este cel care controlează locomoţia şi toate celelalte funcţii de pe consolă, aşa că ăsta ar fi un argument în favoarea Karei. Poate sta jos sau în picioare. Pe de altă parte, cred că ar fi mai dificil din punct de vedere fizic să mişti picioarele, iar Ryan e un bărbat puternic. Probabil că o să încercăm cu amândoi şi o să hotărăsc în funcţie de rezultate.

— Deci ce e?

— Ce să fie ce?

— Ai zis: „Şi aici devin lucrurile interesante”. Deşi ironia nu e unul dintre modurile mele preferate de comunicare, o recunosc. Presupun că era momentul veştilor proaste.

— Clemele piciorului nu se potrivesc cu anatomia umană. Au fost în mod evident proiectate pentru cineva cu articulaţii ale piciorului cum sunt cele ale robotului. Am presupus tot timpul că fiinţele care l-au construit măcar arătau ca noi. Dacă nu erau umani, asta e.

— Şi asta o să fie o problemă pentru pilot?

— Poate că nu m-am exprimat destul de clar. Genunchii sunt invers! Dacă nu putem face un struţ cu adevărat inteligent să controleze picioarele, da, e o problemă. Trebuie să găsim o cale să adaptăm mecanismul de control, ca să corespundă cu anatomia noastră.

— Şi consola? Aţi făcut vreun progres în legătură cu descifrarea simbolurilor?

— Nu chiar. Vincent a aruncat o privire, dar acum s-a întors la panourile lui. Consideră că sunt mai multe şanse să interpreteze simbolurile în context, văzând cum se combină între ele, decât uitându-se la ele separat.

— Consideră… Nu mai eşti sigură că ai făcut bine când l-ai ales?

— De ce crezi că aş…

— Te distanţezi de părerea lui. Asta nu te caracterizează. Ai tendinţa să atribui altora meritele când reuşiţi şi să-ţi asumi responsabilitatea pentru eşecurile altora. Îmi sugerează că acum nu mai eşti sigură.

— Uneori. E absolut strălucit, nu mă înţelege greşit. Pricepe lucruri care depăşesc mult domeniul lui. Acum câteva seri, am avut o discuţie interesantă despre planetele din afara sistemului solar. S-a dovedit că în timpul liber citeşte despre astrofizică, doar ca să se distreze. Dacă poate cineva să priceapă simbolurile…

Sper numai să nu-i stea în cale ego-ul. Mă respectă, iar mie îmi este uşor să-l plac. Poate fi uşor dezagreabil dacă nu te ridici la înălţimea standardelor lui. Am senzaţia că e şi mai exigent cu el însuşi. Cu cât se prelungeşte mai mult chestia asta, mă tem că… A reuşit totuşi să se pună bine cu Kara, şi asta nu-i uşor. Cu siguranţă ne face tuturor viaţa mult mai uşoară.

— I-am citit dosarul. Cred că e mult mai rezistent decât crezi tu.

— Ai ci… Are dosar?

— Şi stilistul tău are dosar şi te duci la el doar o dată pe lună. Vincent Couture e un cetăţean străin aflat pe teritoriul Statelor Unite, care are zilnic acces direct la informaţii strict secrete. Are mai multe dosare, foarte mari.

— Ai un dosar al stilistului meu?

— Da. Chiar trebuie să-şi depună declaraţia de venit. Cât despre domnul Couture, dacă vrei să-l înlocuieşti…

— Nu m-ai înţeles. Dacă poate cineva să-şi dea seama despre ce e vorba, sunt sigură că acela e Vincent. Doar că nu sunt sigură că poate descifra cineva chestiile astea. S-ar putea să fie imposibil. De asta sunt îngrijorată de-a binelea. Mi-e teamă de urmările pe care o să le aibă pentru el. Nu cred că a mai fost confruntat vreodată cu o problemă pe

care să n-o poată rezolva. S-ar putea să se autodistrugă pur şi simplu dacă simte că dă greş.

— Nu vreau să par insensibil, dar fără o înţelegere de bază a simbolurilor nu putem face dispozitivul ăsta să funcţioneze. Cum reacţionează domnul Couture în caz de eşec pare destul de lipsit de însemnătate în raport cu cea mai mare descoperire ştiinţifică din istorie. Dacă bănuieşti că n-o să reuşească, trebuie să-l înlocuieşti imediat. Dacă singura ta grijă e că ego-ul lui o să fie ireparabil rănit, îţi promit că o să folosim resursele considerabile aflate la dispoziţia noastră ca să-i dăm domnului Couture cel mai eficient sprijin posibil. Treizeci de ore de terapie n-ar trebui să ne dea peste cap bugetul.

— Are nevoie de timp.

— Are la dispoziţie o săptămână.

FIŞIERUL NR. 039

Jurnal de experiment – maistru militar
clasa a III-a Kara Resnik,
Armata Statelor Unite

Locaţie: Complex subteran, Denver, C0

Înregistrare realizată de Kara Resnik. Azi este 20 septembrie. Este… 10.25 dimineaţa. Doctorul Rose Franklin îmi monitorizează din laborator semnele vitale pe durata experimentului. Bună, doctore Franklin! Suntem pe punctul de a testa comenzile din interiorul aparatului. Am ataşat de tors tot braţul stâng şi acum o să vedem dacă-l pot face să se mişte. Asta dacă reuşesc să ajung până acolo. Acum urc treptele şi am la mine un taburet înalt.

Chiar ar trebui să montăm un ascensor pentru chestia asta. Şi fără picioare, tot e destul de înaltă. E greu să mă mişc cu toţi senzorii ăştia lipiţi de cap şi de piept. Mi-e teamă să nu smulg firele. E destul de rău că trebuie să car până sus şi mobilă. Când vorbeşti cu prietenul nostru comun, întreabă-l dacă n-au găsit în zona arctică şi ceva care să semene cu o scară extraterestră. Dacă ascultă şi altcineva asta vreodată, trebuie să ştii că trapa care duce în interiorul torsului se deschide la aproape un metru şi jumătate de podea. Nu-i o săritură foarte înaltă, dar ar trebui să ai aproape doi metri şi jumătate înălţime ca s-o închizi din interior sau s-o deschizi din nou. Morala poveştii e următoarea: Nu intra singur, sau adu cu tine un scaun de bar. De asemenea, nu uita să faci pipi înainte.

Sunt la vreo treizeci de paşi de vârf. Oricum, de ce sunt eu aia care urcă scările? Ştiu, eu sunt pilotul pentru braţ, pilotul pentru singurul braţ. Dar cum chestia asta n-are încă picioare, poate că putem, mă înţelegeţi, să împărţim povara. Ryan e de două ori cât mine, sunt sigură că nu l-ar deranja să care taburetul ăla cincisprezece etaje.

Nu mă plâng. Doar… urc. Sunt în vârf. O să… îmi trag sufletul un minut…

Mă holbez la trapă. Extratereştrii ăştia chiar au… mâini obişnuite. E puţin mai mare decât a mea, dar după cum arată ar putea fi amprenta palmei oricui. Acum apăs mâna pe ea. Simt totul vibrând un pic. S-ar putea să alinieze trapa din interiorul sferei cu asta. Se deschide.

Mă apropii de cealaltă trapă. De ce e pasajul ăsta aşa de mic? În regulă, e deschisă. O să stau doar o clipă… să… las pe podea taburetul ăsta idiot… şi… o să intru.

Sunt înăuntru. Încăperea e încă bine luminată. Lumina e foarte… plăcută, ca într-o încăpere cu şemineu. Tocmai am închis trapa

interioară. Am coborât de pe taburet, acum mă apropii de postul de comandă de sus. Rose, ştiu că tu crezi că seamănă cu o cămaşă de forţă, dar, dacă mă întrebi pe mine, e destul de mişto. Dacă o scoţi de pe stâlpul ăla care atârnă de tavan şi o vopseşti în negru, cred că l-ar face mândru pe Batman. Îmi strecor mâinile în…

Se pare că nu reuşesc să-mi potrivesc degetele în mănuşi. Le mişc, le mişc… în regulă, mâinile au intrat. Mănuşile sunt puţin ţepene. Închid clemele braţului. încerc să… închid partea din faţă cu degetele mele metalice şi mari. Cred că aşa merge. Închid clema mare de metal din jurul pieptului.

Hai să văd dacă pot să mă mişc cu chestia asta pe mine. Mobilitatea e bună, rezistenţa e minimă în braţe şi în mâini. E un pic mai greu să-mi mişc pieptul. Mă pot apleca în faţă ca să-mi ating degetele de la picioare, dar nu mă pot ghemui. Abia îmi pot îndoi genunchii până să mă tragă înapoi lesa. Nu mă pot nici îndepărta. O să fie greu să ridic orice de pe jos. Şterge. Sunt tâmpită. Picioarele mele nu contează. Ryan se poate ghemui de la celălalt post de comandă, iar eu pot apuca lucruri de pe oriunde o să fie pământul… pentru mine. O să fie ciudat. Ştiu că toată lumea e entuziasmată, dar s-ar putea să dureze o vreme până să prindem şpilul chestiei ăsteia cu doi piloţi.

Bineînţeles, asta o să fie cea mai puţin importantă dintre problemele noastre, dacă în casca aia nu există vreun monitor video sau ceva de genul ăsta, pentru că, ei bine, nu putem să vedem afară. Nu văd decât metal. Iar vizorul căştii pare complet opac, aşa că, dacă nu-i niciun monitor, atunci n-o să văd absolut nimic. Foloseşte Forţa, Luke[10]! Poate că asta e. Poate că e o chestie de antrenament Jedi uriaşă, să vezi dacă poţi să mişti cu ochii închişi un manechin de zece mii de tone.

Nu cred că mai pot să încerc şi altceva înainte să pun casca. Ştii, chiar arată ca o cască de elicopter. O pun peste cap acum. Mă întreb dacă…

AAAAAAAAAAHHHHHHHHH…

FIŞIERUL NR. 041

Înregistrare de jurnal personal – dr. Rose Franklin, doctor în ştiinţe

Sunt furioasă. Sunt furioasă pe toată lumea. Sunt furioasă pe mine. Ar fi trebuit să mă ducă mintea să nu experimentez cu lucruri pe care nu le înţeleg şi să presupun că totul o să meargă bine. A fost o tâmpenie din partea mea. Doar nu se pune problema că nu ne-ar fi ridicat niciun semn de întrebare comenzile piciorului. Dispozitivul n-a fost construit pentru oameni. Cine ştie ce ne poate face obiectul ăsta? Cum i-am putut cere Karei să-şi pună pe cap un obiect despre care nu ştiu nimic, fără să fie asistată de o echipă medicală?

Kara e încă la spital. A zis că durerea a fost aşa de ascuţită, că şi-a pierdut cunoştinţa aproape imediat. Am găsit-o atârnată de braţe de postul de comandă, ca Hristos pe cruce. Casca se închisese singură. Paramedicii au avut nevoie de aproape o jumătate de oră să ajungă la ea şi s-o scoată de-acolo. Ar fi putut muri de-o mie de ori.

Când şi-a revenit, era complet oarbă. Aproape că am pierdut-o de două ori în aceeaşi zi. Kara fiind Kara, şi-a smuls perfuzia în clipa în care s-a trezit şi a încercat să iasă din cameră pe bâjbâite. S-a împiedicat de ceva şi a căzut, pierzându-şi cunoştinţa, peste un dulap metalic. A trebuit să-i pună vreo opt copci ca să-i coasă tăietura de pe frunte.

Pe faţă avea arsuri superficiale. Medicii le-au tratat şi i-au înfăşurat un pansament în jurul capului, ca să-i acopere ochii. Ar fi trebuit să-l ţină aşa câteva zile. Bineînţeles, l-a dat jos după doar câteva ore. Zicea că îi produce mâncărime… Doctorii au dojenit-o cam fără convingere. O mai consultaseră de câteva ori – controale de rutină, ceva tăieturi şi vânătăi –, aşa că au fost probabil miraţi că l-a ţinut aşa de mult. Eu am fost.

Când am trecut pe la spital să văd ce face, în cameră era agitaţie. Doctorii se contraziceau între ei şi tot chemau şi alţi medici s-o examineze. Am întrebat de vreo zece ori ce se întâmplă, dar n-am reuşit să fac pe nimeni să asculte ce spuneam. Kara a aruncat o lampă în perete. Asta le-a atras atenţia.

Doctorii i-au spus că ochiul era bine. N-a părut destul de extaziată, aşa că i-au explicat mai departe că retina ei fusese cumva reparată. N-am crezut nici eu, dar ne-au arătat imagini luate înainte şi după. Nu trebuia să ai diplomă de medic ca să vezi. Casca o vindecase. Probabil detectase o afecţiune a ochiului şi trecuse la vindecarea ei. Nu pot decât să sper că de-asta a fost aşa de dureros.

Mi-e greu să explic cât de uşurată sunt. Kara e bine. Chiar mai mult decât bine. E mai aproape de un miracol. Şi atunci, de ce sunt

furioasă? Ei bine, eram aşa de fericită. M-am repezit înapoi la laborator şi am încercat şi eu casca. O tâmpenie, corect? N-a făcut nimic, aşa că l-am chemat sus pe Ryan şi l-am pus şi pe el s-o încerce. I-am chemat pe toţi asistenţii din laborator să vină şi să facă o încercare. Când am văzut că nu merge, am încercat toţi casca de la celălalt post de comandă. De ce să rişti viaţa unei singure persoane când o poţi risca pe a altor şase? A, şi casca e stricată. Din câte îmi dau seama, cealaltă era deja stricată când am găsit-o. Nu mai merge niciuna dintre ele.

Ce-a fost în capul meu? I-a vindecat ochiul? Din câte ştim noi, extratereştrii ăştia ar putea să aibă un singur ochi mare. Poate că au optzeci. Poate că au ochi de muscă, poate că n-au ochi deloc. Ar fi putut să-i despice ţeasta în două, s-o desfigureze, s-o schimbe în ceva ce ea nu e. I s-ar fi putut întâmpla un milion de lucruri, iar cele mai multe dintre ele probabil că ar fi omorât-o.

Treaba mea e să am grijă să fie în siguranţă, să mă asigur că nu i se întâmplă nimic. Am trimis-o sus şi ea a avut încredere în mine. A avut încredere în judecata mea, a avut încredere că n-aş fi trimis-o dacă aş fi crezut că i se poate întâmpla ceva rău. Ar trebui să fiu om de ştiinţă. Nu ştiu dacă mai sunt.

Kara e programată pentru un RMN mâine. Trebuie să aflăm dacă există vreo leziune cerebrală. Dacă aş fi avut măcar jumătate de creier, aş fi aşteptat rezultatele înainte să mai las pe cineva să intre în sferă. E prea târziu pentru asta, dar o să-i pun pe doctori să facă şi alte teste înainte să-i permit să intre din nou. Oricum trebuie să aşteptăm câteva săptămâni, pentru că în timp ar putea prezenta şi alte simptome.

Sper din toată inima că e în regulă. Nu doar de dragul proiectului, dar nu cred că aş putea suporta să fi permis să i se întâmple ceva. M-am apropiat mult de ea. M-am apropiat de toţi, dar Kara chiar îmi place.

Nu sunt singura care o place. Ryan n-a zis o vorbă, iar noi îl lăsăm să creadă că n-am observat, dar ea sigur ştie. Eu ştiu. Vincent ştie. Sunt sigură că deja ştie şi robotul. Îi doresc lui Ryan tot binele – cine nu i l-ar dori? –, dar sper că pasiunea lui o să se stingă de la sine. Cu siguranţă sper că n-o să fie împreună. Îmi place Kara, dar ar ajunge să-l rănească rău.

Acestea fiind spuse, se descurcă amândoi de minune. A durat ceva vreme, dar a învăţat să-i lase Karei destul spaţiu de manevră. Trebuie să-i recunosc meritul lui Ryan. Se completează foarte frumos unul pe altul. Lucrează bine împreună. Trebuie s-o facă dacă e să se zgâiască unul la altul toată ziua.

Aşadar, am un robot incomplet cu comenzi stricate, un pilot amorezat şi unul rănit. Nu sunt sigură cum stăm. Căştile sunt o lovitură serioasă. Nu ştiu când sau dacă o să fim în stare să le

reparăm. Chiar dacă reuşim să le facem să meargă din nou, n-avem nicio garanţie că o să le putem purta fără să ajungem în spital. La urma urmelor, n-au fost făcute pentru noi.

Ceea ce mă aduce la comenzile piciorului. Ryan chiar a făcut o afacere proastă aici. Casca lui nu funcţionează şi picioarele i se îndoaie în direcţia greşită. Aş vrea să pot găsi o cale să modific comenzile piciorului ca să se adapteze la anatomia noastră, dar e prea mare riscul să le stricăm de tot dacă începem să facem cârpeli. Nu pot reproduce metalul care a fost folosit, în caz că deteriorăm ceva la postul ăla de comandă. O să încerc pur şi simplu aproape orice înainte să las pe cineva să se apropie de el cu o lampă de sudură.

Lui Ryan i-a intrat în cap că poate face picioarele să funcţioneze stând invers, cu spatele la consolă. O să fie nevoit să meargă cu spatele tot timpul. Consider că e o nebunie, dar n-am altă idee mai bună în loc, aşa că sunt dispusă să-l las să încerce. Mersul e mult mai complicat decât crede lumea. E ceva ce facem inconştient, dar e mult mai dificil dacă trebuie să gândeşti fiecare mişcare. Fă un comentariu despre felul cum merge cineva şi o să vezi ce stângaci devine. E complex şi dificil de descompus în mişcări separate.

N-o să fie în stare să ţină robotul în echilibru dacă mişcările lui Ryan nu sunt perfecte. E o structură înaltă şi îngustă, iar centrul de greutate o să fie foarte sus. E destul de înfricoşător şi aşa. Nu-mi pot imagina cât de gravă ar fi o căzătură după ce punem şi picioarele. Probabil că ar face una cu pământul unul sau două cvartale.

Am adus nişte tehnicieni să realizeze o simulare pe computer. O să se conecteze la comenzile piciorului şi la celălalt post de comandă şi o să convertească mişcările pilotului într-un model computerizat al robotului. O să putem să vedem rezultatele pe monitoarele computerelor. Ar trebui să ne putem face măcar o idee dacă e sau nu posibil ce încercăm noi să facem.

Deci, dacă reuşim să facem căştile să funcţioneze fără să ne sinucidem şi dacă Ryan poate controla câteva kilotone de metal în timp ce merge cu spatele, ne rămâne consola. Ryan o să fie cu spatele la ea, aşa că trebuie să o manevreze altcineva.

Bineînţeles, acum nu funcţionează. Vincent nu pare să fie mai aproape de interpretarea simbolurilor decât era când a ajuns aici, iar noi n-avem absolut nicio idee ce face obiectul ăsta. S-ar putea să fie ceva neprofesionist din partea mea, dar eu zic că o să ne ocupăm de asta când ajungem acolo. Nu ştim cât de complicat de manevrat o să fie. Vom avea probabil nevoie de un fizician, sau de un militar, sau poate de cineva care să fie foarte priceput la jocuri video.

Ştiu că ar trebui să facem înregistrările astea de jurnal ca să ne ajute să facem faţă stresului. La dracu', eu sunt cea care a sugerat asta. Dar trebuie să spun, chiar acum, că nu-s de niciun ajutor. Cred oare că

până la urmă o să rezolvăm toate problemele şi o să facem chestia asta să funcţioneze? Cred… cred că şi zborul pe Lună a părut la început ceva imposibil. Pe cine păcălesc? În momentul ăsta, sunt convinsă că nu avem nici cea mai mică şansă.

Poate că o să văd lucrurile altfel dimineaţă. Oricum, o să mă ridic şi o să mă întorc la muncă. Sunt pur şi simplu prea multe descoperiri care ne aşteaptă dacă putem înţelege cum funcţionează dispozitivul. Ştim deja că poate face minuni medicale. Cine ştie ce altceva mai poate face?

Asta mă şi sperie. Sunt oare dispusă să accept tot ce-ar putea reieşi de aici dacă funcţionează? Ne-ar putea oferi un leac pentru orice. Ar putea avea şi puterea să ucidă milioane de oameni. Vreau să am aşa ceva pe conştiinţă? Aş vrea să ştiu unde ne va duce aventura asta, însă nu ştiu. Tot ce ştiu e că-i ceva mult mai mare decât mine, decât lipsa mea de încredere în mine sau decât orice criză de conştiinţă. Acum înţeleg cu adevărat cât de profund nesemnificativă sunt eu în comparaţie cu toate astea. De ce mă face asta să mă simt mult mai bine?

FIŞIERUL NR. 042

Jurnal de experiment – maistru militar
clasa a III-a Kara Resnik,
Armata Statelor Unite

Locaţie: Complex subteran, Denver, CO

Sunt Kara Resnik. Azi este 22 septembrie. E ora 3.00 dimineaţa, aşa că nu mă supraveghează nimeni. Probabil că o să dau de belea din cauza asta, dar nu-i nimic nou. Doctorul Franklin a venit azi la spital să mă vadă… mă rog, asta a fost deja ieri. E evident că se simte responsabilă pentru ce mi s-a întâmplat. Am încercat s-o fac să înţeleagă că nu-i vina ei. Oricum aveam de gând să testez chestia aia de una singură dacă mai aştepta o zi. Părea distrusă. Aparent, tot proiectul e suspendat temporar până se lămuresc dacă sufăr ceva efecte întârziate. Mai vedem noi.

Mi-a spus şi că am defectat casca. Serios? Dar n-am făcut nimic! Doar am pus-o pe cap, pentru că… e o cască. Asta ar trebui să faci cu ea. Nu m-a convins nici că e stricată. Am făcut azi un RMN. Încă n-am primit rezultatele, dar sunt destul de sigură că echipamentul extraterestru nu mi-a făcut creierul varză, aşa că nu văd cum ar fi putut creierul meu să-l defecteze pe el. Bine, nu-i cel mai bun raţionament din lume, dar mi-a vindecat ochiul, pentru numele lui Dumnezeu! Doctorii n-au reuşit, iar chestia aia a făcut-o! Îmi pare rău, dar nu cred că un aparat care poate face intervenţii chirurgicale oftalmologice după ce a stat îngropat sub pământ 3000 de ani o să se strice din pricina căpşorului meu.

Nu sunt aşa deşteaptă ca alţii, dar cred că durerea a fost atât de intensă pentru că mi-a vindecat ochiul. Sau asta, sau şi-a dat seama că în realitate creierul meu nu era ce ar fi trebuit să fie, şi atunci l-a adaptat cumva. Oricum, dacă e destul de deştept ca să mă vindece, sunt destul de sigură că o să găsească o cale să nu mă ucidă. Am sentimentul că s-ar putea… cum se zice… să se fi ataşat, când s-a adaptat la creierul meu, ca un pui de raţă. Dacă am dreptate, acum crede că eu sunt mămica lui. Cred că de-asta nu mai funcţionează pentru nimeni altcineva.

Ştiu că asta n-ar explica de ce nu funcţionează cealaltă cască, dar, cum spune întotdeauna doctorul Franklin, să le luăm pe rând. Nu poţi să le rezolvi pe toate dintr-odată. Vezi, doctore Franklin, chiar te ascultam. Acum încerc să rezolv o problemă. Ştiu ce-o să zici: n-am fost încă externată din spital. Şi tu, şi doctorii mi-aţi spus să stau cuminte şi să mă odihnesc. Păi, nu pot să mă odihnesc dacă s-au oprit toate din cauza mea; şi nu vreau să-mi fac griji că o să leşin de câte ori

o să pun casca pe cap. Acum caut să-mi găsesc liniştea sufletească, aşa că nu te înfuria prea tare când o să afli ce-am făcut. Dacă nu mor în următoarele zece minute. Atunci poţi să te înfurii cât vrei.

Şi nu te înfuria nici pe personalul spitalului. Probabil s-au gândit că mă duceam la cantină, ţinând cont că le-am spus că mă duc la cantină.

Acum sunt în capul scărilor. Cred că data viitoare, dacă o să mai existe o dată viitoare, o să aduc cu mine două taburete, doar ca să am satisfacţia să arunc cât de tare pot unul dintre ele în jos. Am ajuns să detest chestiile astea. De acum înainte, când intru într-un bar, o să stau în picioare.

Ştii ce fac, aşa că o să te scutesc de relatarea pas cu pas. Ghemuit, ghemuit. Deschid trapa interioară…

Sunt înăuntrul sferei, mă pregătesc să strâng clemele. Aş minţi dacă aş spune că nu sunt un pic agitată. Părea o idee mult mai bună acum o oră. Pe de altă parte, îmi transpiră palmele când vreau să invit un tip în oraş, aşa că e tipic.

Am casca în mâini. O s-o pun pe cap acum, înainte să-mi piară curajul. Fii drăguţă, micuţo, mami e aici…

AAAAAAAHHHHHHHH!

Nenoro… Casca e închisă. *Haide!* Ce-i cu chestia asta?! A ars ca naiba. Nici măcar nu-mi puteam ţine ochii deschişi. Mami e ofticată! Evident, n-a fost aşa de rău ca data trecută, dacă încă mai vorbesc, dar chestia asta chiar detestă…

Eu…

Fir-aş a naibii. Nu simt mare lucru cu mănuşile astea, dar cred că tăietura de pe frunte a dispărut. Îmi dau seama că sigur au dispărut copcile.

Bine, probabil că sunt nebună că o pun din nou pe cap. Nu văd ce-ar mai putea să vindece, poate cu excepţia problemelor mele de respect de sine. Vreau să văd ce face când nu vindecă diverse chestii.

…

Uau. E absolut uluitor! Ha-ha! Nici nu ştiu cu ce să încep. Imediat ce-am pus-o pe cap, vizorul, care era negru, a devenit transparent şi am început dintr-odată să văd peste tot. Vreau să spun că pot să văd *peste tot,* nu doar în interiorul încăperii. Pot să văd prin metal, în exteriorul torsului, pot să văd laboratorul.

Încă văd sfera şi lichidul din jurul ei, dar totul e translucid. De fapt, dacă mă concentrez pe ceva din exterior, îl văd limpede ca lumina zilei. Dacă mă uit la ceva din interior, atunci ce e în exterior devine mai întunecat. Totul are o nuanţă arămie, ca o fotografie veche.

Ia să mă uit puţin în jur. E nemaipomenit. Ştiu că par o cretină, dar n-am cuvinte. Ce… e… asta?

E o hologramă, o miniatură a robotului – înaltă cam de treizeci de centimetri – proiectată din coloana mică din faţa mea. E chiar

drăguţă. Doctore Franklin, aş vrea să poţi să vezi cât de mişto e chestia asta. Acum ştiu cum o să arate când o să avem toate piesele. Este… nepământesc. Fără jocuri de cuvinte. În afara faptului că picioarele sunt ciudate, arată ca un luptător uman dat naibii. Capul pare uman, şi nu-i decât unul. Drăguţ. Holograma îşi mişcă şi ea capul când îl mişc eu pe-al meu. Când mişc braţele, face exact acelaşi lucru. Imită toate mişcările părţii superioare a corpului meu. Presupun că o să-şi mişte şi picioarele după ce punem în funcţiune şi celălalt post de comandă.

Îmi flutur braţele în jur de nebună. Robotul real nu se mişcă nici măcar un milimetru. Ceea ce e probabil un lucru bun, pentru că aş fi distrus totul în laborator, însă holograma n-are nicio problemă să se mişte.

Doctore Franklin, tocmai mi-am dat seama că este posibil să n-ai niciodată ocazia să simţi toate astea direct, dacă într-adevăr casca nu funcţionează cu nimeni altcineva în afară de mine. Mă doare sufletul că, după tot ce-ai făcut, nu poţi să vezi ce văd eu. Dar funcţionează! Ai avut dreptate, doctore Franklin! Şi uite, n-avem niciun motiv să mai aşteptăm. Totul e în regulă. A, şi nu mai scapi de mine, niciodată.

Nu-ţi face probleme că braţul nu se mişcă. Probabil că o să meargă atunci când o să îmbinăm toate fragmentele, ca luminiţele alea de Crăciun vechi, din copilărie. Dacă lipsea o singură luminiţă, nu se mai aprindea niciuna.

Aş vrea să pot încerca şi celălalt post de comandă. Ştiu, răţuştele. Eu nu sunt decât una singură şi nu pot fi la ambele posturi de lucru în acelaşi timp. Totuşi, ar fi frumos să ştiu dacă merge…

FIŞIERUL NR. 047

Stenograma discuţiei cu Vincent Couture,
student studii aprofundate

Locaţie: Complex subteran, Denver, CO

— Doctorul Franklin spune că ai făcut o descoperire importantă.

— Aşa e. Nu-i un limbaj propriu-zis!

— Deja nu te mai pot urmări.

— N-am reuşit să pricep înţelesul simbolurilor. Cu cât mă gândeam mai mult la ele, cu atât îmi dădeam seama că nici n-ar fi trebuit să-l pricep.

— Acum chiar nu mai înţeleg. Te rog, spune ceva, orice, pe care să-l înţeleg.

— Oamenii care au studiat asta înaintea mea n-au putut găsi o interpretare pentru că le lipsea un… un cadru de referinţă. N-au ştiut gramatica acelei limbi. N-au ştiut vocabularul. N-au ştiut nici măcar despre ce era vorba. Aveau nevoie de ceva cu care să-l compare. Ştii ce e stela de la Rosetta?

— Ştiu.

— Păi, atunci ştii că e o bucată de piatră, cum îi spune şi numele, cu trei secţiuni de text cioplite în ea, una deasupra celeilalte. Cea de sus e scrisă cu hieroglife egiptene, pe care nu le înţelegea nimeni când a fost descoperită stela. Cele din mijloc sunt demotice, o altă scriere egipteană, iar cea de jos e greacă antică. Pe asta o ştiam. Ce e grozav la stela de la Rosetta e că cele trei texte se referă la acelaşi lucru. Ştii despre ce e vorba?

— Asta nu ştiu.

— E un *décret*[11]. Un edict.

— Da.

— Practic, îl declară zeu pe noul rege. Pentru că greaca antică era o limbă cunoscută la vremea aceea, a fost folosită ca punct de pornire şi aşa au putut să identifice elementele-cheie ale hieroglifelor, căutând repetiţiile. Au reuşit să înţeleagă cum funcţionează hieroglifele pentru că au avut ca referinţă versiunea grecească a textului.

— Dar oricine au fost cei care au scris pe panouri nu ne-au lăsat o stelă de la Rosetta.

— Poate că au lăsat. Logic, fără un cadru de referinţă, n-am fi în stare să facem nimic cu ele. Şi ei ar fi ştiut. Dar dacă doctorul Franklin are dreptate, ne-au fost lăsate cu un scop. Aşa că mi-am pus întrebarea dacă nu *asta* e cumva stela de la Rosetta. Dacă ăsta nu-i un mesaj scris în altă limbă, ci o cheie pentru interpretarea altui text? Ar trebui să se refere la ceva ce avem deja în comun, ceva universal. Atunci am avut revelaţia. Nu sunt cuvinte, e matematică!

Poate că nu suntem la fel de avansaţi ca oamenii care-au scris. Poate că nu suntem în stare să înţelegem lucruri care lor li s-ar fi părut banale. Dar singurul lucru pe care trebuie să-l avem în comun, indiscutabil, este o formă oarecare de matematică. Şi unii, şi alţii avem nevoie să numărăm diverse lucruri. Cred că au lăsat lucrurile destul de simple ca să le putem înţelege, dar s-au asigurat că putem pricepe cât mai multe concepte importante.

Pe panouri sunt şapte simboluri curbilinii, fiecare având câte un punct în mijloc. Toate apar şi pe consolă. Dacă numeri câte linii curbe sunt în fiecare, o să obţii cifrele de la unu la şapte. E aşa de evident odată ce te gândeşti la asta, că mă scoate din sărite că n-am văzut înainte.

— Deci semnele de pe pereţi sunt o serie de numere?

— Mai degrabă o serie de ecuaţii. Sunt câteva, destule ca să interpretăm celelalte simboluri, cele care sunt făcute din linii drepte.

Uită-te la asta, de exemplu. Aici avem cifra 2… A! Am sărit peste partea unde trebuie să citeşti de la dreapta la stânga. Îmi pare rău… Deci, de la dreapta, numărul 2, un simbol necunoscut, iar 2, alt simbol necunoscut, apoi cifra 4. Acum umplem golurile: 2 ceva 2, ceva 4.

— Adică 2 + 2 = 4?

— Exact. Deci acum ştii simbolul pentru adunare şi cel pentru egalitate. Ultimul poate însemna puţin altceva, cum ar fi rezultatul unei operaţiuni. Nu ştiu exact, dar suntem pe-aproape.

— Stai. Ar putea să fie şi 2 x 2 = 4. Cum poţi să fii sigur că nu e înmulţire?

— De aceea sunt aşa de multe secvenţe. Putem folosi alte formule cu aceleaşi simboluri ca să ne verificăm ipotezele. Aici avem aceleaşi simboluri folosite cu alte numere. Dacă ar fi fost o înmulţire, ar fi 3 x 2 = 5, dar dacă e adunare, merge.

— Şi ce-i cu liniuţa aia din stânga? N-ai ţinut seama de ea. Nu e tot un simbol, ca celelalte?

— E categoric un simbol. Ajungeam şi la asta. Linia aia verticală apare la sfârşitul fiecărei formule, cu excepţia celor două care se termină cu un pătrăţel. Linia verticală pare să nu prea aibă rost până te uiţi la cele două formule cu pătratul. Dacă interpretarea mea e

corectă – şi sunt destul de sigur că e –, astea două ar însemna 2 + 1 = 1 şi 4 x 3 = 10.

— Dar e greşit…

— Cred că asta e ideea. Linia verticală ne spune că ecuaţia care o precedă e adevărată, iar pătratul ne spune că e falsă. Aceste două simboluri s-ar putea să fie cele mai importante. Evident, acum avem simboluri pentru adevărat şi fals, dar acestea sunt concepte atât de importante, că pot fi utilizate şi în afara matematicii. Dacă te uiţi la notiţele mele, o să vezi că ambele simboluri apar, unul lângă altul, şi pe consolă. „Adevărat" sau „fals" nu pare ceva chiar aşa de util pentru pilotarea unei nave, dar probabil că folosesc aceleaşi simboluri pentru ceva similar, cum ar fi „da" şi „nu", „pornit" şi „oprit"… Ryan crede că ar fi probabil asemănător cu „continuă", „renunţă"… aşa ceva.

— Domnul Mitchell? Nu ştiam că ai discutat despre asta şi cu altcineva în afară de doctorul Franklin.

— Păi, trăim practic toţi patru într-un buncăr. Am eu zona mea nu prea mare, unde au instalat panourile, dar… cum să zic?… mă plictisesc… Aşa că îmi mai bag nasul prin jur câte un pic. Am ieşit să bem ceva de câteva ori. De fapt, ei au ieşit la băut de câteva ori şi le părea rău să mă lase aici, aşa că m-au chemat şi pe mine. Rose şi cu mine am ajuns să ne cunoaştem mult mai bine, pentru că ei îi sunt subordonat, dar îmi place să stau şi cu Ryan şi Kara. Ryan e un tip drăguţ. Uneori e cam prea Captain America, dar ajunge să-ţi placă până la urmă.

Îmi place Kara. Oricum, nu e ea prea deschisă cu noi. Nu cred că are nici afară pe cineva cu care să discute. Nu ştiu cum reuşeşte. Pare să facă faţă bine, totuşi. Ar putea fi doar o faţadă, dar dacă e, atunci se descurcă bine. Oricum ar fi, se pare că ne înţelegem bine. Avem acelaşi gen de umor. Negru… noi zicem *pince-sans-rire*.

— Sec.

— Da. Probabil puţin *prea* sec. Ryan crede că suntem pur şi simplu răutăcioşi.

— Deci… te rog să mă corectezi dacă greşesc. Spui că panourile sunt o cheie cu care să-i înţelegem, prin intermediul matematicii, pe cei care au construit chestia asta. Ai descoperit simbolurile pentru adunare, înmulţire, egalitate, adevărat şi fals, precum şi cifrele de la unu la şapte.

— De fapt, avem mult mai mult de-atât. Formulele includ şi simboluri pentru scădere şi împărţire. Şi mai important, putem interpreta orice număr, dacă am înţeles eu bine. Aşa cum te aştepţi, unele dintre formule au rezultate mai mari de şapte. Sistemul lor

matematic pare să fie în bază 8. Au doar şapte simboluri pentru numere, plus punctul. Ştii cum funcţionează un sistem în baza 8?

— Mă luminezi?

— E foarte simplu de înţeles, şi totuşi foarte greu de folosit – pentru noi, adică. Noi avem un sistem în baza 10 – zece simboluri pentru numere, dacă iei în considerare şi zero. Practic, când numărăm, mergem până la 9 – adică 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9 –, apoi rămânem fără simboluri. Aşa că adăugăm o cifră şi obţinem 10, ceea ce înseamnă un set de 10 plus nimic altceva. Atunci trecem iar prin cele nouă simboluri ale noastre: 11, 12, 13 etc. Şi le terminăm la 19, aşa că adunăm unu la a doua poziţie şi obţinem 20, ceea ce înseamnă două seturi de câte zece, şi aşa mai departe.

Sistemul lor funcţionează la fel, dar cu mai puţine simboluri. Ei numără până la şapte, apoi adaugă o cifră şi au 1 plus punctul, pe care poţi să-l consideri 0 sau o variabilă, dacă preferi. Asta înseamnă un set de opt, plus nimic altceva. Apoi merg mai departe cu cele şapte cifre ale lor: unu-unu, unu-doi, unu-trei etc. Ţine minte, unu-doi nu înseamnă 12, înseamnă opt plus doi. Devine şi mai încurcat pentru noi când adăugăm mai multe cifre. Ceva de genul 2222 înseamnă doi, plus opt ori doi, plus 64 ori doi, plus 512 ori doi, adică în total 1170.

Acum, doar ca să devină mai distractiv, îţi aduci aminte că formulele se citesc de la dreapta la stânga? Ei bine, la fel e şi cu numerele.

Doctorul Franklin mi-a zis că deocamdată consola nu funcţionează, aşa că nu putem şti la ce foloseşte. Orice ar fi, cum pe ea se află toate cifrele, poţi să fii sigur că Ryan va trebui să introducă numerele şi s-o facă *în baza 8*. Nu spun că nu se poate, dar e extrem de greu de învăţat. Trebuie să faci calcule mintale destul de complexe doar ca să citeşti numerele. Cel puţin direcţia scrisului n-ar trebui să conteze când introduci numerele pe tastatură. Totuşi, 12345 în stilul lor e 5349 în stilul nostru. Iar 12345 în stilul nostru e 30071 în stilul lor.

A… nu. Văd expresia de pe chipul tău, dar nu-s chiar aşa deştept. Le-am scris înainte să vin încoace. Nu-mi imaginez cum e să fii nevoit să le faci din mers.

— Nu asta am auzit eu. Se zice că eşti strălucit, strălucit cum apare unul singur într-o generaţie.

— Din nefericire, nu-i adevărat.

— Nu te prinde modestia, domnule Couture.

— Am fost acuzat de multe, dar n-am prea fost acuzat de modestie. Sunt deştept. Sunt foarte deştept. Dacă mă pui într-o încăpere cu o sută de oameni, sunt şanse să fiu mai deştept decât nouăzeci şi nouă dintre ei. Dar întotdeauna o să existe acel cineva. Am cunoscut la

Universitatea din Chicago o mulţime de oameni care mă pot depăşi la capitolul gândire. Am cunoscut unii pe care nici măcar nu-i puteam înţelege, şi nu din cauză că nu ştiu bine engleză. Nu pentru că-mi lipseau cunoştinţele tehnice în domeniul lor sau altceva de felul ăsta, erau pur şi simplu… E ca atunci când joci şah. Unii pot să vadă doar ce e în faţa lor, alţii pot să vadă câteva mutări în avans. Eu sunt cu câteva mutări în urma celor mai buni.

— Crezi că eşti cel mai deştept de aici?

— Poate că da, poate că nu. Rose poate cu siguranţă să reacţioneze rapid. Alyssa s-ar putea să aibă un IQ cu câteva puncte mai mare decât noi doi.

— Cine e Alyssa?

— Geneticiana. A adus-o Rose ca să se lămurească de ce e Kara singura care poate folosi casca. Nu-i o persoană sociabilă, dar e un geniu în matematică. Poate că ar fi putut să descifreze panourile cu mult înaintea mea dacă ar fi fost pe-aici. Nu sunt sigur ce vrei să-ţi spun. Întrebi dacă eu cred că sunt mai deştept decât tine? Asta mă întrebi?

— Eşti?

— Fără nicio îndoială. Nu înseamnă că aş crede că eşti tâmpit, dar aş minţi dacă aş zice că nu.

— În regulă. Din câte ştiu eu, oamenii cu intelect superior au tendinţa să reacţioneze prost la eşec. Te-ai gândit vreodată că s-ar putea să nu reuşeşti?

— Presupun că mă întrebi dacă m-am îndoit vreodată de mine. Nu, nu m-am îndoit. Dar a existat mereu un risc serios să nu reuşim niciodată să ne lămurim despre ce e vorba. Ştiu asta. Ştie şi Rose. Cei care n-au avut nevoie să se pregătească pentru vreo dezamăgire gravă.

— Ce vrei să spui?

— Păi, şanse minime e prea mult spus pentru situaţia asta. Sunt uluit că am ajuns aşa departe. Dacă reuşim să punem în funcţiune comenzile piciorului, şi dacă piloţii reuşesc s-o facă să se mişte fără să se prăbuşească, şi dacă reuşim să ne dăm seama cum să folosim consola, s-ar putea să fim în stare s-o folosim. Asta, desigur, dacă găsim toate celelalte fragmente. Planeta e mare. Mai există şi posibilitatea clară să nu funcţioneze nici chiar dacă obţinem toate bucăţile. S-ar putea să fie pur şi simplu stricată, mă înţelegi. Şi atunci, ei bine, toţii caii şi toţi oamenii regelui[12]…

— …

— Humpty Dumpty? Cred că aşa stau lucrurile. Zic şi eu, chestiile astea sunt îngropate în ţărână. Motivul pentru care sunt îngropate s-ar putea să fie un pic mai puţin romantic decât sperăm…

FIŞIERUL NR. 092

Stenograma discuţiei cu maistrul militar clasa a II-a
Ryan Mitchell,
Armata Statelor Unite

Locaţie: Baza militară comună Lewis-McChord,
statul Washington

— Nu s-a întâmplat nimic.

— Nu asta am auzit eu.
— Ce ai…? Nu înţeleg. Cum ai putut…?

— Fiecare dintre noi are un rol anume în proiectul acesta, domnule Mitchell. Doctorul Franklin se ocupă de toate aspectele ştiinţifice ale acestei misiuni. Tu eşti pilot. Eu ştiu diverse lucruri.
— Nu ştiu ce vrei să-ţi spun.

— Am pus o întrebare foarte simplă. Ce s-a întâmplat?
— A fost *un* sărut.

— Domnule Mitchell. Ar fi mult mai uşor pentru amândoi, mai ales pentru tine, dacă am renunţa la partea din această discuţie în care tu mă iei pe mine drept tâmpit…
— În regulă, a fost mai mult decât un sărut. Dar n-am dezertat în Rusia sau ceva de genul ăsta. Nu cred că Armata are de ce să-şi facă griji.

— Uiţi tot timpul. Eu nu reprezint Armata, nici nu mă interesează codul lor de conduită. N-am niciun interes să vă văd pe vreunul dintre voi într-un tribunal militar. Totuşi, o să mă satur să tot întreb. Spune-mi doar ce s-a întâmplat.
— Păi, facem asta deja de cinci luni, cu normă întreagă, şi singuri. După o vreme, fie ajungem să ne omorâm unii pe alţii, fie devenim apropiaţi unii de alţii, chiar nu există variantă intermediară. Am stat… cât? Douăsprezece ore pe zi, împreună, în sferă. Şase sau şapte zile pe săptămână. Pare inutil să intru în detalii, dar haide să zicem că nu mi-a trebuit prea mult să încep să mă gândesc la ea şi în celelalte douăsprezece ore.

Dar Kara e Kara. Aşa că, de fiecare dată când încercam să mă apropii de ea, se retrăgea şi mă trata cu răceală trei zile. Am încercat să-i las loc să respire, cât se poate, ţinând cont că stăteam în aceeaşi încăpere. Chiar e greu să stai aşa de mult timp cu cineva fără ca

discuţia să alunece în zona personală.

După o vreme, mă săturasem să mi se adreseze cu gradul şi cu numele de familie de câte ori pomeneam de ceva care n-avea legătură cu munca. Ai fi surprins să vezi câte lucruri îi declanşează reacţii emoţionale. Tot nu ştiu ce i s-a întâmplat, dar se pare că o scoate din minţi orice are legătură cu familia, copiii sau relaţiile. Eu chiar am încercat, dar cineva care devine ţâfnos când discuţia ajunge la pisici are probleme emoţionale grave.

Au trecut câteva săptămâni. N-am făcut decât să-mi ţin gura şi m-am concentrat s-o facem pe fata cea mare să meargă. Am încercat câteva chestii, dar de fiecare dată modelul nostru computerizat ajungea să cadă lat la pământ. La început se întâmpla aşa de des, că trebuia să ne aducem aminte că ar sfărâma zeci de case dacă s-ar petrece în realitate. S-a dovedit că, şi dacă fac corect mişcările de picior, Kara tot trebuie să mişte sincronizat braţele şi torsul ca s-o menţinem în echilibru. Întoarcerile sunt şi mai complicate.

Am început să descriu cu voce tare fiecare mişcare – genunchiul stâng sus, piciorul înainte, laba piciorului stâng jos –, ca să poată muta centrul de greutate la momentul potrivit. După vreo lună, a început să-mi anticipeze mişcările, să-mi interpreteze reacţiile, felul cum îmi mişc umerii înainte să ridic un picior, chestii de-astea. Am ajuns să-i interpretez şi eu destul de bine mişcările. Stau toată ziua uitându-mă la ea, pentru că stau cu spatele spre consolă. Dacă faci asta de dimineaţă până seara, în fiecare zi, începe să pară firesc, de parcă într-adevăr ai nevoie de cealaltă persoană pentru ceva simplu cum e mersul. A observat că am început să nu-mi mai mişc braţele nici când merg de unul singur. Zice că-mi dă un fel de aer de Terminator… Metamorficul, nu Arnold.

— Asta înseamnă că o puteţi face să meargă?

— Nu, nu tocmai. Chiar dacă mă ajută şi Kara să-i menţinem echilibrul, tot îmi lipseşte o încheietură a piciorului. Se pare că nu reuşesc să fac partea superioară a piciorului să se mişte chiar cum trebuie. Are femurul foarte scurt, între şolduri şi genunchii reali. Eu n-am aşa ceva; picioarele mele se conectează la cleme chiar dedesubt. Trebuie să-mi împing tot corpul în sus la fiecare pas ca să obţin o mişcare firească şi e foarte greu să merg mai mult de câţiva paşi.

Dar facem progrese. Poate că asta a făcut-o pe Kara să se deschidă un pic. Poate din cauză că am început să facem ture şi mai lungi. Dar într-o seară m-a invitat să bem ceva. Nu era prima dată, dar avea grijă de fiecare dată să vină şi doctorul Franklin sau Vincent. De obicei mergem la Salonul Aviatorului de la Poarta B. Ieşirea noastră în terminal e dincolo de controlul de securitate, aşa că e comod, iar doctorul Franklin poate să fumeze. De fapt, nu fumează, dar îi place să

aprindă o ţigară când bea ceva. Mai mult se uită la ea. Oricum, se închide la 22.30, aşa că am mers cu maşina la un bar adevărat care e deschis până târziu. Era un fel de bombă, dar orice loc unde merg oameni normali pare destul de deosebit în perioada asta.

Nu ştiu dacă eram agitat sau doar foarte obosit, dar m-am îmbătat. Criţă. Un bourbon, un bourbon, o bere. Oricum, nu cred că aveau scotch. Eram la al doilea rând când am început să vorbesc. Practic, n-a făcut decât să mă asculte cum am dat din mine toată seara. Încă mai eram furios pe ea, aşa că am făcut-o la modul răutăcios. Ştii tu, genul „nu pot să nu mă gândesc tot timpul la tine, dar eşti cea mai rece persoană pe care o ştiu”… chestii de genul ăsta. Stătea acolo şi mă asculta. Când am devenit puţin prea incoerent, m-a târât în maşina ei şi m-a dus acasă fără să scoată niciun cuvânt.

A doua zi, aş fi vrut să mă ascund în gaură de şarpe. Cel mai mult aşteptam să văd ce chinuri ale iadului îmi rezervă pentru chestia asta. N-a făcut-o. Ne-am văzut de rutina noastră. De fapt, era destul de prietenoasă. Nimic nici a doua zi, nici în următoarea. După ce-a trecut o săptămână, am presupus că a decis că-i mai bine să se comporte ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Încă mai eram destul de jenat şi înclinat să fiu de acord.

După o săptămână, m-a oprit în drum spre ieşire şi m-a întrebat dacă mai vreau s-o scot la o cină adevărată. Am încercat să arăt de parcă m-aş fi şi gândit înainte să spun da. Urma să mă duc s-o iau duminică. Eram acasă şi mă pregăteam, când m-a sunat să anuleze: „Nu-i o idee bună, lucrăm împreună, bla, bla, bla”.

Aş fi putut să mă înfurii, dar m-am gândit că era mai degrabă amuzant, ţinând cont că ea fusese cea care mă invitase. Am mai trecut prin dansul ăsta o dată, până când am reuşit. M-am oprit pur şi simplu la ea în seara noastră liberă şi i-am zis să se grăbească. N-a comentat. Probabil că arătam mai plin de încredere decât eram în realitate.

Mi-a oferit cafea, dar i-am zis că o aştept în maşină. Ar fi trebuit să iau cafeaua aia, pentru că m-a făcut s-o aştept afară mai bine de o jumătate de oră. Schimbam posturile de radio când am văzut-o ieşind din casă. Uau! E tot ce pot să spun. Nu sunt sigur că aş fi recunoscut-o dacă nu era aia casa ei. Purta o rochie roşie scurtă, mulată pe corp, pantofi cu toc, toate alea. Îi făcea picioarele să arate…

— Mai lungi?

— Da. Încercam să găsesc un cuvânt mai… Oricum, îşi făcuse ceva la păr. Nu pot să spun ce era… totuşi era ceva. Ba chiar se şi fardase. Arăta cu totul altfel decât ea, dar arăta uimitor. În mod evident se simţea puţin nelalocul ei. Nu era nici pe departe aşa de îndrăzneaţă ca de obicei. Arăta uluitor şi… vulnerabilă.

— Şi asta ţi-a plăcut?

— Că se simţea vulnerabilă? Nu ştiu. Poate.

— Nu-i nicio ruşine să recunoşti.

— Nu mă simt mulţumit dacă fac oamenii să se simtă lipsiţi de importanţă, dacă asta vrei să spui. Mi-a plăcut că aveam un oarecare efect asupra ei, mă înţelegi. N-aş fi vrut să fie aşa tot timpul. Ea e impetuoasă. Aşa e ea. Totuşi, a fost ceva special.

Nu ştiu cum să-ţi explic. Nu mă gândesc decât să petrec mai mult timp cu ea. Înţelegi ce vreau să spun? Stau cu ea douăsprezece ore pe zi într-o cămăruţă şi tot vreau… nu ştiu… mai mult. E ca atunci când îţi doreşti foarte mult o ţigară, după aia fumezi un pachet întreg şi tot îţi mai e poftă.

— Te-ai apucat de fumat?

— Nu. E doar o metaforă. Nu-mi vine în cap alta mai bună. Vreau să simt că mă aude cumva, că mă acceptă. În seara aia, pentru puţin timp, am reuşit şi a fost bine.

— Înţeleg. Cum a decurs seara?

— Am dus-o la o rotiserie braziliană. Era puţin cam scumpă pentru mine, dar a făcut toţi banii doar ca să intru acolo cu ea la braţ. Mâncarea a fost foarte bună. Nu ştiu dacă-ţi plac fripturile, dar, dacă da, trebuie să încerci locul ăla.

— Da, şi poate. Continuă, te rog.

— De data asta m-am asigurat că rămân treaz. Ea, nu. Doamnei îi place vinul roşu. Când deja băuserăm jumătate din cea de-a doua sticlă, a început să vorbească. Cum mama ei n-a fost niciodată de acord cu bărbaţii cu care ieşea ea. Cum mama ei avea dreptate de fiecare dată. Nu sunt sigur, dar a zis în trecere ceva care m-a făcut să cred că a fost măritată o dată.

— N-a fost. Măcar atât pot să-ţi spun.

— Poate că am înţeles greşit. Orice s-a întâmplat, îmi dau seama că a implicat multă suferinţă.

Am dus-o acasă după cină. În momentul în care am vrut să cobor din maşină ca să-i deschid uşa, m-a prins de braţ. Şi-a desfăcut centura de siguranţă şi mi-a sărit în braţe. Dintr-odată, aveam scaunul lăsat pe spate şi tocmai rămâneam fără cămaşă.

— Mi se pare mai mult decât un sărut.

— Poate. Dar sărutul a fost singura parte unde am simţit că a fost într-adevăr cu mine. Nu cred că eu am mai contat după aia. A fost sex rece, furios, mă înţelegi. Părea că se răzbună pe cineva. O să sune prosteşte, dar eram gelos pe oricine o fi fost cel la care se gândea. În

mod evident însemna pentru ea mai mult decât însemnam eu în momentul ăla. Oricum, a terminat destul de repede. Apoi a coborât din maşină fără să spună un cuvânt. Asta a fost. A fost acum o săptămână şi de atunci n-am mai discutat despre asta.

— *Vrei* să vorbiţi despre asta?

— Aş vrea să ştiu cum stăm. Dacă a fost doar vinul, presupun că pot să fac faţă. Dar cred că i-ar prinde bine cineva care să aibă grijă de ea. Nu cred că sunt neapărat cel mai bun om de pe pământ, dar i-aş fi de ajutor.

— N-aş vrea să fiu impertinent, dar aş putea să-ţi ofer un sfat: doamna Resnik are nevoie de multe lucruri. După umila mea părere, „cineva care să aibă grijă de ea" nu se numără printre ele.

— Ştiu, ştiu. Crede-mă că ştiu. E ca un joc de-a şoarecele şi pisica, sau e ca oul şi găina? Se retrage pentru că insist. Şi sunt insistent pentru că o simt cum îmi scapă.

— „Şoarecele şi pisica" implică plăcerea vânătorii. „Oul şi găina" se referă la o dilemă de cauzalitate. Ai încercat să prezinţi situaţia ca fiind cea de-a doua variantă.

— Asta voiam să zic.

— Ştiu. Din nefericire, este o interpretare inexactă a faptelor. Într-adevăr, situaţia pe care o descrii se amplifică singură printr-o buclă de feedback. Totuşi, expresia sugerează că nu se poate determina cauza iniţială. În cazul ăsta, se poate.

— Vrei să zici că eu, nu?

— Da. Las-o să vină la tine în felul ei.

FIŞIERUL NR. 093

Raportul misiunii – Operaţiunea *Clean Sweep*
Plutonier-major Dylan Rodriguez,
Armata Statelor Unite, specialist în transporturi

Misiunea a avut succes. Fără victime în rândul forţelor proprii.

Am folosit ca sediu de operaţiuni o bază rusească abandonată de lângă Semei, în Kazahstan. Foloseam de trei zile aparate fără pilot deasupra estului Siberiei, când unul dintre ele a dat peste ceva în Tuva[13]. Era la mama dracului, chiar la est de un oraş care se numeşte Sizim. E o zonă destul de neospitalieră, cu dealuri pietroase care înconjoară văile verzi de-a lungul Râului Kaa-Khem[14]. Chiar nu-i nimic acolo, aşa că vestea bună era că o să avem probabil ceva timp la dispoziţie până să apară cineva. Vestea proastă era că transportul avea să fie mai dificil.

Am luat cu noi în elicopter doi kazahi. Voiam să-i lăsăm lângă Kîzîl. Au zis că nu sunt siguri că acolo o să punem mâna pe un camion destul de mare, dar că ştiu un loc potrivit în Abakan. Asta însemna să mai aşteptăm cinci ore, dar se părea că aveam mai multe şanse. Am zburat pe timp de noapte şi i-am lăsat în Hakasia[15] înainte să ne îndreptăm spre Sizim. Ne apropiam de crater. Se vedea o lumină pâlpâind în jurul lui. A durat câteva secunde până ne-am dat seama că eram atacaţi.

Elicopterul ne-a lăsat la vreun kilometru şi jumătate depărtare şi ne-am întors pe jos. Am aşteptat să răsară soarele, ca să ne dăm seama mai bine ce se petrecea. S-a dovedit că artefactul răscolise un câmp de marijuana. De jur împrejurul câmpului alergau ţărani, unii dintre ei cu puşti de asalt AK-47. Păreau să fie preocupaţi mai mult de pierderea recoltei decât de ce anume a distrus-o.

Mijlocul de transport era la distanţă de vreo şase ore, iar sergentul Ortiz a decis să ia legătura cu tuvanii. Nu-i aveam pe kazahi cu noi, dar Ortiz vorbeşte un pic de rusă. Cred că ne-au recunoscut armele, sau poate a fost de vină accentul sergentului, dar după câteva minute au pus jos Kalaşnikovurile. Am reuşit să distingem un cuvânt din ce spuneau: *Americanieţ! Americanieţ!* Nu ştiu ce părere au în Tuva despre americani, dar sigur păreau fericiţi că nu suntem ruşi.

Unul dintre tuvani s-a dus în sat după ajutoare. S-a întors cu vreo doisprezece bărbaţi. Cu cei unsprezece oameni din grupul nostru, asta însemna vreo patruzeci de persoane zdravene. Ne-au ajutat să scoatem la suprafaţă artefactul şi să trecem nişte frânghii în jurul lui. A durat cam o oră. Apoi ne-am aşezat împreună cu ei şi am aşteptat camionul. Atunci a apărut armata rusă, mă rog, oarecum. Era un camion mic, cu doi militari. Dacă ar fi să-mi dau cu părerea, aş zice că erau băgaţi în

afacerea cu marijuana şi veneau să-şi ia partea sau ceva de felul ăsta. Oricum, ne-am ascuns în spatele artefactului cât de repede am putut. Ruşii s-au dat jos din camion şi au început să ţipe. Unul dintre tuvani s-a apropiat de ei zâmbind, apoi a scos un pistol şi i-a împuşcat pe amândoi în cap de aproape.

Kazahii au apărut cu camionul după vreo douăzeci de minute. Încărcarea artefactului a durat vreo oră şi jumătate, apoi încă o oră şi jumătate să-i îngropăm pe ruşi şi să scăpăm de camionul lor. Kazahii ne-au spus că sunt câteva puncte de control pe drumul spre Hakasia, aşa că am decis să ne îndreptăm spre sud pe M54[16] şi să plecăm pe calea aerului din Mongolia. Ne-am întâlnit la graniţă cu persoana de contact şi am zburat spre Afganistan cu un C-17.

– Finalul raportului –

FIŞIERUL NR. 094

Stenograma discuţiei cu Robert Woodhull,
consilier pentru securitate naţională al preşedintelui

Locaţie: Casa Albă, Washington, DC

— Nu-i chiar totuna cu reparatul unei maşini vechi, Robert. Cu timpul, o să reuşească.

— Sper să ai dreptate. N-ai vrea să rămâi în istorie drept idiotul care a declanşat al Treilea Război Mondial din cauza unui prespapier uriaş.

— Categoric ai un talent deosebit pentru dramatism.

— Nu tocmai. Te-ai descurcat de minune până acum. Ai reuşit, fără niciun ajutor, reluarea Războiului Rece.

— Şi cum anume am reuşit asta de unul singur?

— Avioanele tale fără pilot tocmai au scos la lumină o mână foarte mare într-un loc numit Tuva.

— Ştiu.

— Că au găsit o mână sau că există un loc care se cheamă Tuva?

— Tuva e o republică micuţă în sudul Siberiei. Ştiu şi despre mână. Nu ştiam că ai fost informat despre asta.

— Păi, foloseşti trupe americane pentru proiectul tău de suflet. Să nu te miri dacă ni se raportează şi nouă un incident internaţional. Şi bravo ţie, apropo de Tuva! Eu a trebuit să mă interesez unde e…

— Iartă-mă că nu-ţi împărtăşesc pesimismul, dar misiunea a fost un succes. Am recuperat mâna fără pierderi de vieţi omeneşti de partea noastră, iar logica spune că tuvanii n-o să le spună nimic ruşilor. Nu reuşesc să văd care e problema.

— Asta-i chestia. Nu e nevoie să le spună. Ruşii ştiu.

— Ce ştiu?

— Totul. Ştiu totul, până în cel mai mic detaliu. Ambasadorul rus mi-a prezentat azi-dimineaţă o relatare detaliată. Suna exact ca plutonierul-major Rodriguez, dar cu alt accent. Unul dintre avioanele lor era prin apropiere când a apărut mâna. S-a prăbuşit la câţiva kilometri spre nord. Au avut un satelit deasupra amplasamentului cu vreo oră înainte să ajungă oamenii tăi. Mi-a arătat chiar şi înregistrarea video. Partea unde sunt împuşcaţi doi ofiţeri ruşi e mult mai dramatică la televizor.

— Presupun că nu eşti mulţumit.

— Ăsta e eufemismul secolului. Nici nu ştiu de unde să încep. Mongolii sunt furioşi că i-am băgat în belea. Ruşii au urmărit camionul până la uşa lor. Moscova cere să i se prezinte scuze oficiale, ceea ce în mod evident n-o să primească, pentru că noi negăm cu încăpăţânare că avem ceva de-a face cu toate astea. Au chestia aia pe imaginile din satelit, aşa că ştiu cum arată. Ar fi fost mai simplu să venim cu o poveste de acoperire pentru un fragment de corp cu mai puţine trăsături distinctive, cum ar fi fost un antebraţ sau o pulpă, cum aţi făcut voi în Turcia. Dar mâna arată ca o mână mare chiar şi de la 1600 de kilometri distanţă.

Ştii că până acum i-au torturat pe toţi tuvanii pe care au reuşit să-i prindă, aşa că aş zice că ştiu chiar mai mult decât înainte. Există un motiv pentru care angajăm mercenari locali pentru operaţiuni clandestine; se numeşte posibilitate de negare plauzibilă. Ai trimis o şleahtă de portoricani afurisiţi, înarmaţi cu puşti de asalt M16, într-o misiune în Siberia. Nu se prea integrează în peisaj, să ştii.

— Nu putem să formăm unităţi noi în toate părţile lumii în decurs de câteva ore. Mai mult, implicarea mercenarilor ar ridica riscuri de securitate grave. Noi îi cumpărăm pe mercenari. Mercenarii sunt uşor de cumpărat. Asta fac ei.

— Mă rog, deocamdată Rusia crede că am descoperit un templu antic sau aşa ceva, ceea ce e bine, dar cum dracu' explicăm de ce se ocupă acum trupele americane cu jefuirea siturilor arheologice?

— Nu.

— Ce?

— Nu explicaţi. Nu recunoaşteţi nimic şi nu explicaţi nimic. Dar le daţi ceva.

— La ce te gândeşti?

— Orice. Ceva ce-şi doresc mai mult decât o mână mare. N-ar trebui să fie prea greu. Desfiinţaţi o bază de rachete pe undeva. Probabil că le-ar plăcea foarte mult să retrageţi din Polonia rachetele Patriot. O să vă scoată ochii o vreme, dar categoric n-o să împingă lucrurile mai departe, până într-atât încât să ajungă – scuză-mi jocul de cuvinte – să le scape din mână; nu şi dacă le oferiţi o cale de ieşire.

— Nu ştiu de ce nu cred că preşedintele o să fie foarte dornic să slăbească poziţia noastră în Europa de Est doar ca să poţi tu să-ţi vezi în continuare de joculeţul tău.

— Ştii la fel de bine ca mine că majoritatea acestor baze sunt doar nişte faţade, sperietori care să facă ţările mici să se simtă un pic mai puternice. Dă-le ruşilor orice ar putea să manevreze politic. Ei o să aibă parte de mica lor victorie şi toată lumea o să plece acasă fericită.

— Să sperăm, pentru binele amândurora, că fragmentul următor o să apară în Franţa, Australia, oriunde nu se vorbeşte limba rusă.

Am avut azi-dimineaţă o conversaţie interesantă cu preşedintele. Vrea să ştie ce planuri ai cu robotul ăla al tău, dacă îl faci să meargă. Ideea a fost de la bun început să extragem din el tehnologii avansate. Până acum, oamenii tăi n-au reuşit nici măcar să-l repare, cu atât mai puţin să reproducă ceva de care să ne putem folosi. Dacă echipa ta nu reuşeşte, ce-ar trebui să facem cu un robot de douăzeci de etaje? Nu-l putem folosi fără ca alte ţări să pună întrebări şi n-are niciun rost să-l ascundem pentru totdeauna într-un subsol.

— Aş zice s-o scoatem la vedere. S-o plimbăm pe Constitution Avenue. Să lăsăm pe toată lumea să se minuneze de ce poate face. Dacă vrei un factor de descurajare şi mai mare, găseşte un război fără rost undeva la mama dracului şi anihilează una dintre părţi. Din ce-mi spune doctorul Franklin, armele convenţionale nu pot nici măcar s-o zgârie. Cred că i-ar fi putut scoate pe irakieni din Kuweit de una singură. O să-mi spui că ai lăsa să-ţi scape aşa ceva? Ştii că e ceva ce merită o ciorovăială micuţă cu Moscova.

— Poate. Încă nu sunt convins că robotul ăla e tot ce zici tu că e. Dacă tot eşti aici, poţi să-mi spui ce faceţi ca să meargă controalele şi cu altcineva în afară de Resnik?

— Suntem…

— Da?

— De ce întrebi?

— E doar o întrebare.

— Nu e. Ce nu-mi spui?

— Bine. Am primit un e-mail de la cineva din echipa ta. Alyssa… cumva.

— Doamna Papantoniou. E **genetician.**

— Bine, doamna Paponiou.

— Papan…

— Mă rog… Crede că nu ne putem baza pe pilotul tău pentru o misiune aşa de importantă. Zice că fata e prea imprevizibilă.

— Doar atât zice?

— Nu. Mai spune că studierea fetei ar trebui să fie o prioritate, dar că doctorul Franklin nu-i pune la dispoziţie resursele de care are nevoie. Mai mult, că tu nu faci nimic în legătură cu asta.

— Şi tu ce crezi?

— Cred că ai în ogradă ceva care seamănă cu o revoltă şi nu mi se pare absolut deloc încurajator.

— Mi se pare mai degrabă sâcâitor. Dar dacă te face să te simţi mai bine, o să te las să hotărăşti ce trebuie să aibă prioritate mai mare. N-avem un robot complet. Ce avem, nu se poate mişca. Dacă şi când o să găsim bucăţile lipsă, s-ar putea să se mişte sau nu. Una dintre căştile de control nu funcţionează la nimeni în momentul ăsta. Casca asta care nu funcţionează e ataşată unui post de comandă proiectat pentru o fiinţă cu o anatomie diferită şi nu putem să-l punem în funcţiune nici pe el. Ce avem e o cască funcţională, un post de comandă pe care-l putem folosi şi un pilot capabil să folosească şi casca, şi postul de lucru. Deci, Robert, spre ce să ne concentrăm eforturile? Alege cu grijă.

— Hei, e afacerea ta. Nu spun decât că ar trebui să-ţi ţii mai bine oamenii în frâu. Chiar dacă nu trebuie să ne ocupăm de asta acum, această… Alyssa are un punct de vedere. Ce o să facem când Resnik o să fie prea bătrână? Doamne fereşte s-o lovească vreun camion peste o săptămână. Şi dacă se trezeşte într-o bună zi şi hotărăşte că nu mai vrea să facă aşa ceva? Să zicem că decide că ar fi ceva contrar propriilor valori. Să zicem că rămâne însărcinată şi nu vrea să-şi mai rişte viaţa. Ce facem atunci?

— Crede-mă, n-o să se întâmple. N-o să se întâmple cu niciunul dintre ei. N-o să renunţe nici pentru tot aurul din lume, cu atât mai puţin pentru principii. O să mai avem la dispoziţie câţiva ani ca s-o analizăm. O să găsim o cale să funcţioneze şi cu altcineva. Şi mai există şi posibilitatea să poată folosi comenzile şi copiii ei.

— Vrei să *prăseşti* piloţi? O să mă ierţi dacă nu-i transmit preşedintelui sugestia ta.

— Nu cred că o se ajungă la aşa ceva, dar de ce nu? Îi prăsim. Îi donăm. Doamna Papantoniou sigur n-o să obiecteze. Cine ştie ce o să putem face peste douăzeci de ani? În orice caz, preşedintele va fi de mult plecat când va trebui luată o decizie. Cred că robotul ăsta va rămâne armament avansat multă vreme după ce o să fim îngropaţi noi doi.

— Nu-ţi împărtăşesc optimismul. Toată chestia asta mă sperie de

moarte. Nu pot să nu mă gândesc că toată povestea asta o s-o ia razna.

— Îţi plac supereroii?

— A, n-am chef de metafore în clipa asta.

— Fă-mi pe plac. Care e supereroul tău favorit?

— Nu ştiu. Superman. Ba nu, Hulk.

— Bine, acum imaginează-ţi o clipă… cum îl cheamă când nu e Hulk?

— De unde să ştiu eu? N-am doisprezece ani! Stai o clipă… Lisa, cum îl cheamă pe tipul care când se supără se transformă în Hulk? Nu ştie… Dar Superman? Superman e Clark Kent. Mulţumesc, Lisa.

— Imaginează-ţi că într-o bună zi intră Clark Kent în biroul tău şi se oferă să lupte pentru America. Ai ocazia să recrutezi un soldat aproape indestructibil, cu o forţă supraumană, care poate să zboare mai repede decât un avion de luptă supersonic. Ai zice nu pentru că domnul…

— Kent.

— Pentru că domnul Kent s-ar putea să se îmbolnăvească într-o bună zi?

— Asta crezi? Pot să-ţi spun ceva: cu siguranţă aş sta să mă gândesc dacă ar trebui să invadez zeci de ţări ca să culeg bucăţile domnului Kent din toate colţurile lumii.

FIŞIERUL NR. 118

Stenograma discuţiei cu maistrul militar clasa a III-a Kara Resnik, Armata Statelor Unite

Locaţie: Complex subteran, Denver, CO

— Da, m-am culcat cu el! Eşti fericit acum?

— Nu la el mă refeream.

— Păi, la *care* te refereai? La ăla din închisoare, sau la ăla din spital? M-am culcat cu amândoi, aşa că alege-l pe care vrei. Aşa sunt eu.

— Nu-i nevoie să treci în defensivă. Nu te acuz de nimic. Vreau doar să ştiu ce s-a întâmplat.

— Nu mă acuzi? Asta da uşurare! N-ai decât s-o zici. Nu-i o chestie de opinie. Ştiu că e doar vina mea. Crede-mă, ştiu.

— Poţi să începi povestindu-mi ce s-a întâmplat cu domnul Mitchell.

— Nu ştiu ce să-ţi spun. Am petrecut mult timp împreună. E cumsecade. Nu sunt obişnuită cu bărbaţii cumsecade. Am ales greşit de fiecare dată când a fost vorba de bărbaţi. Ryan e… un băiat bun. Lasă pe mine să aleg bărbatul ideal şi tot o să greşesc.

Ar fi trebuit să mă ducă mintea. Ştiam că nu era de mine. Doar că… a insistat până am cedat. Am cedat sperând că o să mă trezesc a doua zi şi toată suferinţa, toată îndoiala de sine o să dispară. Dar, bineînţeles, m-am simţit exact la fel. Nu ştergi o viaţă întreagă de greşeli dacă te culci cu un bărbat într-o maşină, indiferent cât de cumsecade e el. Am încercat. Jur.

— Te-ai mai văzut cu el după ce aţi făcut dragoste în maşină?

— N-am făcut dragoste în maşină. Am sărit pe el. Băusem prea mult. Eram…

— Autodistructivă?

— Voiam să spun că „eram doar eu însămi”, dar merge şi aşa. Şi el ştia, asta-i partea cea mai proastă. Speram să nu ştie, dar a ştiut. M-am simţit îngrozitor. Aşa că am mai ieşit de câteva ori. Mi-am imaginat că m-a văzut în cea mai proastă stare şi totuşi n-a plecat. Puteam măcar să-i dau o şansă de-adevăratelea. Asta face lumea de obicei, nu? Găseşti un bărbat de treabă, care arată bine şi care nu te judecă şi te tratează ca pe o prinţesă. Îţi dai seama ce norocoasă eşti şi nu-i mai

dai drumul. Nu aşa ar trebui să meargă lucrurile?

— Mi-aş dori să-ţi dau vreun sfat înţelept. Din păcate, poveştile romantice nu sunt o formă de artă pe care s-o fi stăpânit vreodată. Oricât de nereuşite ar fi fost încercările tale de a avea relaţii, tot tu eşti experta în camera asta. E ceva ce ţi se pare nesuferit la domnul Mitchell?

— Nu! Nimic! Dacă aş putea descrie bărbatul perfect, toate calităţile pe care le caut la cineva, n-ar fi prea departe de Mitchell. E puţin insistent uneori, dar una peste alta e o companie minunată. Îmi place mult felul cum se uită la mine. Îmi place să mă văd prin ochii lui. Nu ştiu. Poate că pe mine nu mă pot suferi. Poate că nu-mi place efectul pe care-l am asupra lui, cum se pierde când sunt prin preajmă.

— Ai prefera să-ţi acorde mai puţină atenţie?

— Eu… Petrecem fiecare minut, în fiecare zi, singuri într-un spaţiu de dimensiunile dormitorului meu. N-are cui altcuiva să acorde atenţie. Nu ştiu cum să spun asta. Aş… aş prefera să nu simt că totul se învârte în jurul meu. Pe de altă parte, probabil că mi s-ar părea că e prea distant. Poate că sunt doar ţicnită.

— Te-ai mai culcat cu el?

— Chiar are importanţă? Am încercat să fac lucrurile să meargă. Undeva, în străfundul meu, ştiam că n-o să meargă, dar am încercat. N-am încetat de fapt nicio clipă, încă mai încercam. Apoi s-a întâmplat inimaginabilul.

— Ce vrei să spui?

— Sfârşitul lumii. Stelele prăbuşindu-se din ceruri.

Mitchell şi cu mine petrecem tot timpul singuri în sferă, dar, din când în când, mai vine câte cineva sus pentru câteva minute. Vin tehnicienii să verifice echipamentul. Doctorului Franklin îi place să urce o dată pe zi doar ca să ne salute. Ne bucurăm întotdeauna să vedem alte feţe. Vincent vine cel mai des. Vine în sferă de câteva ori pe zi să se uite la consolă. De obicei, face câte o pauză să stăm de vorbă.

— Despre ce vorbiţi?

— De toate şi orice. Muncă, sport, vreme. Ne-a explicat simbolurile numerice cât a stat acolo. Ţi-a arătat cum funcţionează numerele? E o nebunie. Pur şi simplu, mintea mea nu poate cuprinde. Oricum, era târziu. Eram toţi foarte obosiţi şi am început să ne prostim, să-i arătăm lui Vincent cum funcţionează comenzile. Ryan dansa *moonwalk* cu robotul. Eu dansam disco la postul meu de comandă. Ne uitam pe monitoarele computerelor. Chiar ne simţeam bine. Casca stătea pur şi

simplu acolo. Râdeam aşa de tare, că nici n-am băgat de seamă când s-a întins după ea.

— Cine? Domnul Couture?

— Da. Şi-a pus-o pe cap. Apoi a căzut în genunchi şi a ţipat. Totul s-a întâmplat cu încetinitorul. Pur şi simplu stăteam acolo. Ryan s-a uitat la mine şi am ştiut amândoi ce tocmai se întâmplase. Am ştiut că totul s-a schimbat. După o vreme care a părut o eternitate, ne-am desfăcut clemele şi l-am ajutat să se ridice şi să iasă din sferă. Doctorul Franklin tot întreba: Ce s-a întâmplat? Ce s-a întâmplat? Niciunul dintre noi nu putea pronunţa cuvintele.

— Ce s-a întâmplat?

— Ryan era eliminat. Asta s-a întâmplat. Tot ce avea, toate cele pentru care muncise au dispărut. Pur şi simplu. Am văzut oameni murind în luptă, dar n-am văzut niciodată pe cineva care să piardă totul într-o clipă şi să fie nevoit să se împace cu asta. Aş fi vrut să-l pot strânge în braţe chiar în clipa aia, să-i spun că o să fie totul bine, dar trebuia să avem grijă de Vincent.

— De ce crezi că a pornit casca la Vincent, dar nu şi la altcineva?

— Să dea naiba dacă ştiu. ADN. Configuraţie cerebrală. Soartă. Universul care are un simţ al umorului foarte sadic.

A rămas la pat câteva zile. Chiar a fost ascultător şi a stat cu bandajele tot timpul. Când s-a întors, postul de lucru a pornit, aşa cum ne şi aşteptam. S-a aprins şi consola. Doctorul Franklin nu-şi putea ascunde încântarea, deşi se străduia foarte tare. Cine ar fi putut s-o acuze? Multă vreme sperase la aşa ceva.

Odată activată casca, am văzut în hologramа mea mişcările picioarelor. Pe consolă mai era o hologramă micuţă, exact ca a mea. Desigur, picioarele lui Vincent nu se potriveau la comenzi mai bine decât ale lui Ryan, aşa că hologramа nu era de prea mare ajutor. Trebuia să stea cu spatele la ea, exact ca Ryan. Şi, tot ca Ryan, nu putea face mişcările corecte cu picioarele. Dar Vincent nu era nici pe departe într-o formă la fel de bună. Aş vrea să pot spune că o luam de la capăt.

Vincent trebuia să înveţe totul de la zero. Faptul că vedeam picioarele mişcându-se la hologramа mea ajuta un pic, dar tot mai trebuia să descriem fiecare mişcare. Era…

— Descurajant.

— Ai nimerit-o. Cu Ryan, am avut nevoie de aproape şase luni ca să ne prindem cum merg lucrurile, iar acum trebuia s-o luăm de la capăt cu cineva care rămânea fără suflare după cinci minute.

Ryan a fost… foarte manierat în legătură cu toată povestea. L-a luat pe Vincent sub aripa lui şi l-a învăţat fiecare mişcare de o mie de ori. Şi Vincent a intrat în povestea asta cu cea mai bună atitudine, ţinând cont… Ştia că-i ia locul lui Ryan, şi i se amintea asta în fiecare zi, pentru că-l avea pe Ryan ca instructor. Ştia şi că ne încetinea. S-a apucat foarte serios şi de sală şi ridica greutăţi în fiecare seară după ce plecam noi; dar nu poţi să recuperezi în câteva săptămâni anii de instrucţie militară.

Ryan i-a pus pe tehnicieni să construiască o replică a comenzilor piciorului. Timp de trei luni, a lucrat cot la cot cu Vincent, punându-l să imite fiecare mişcare pe care-o făcea el. Încet, dar sigur, Vincent a început să facă mişcările corect, la început câte un pas sau doi, apoi câteva minute la rând. După o vreme, Ryan nu mai făcea decât să-l încurajeze în cea mai mare parte a timpului, arătându-i câte o greşeală ici şi colo. Îmi dădeam seama că începea să se simtă inutil. Am devenit mult mai dură cu Vincent, făcând tot ce puteam ca să arate cât se poate de rău, ca să mai aibă Ryan ceva de făcut.

Dar asta nu a fost tot. Vincent şi cu mine n-am putut să nu ajungem să ne înţelegem. Totdeauna ne făcuserăm să râdem, iar acum nu era cu nimic diferit. Lucratul în sferă are o influenţă asupra oamenilor. Ryan arată ca un model pentru lenjerie intimă, dar între Vincent şi mine e o atracţie reciprocă. Curând, Ryan a început să se simtă ca a cincea roată la căruţă. Era oribil să vezi aşa ceva. Pierdea cea mai captivantă slujbă din viaţa lui şi mă pierdea şi pe mine în acelaşi timp. Asista din primul rând cum mă apropiam tot mai mult de Vincent. Ce-i şi mai rău, i se cerea să joace un rol în toată povestea.

Vincent nu-i un om bun după nicio definiţie standard. Nu-i răul întruchipat sau altceva de felul ăsta, dar e egocentric. Are un ego cât Noua Anglie şi nu-i deosebit de drăguţ cu lumea. De fapt, spune că nu-i plac oamenii. E un geniu, dar nu-i un om bun. Ştiu asta pentru că am fost atrasă de el şi devenise evident că era ceva reciproc. După o vreme, tăiai cu cuţitul tensiunea sexuală din încăpere. Poate din cauză că ştiam amândoi că e cel mai rău lucru pe care-l puteam face; poate că prezenţa lui Ryan în încăpere arăta şi mai mult cât de interzis era totul. Tot ce pot spune e că era ceva palpabil. Am făcut tot ce-am putut să nu bag în seamă. Ba chiar l-am mai invitat pe Ryan în oraş de câteva ori. Nu voia să se culce cu mine. Nu putea suporta ideea că ar fi de milă.

— Şi era?

— Ryan a început să plece din sferă devreme. Doctorul Franklin i-a găsit până la urmă ceva de lucru în laborator, ca să-i ofere o ocupaţie. Nu cred că mai putea suporta să stea în aceeaşi încăpere cu mine. Mă simt groaznic să spun aşa ceva, dar începea să mă irite că renunţa. E

îngrozitor, ştiu, pentru că n-am crezut că am putea avea un viitor împreună, dar o parte din mine voia să-l vadă luptând, pentru slujbă, pentru mine, pentru orice.

Într-o seară, Vincent şi cu mine am lucrat până târziu. Ryan plecase devreme şi tocmai o auziserăm pe doctorul Franklin închizând uşa în urma ei. Am ascultat liniştea câteva momente, aşteptând inevitabilul. Vincent a plecat de la postul lui de comandă şi a urcat la al meu. A zâmbit şi a venit încet în faţa mea. Aveam clemele încă închise şi braţele întinse în costumul de comandă. Mi-a desfăcut centura, mi-a dat jos pantalonii şi mi-a înfăşurat picioarele în jurul lui. N-am spus nimic, nici măcar o vorbă; s-a uitat fix la mine tot timpul. Era… n-are importanţă.

Am încuiat laboratorul şi am ieşit pe uşa complexului de întreţinere. Vincent se afla în faţa mea. Brusc, au apărut din senin două lumini orbitoare. Încă îmi acopeream ochii când Vincent m-a îmbrâncit înapoi cât de tare a putut. Am căzut pe jos destul de rău şi m-am lovit cu capul de rampa din casa scării. S-a auzit o bubuitură care a zgâlţâit toată clădirea. Când am ieşit să văd ce se întâmplase, Ryan era încă în furgoneta lui, cu ambele mâini pe volan. Botul maşinii intrase cam treizeci de centimetri în zidul de ciment. Vincent zăcea cu faţa în jos pe capota furgonetei, cu picioarele zdrobite.

PARTEA A TREIA
VÂNĂTOAREA DE CAPETE

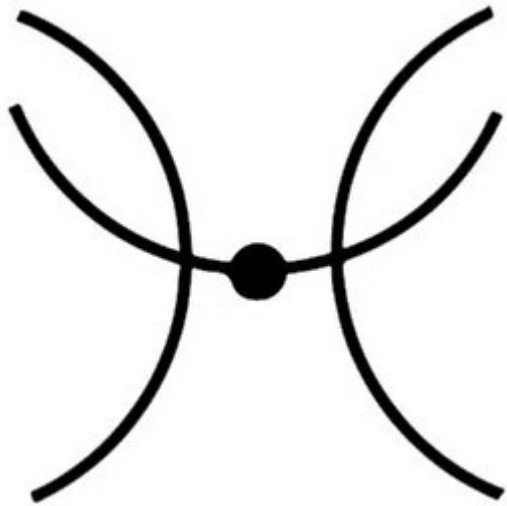

FIŞIERUL NR. 120

Stenograma discuţiei cu Vincent Couture, consilier principal de securitate (DCIPSO[17])

Locaţie: Spitalul pentru intervenţii speciale (HSS), New York, NY

— Îmi aduc aminte că am mers cu tata la grădina zoologică. Probabil că aveam cinci sau şase ani. Era la o oră bună de mers de Montreal, iar tatei nu-i plăcea să conducă. Nu-i plăcea nici aglomeraţia. Dar mă milogisem de părinţi încă de la jumătatea iernii, iar mama reuşise până la urmă să-l convingă pe tata să mă ducă. Eram foarte emoţionat. Nu mai eram în stare să vorbesc despre nimic altceva. O să fie lei? O să fie zebre? „Nu ştiu, băiete, trebuie să aştepţi şi să vezi.”

În cele din urmă, am plecat într-o duminică dimineaţă însorită. Tata mi-a dat un cadou pentru drum. Era unul dintre jocurile alea de puzzle din lemn, un cub făcut din piese mici de lemn crestate, care se îmbinau doar într-o anumită poziţie. Îmi aduc aminte că mi se părea foarte drăguţ. Tata, bineînţeles, a insistat să-l desfac şi să-l fac la loc pe drum spre grădina zoologică. „Ai o oră”, mi-a zis. „Ar trebui să ai destul timp.” Ei bine, n-a fost destul, încă lucram la el când am văzut semnul uriaş de la zoo. Bineînţeles, am pus imediat puzzle-ul la loc în cutie şi am început să spun pe nume fiecărui animal pe care-l vedeam pe panouri. Uite, tati, o zebră! Şi el a spus: „Grozav! Termină puzzle-ul şi după aia mergem”. Am zis că nu vreau, dar el mi-a adus aminte că, în familia noastră, când începem ceva, îl ducem la bun sfârşit.

Am muncit la chestia aia încă două ore, în timp ce el citea o carte. De fiecare dată reuşeam să rezolv aproape tot cubul, dar, la sfârşit, rămâneam inevitabil cu una sau două piese care nu se potriveau. Ştiam că trebuie să fi pus câteva piese greşit, dar erau prea multe şi la următoarea încercare nu-mi puteam aduce aminte cum făcusem înainte. Am tot făcut, iar şi iar, acelaşi lucru. Pe la prânz, frustrarea s-a transformat în disperare. Am început să plâng. Tata citea în continuare. Nu mai puteam gândi. Tremuram, îndesând piesele frenetic unele într-altele. Pe la ora două după-amiază, eram pur şi simplu isteric. Tata a pus deoparte cartea, a pornit maşina şi a luat-o direct spre casă.

N-am mai vorbit tot restul zilei. După ce m-a băgat mama în pat, a venit şi el la mine în cameră şi mi-a spus că în ziua aia am învăţat o lecţie importantă, mult mai valoroasă decât dacă aş fi văzut nişte animale închise în cuşti.

— Care a fost lecţia pe care ai învăţat-o?

— Presupun că voia să spună că emoţiile stau în calea judecăţii, că aş fi reuşit dacă n-aş fi fost aşa dornic să fac altceva.

— Probabil că erai un copil excepţional de deştept. Aşa ceva pare dificil de înţeles pentru un copil de cinci ani.

— A, asta zic acum. Atunci, habar n-am avut ce voia să spună. Eu voiam doar să văd zebrele. Tata era un filosof. La propriu, vreau să zic. Era profesor de filosofie. Nu ne-am înţeles prea bine când am mai crescut, dar îl veneram când eram copil.

— Ce făcea mama ta?

— Şi ea era profesoară, până l-a cunoscut pe tata. A renunţat la carieră când m-am născut eu. Era o femeie cu adevărat deşteaptă şi avea o inimă mare. Voia să fac sport, să stau cu copii de vârsta mea, dar tata credea că asta era pierdere de timp. Zicea că m-am născut cu un creier care funcţiona mai bine decât la majoritatea oamenilor, că ar fi păcat să nu-mi folosesc darul. Nu credea că aş putea-o face bătând mingea cu o şleahtă de nerozi.

Mama a insistat, dar i-am spus că nu vreau nici eu. Îl iubeam pe tata. Făceam tot ce puteam să fie mândru de mine. Probabil că o scotea din minţi pe mama. Până la urmă, ne-a părăsit. Am fost amândoi zdrobiţi. Nu ştiu de ce a fost aşa o surpriză. Nu era greu de prevăzut asta. Orice femeie întreagă la minte l-ar fi părăsit într-o clipită pe egoistul ăla plin de el. Probabil că şi-a găsit pur şi simplu vreun tip aproape respectabil care să-i acorde o brumă de atenţie din când în când. Ştiu că n-a plecat din cauza mea, dar cred că ar fi rămas dacă n-aş fi ignorat-o la fel de mult ca tata. Eram foarte chitit să-i fac pe plac. Uneori, mama trebuie să fi simţit că nici măcar nu exista. Nu era o femeie cinică, în niciun caz. Probabil că povestea asta ar întrista-o foarte tare, dar poţi să fii sigur că tatei nu i-ar scăpa ironia situaţiei.

— Ironia?

— A, da. M-am străduit toată viaţa să fiu cât de deştept se poate. Tata mi-a spus întotdeauna că într-o bună zi pot să fiu cu adevărat important. Majoritatea oamenilor n-au un scop, oricum nu sentimentul că au un scop, dincolo de mediul lor înconjurător apropiat. Sunt importanţi pentru familia lor, dar nu merg mult mai departe de atât. Toţi pot fi înlocuiţi la locul de muncă, prieteniile vin şi trec.

Eu am avut şansa să fac parte din ceva mult mai mare decât mine, dar nu pentru că am învăţat mult sau pentru că sunt deştept. S-a dovedit că singurul lucru care m-a scos în evidenţă, care m-a făcut cu adevărat util, au fost picioarele. Şi acum o să rămân fără ambele.

— Ce te face să crezi că o să rămâi fără picioare?

— Doctorul a plecat cu câteva minute înainte să vii tu. Mi-a spus că n-are altă variantă în afară de amputare. Ambele picioare.

— N-aş vrea să par insensibil, dar pari să faci faţă destul de bine veştii.

— Îmi petrec cea mai mare parte a timpului stând jos şi gândindumă. La asta mă pricep: să stau şi să gândesc. Îmi închipui că, atât timp cât pot face asta… N-am acordat niciodată prea multă atenţie corpului. N-am mâncat chiar cum trebuie, n-am prea făcut exerciţii, n-am făcut sport. Cred că o să-mi lipsească plimbatul. Plimbatul era plăcut.

— Asta-i tot ce simţi?

— Ce vrei să zic? Viaţa nu-i cinstită. Nu meritam aşa ceva. Privind în perspectivă, nu cred că e chiar aşa de important ce simt eu. Dacă nu poţi face comenzile să funcţioneze pentru altcineva, atunci s-a terminat pentru toată lumea. A fost o idee tâmpită să pun casca aia pe cap.

— Vina e un sentiment normal. Ar părea potrivită şi o formă oarecare de resentiment.

— Sunt distrus pentru că pierd toate astea, dacă asta vrei să auzi. Cine n-ar fi? Nu ştiu de ce, dar mă tot gândesc la astronautul ăla care a fost reţinut la sol cu şaptezeci şi două de ore înainte de decolare pentru că fusese expus la… Cum spuneţi la *rougeole?*

— Pojar. Te referi la Thomas Kenneth Mattingly al II-lea.

— El e. Niciodată nu reuşesc să-mi aduc aminte numele. Sunt sigur că a fost ofticat. Îmi pare rău că nu sunt destul de distrus pentru tine. Sincer să fiu, am fost convins că s-a terminat totul când am văzut venind spre mine furgoneta. Totul s-a… întunecat, pur şi simplu. Cum e Kara, apropo? Trebuie să fie destul de zguduită.

— Este bine. Se simte responsabilă, dar o să fie bine. Ar fi venit, dar…

— Nu, n-ar fi venit.

— Poate, dar e sincer recunoscătoare. S-ar putea să-i fi salvat viaţa. M-a rugat să-ţi transmit să te grăbeşti şi să te întorci acasă.

— Ryan?

— Nu pot să-ţi spun mare lucru. Nu prea vrea să vorbească. E reţinut la Fort Carson. Nu te teme, domnule Couture. O să plătească pentru ce ţi-a făcut.

— La ce-ar folosi? Sunt în multe feluri, dar nu şi răzbunător. Nu pot

nici măcar să-mi imaginez cum trebuie să se simtă.

— Dragostea îi împinge pe oameni să facă lucruri nebuneşti.

— Nu. Dragostea te face să te îmbeţi rău şi să dai cu pumnul în perete. Omului ăstuia i-au fost luate toate lucrurile la care ţinea, toate. Eu i le-am luat. N-am făcut-o intenţionat, dar eu sunt cel care i-a întors lumea pe dos. Până la urmă, nu prea seamănă a Captain America, bănuiesc. N-am crezut că e în stare… Îmi pare rău, nu din cauza asta râd.

— Ţi se pare de râs că domnul Mitchell îşi pierde minţile?

— Nu. Faptul că tu stai la căpătâiul meu. Nu familia mea, nu prietenii – nu că aş avea mulţi –, nu Kara sau Rose, ci tu. Domnul Sentimental şi Afectuos. Parcă te-ai trezi din comă şi la căpătâiul tău ar fi casierul de la băcănie. Fără supărare.

— Nicio supărare.

— Presupun că asta vrea să zică vorba aia care spune să fii drăguţ cu lumea. Nicio lacrimă pentru băieţelul narcisist din Quebec.

— Mă îndoiesc că ar sta oamenii la coadă cu sutele, dar, ca să fim corecţi, nu ştie nimeni unde eşti.

— Ştii, înţeleg că nu vrei să spui cum te cheamă, dar n-ar fi mai uşor dacă ai născoci un nume? Ceva mişto, Charlie, M., orice. Pe de altă parte, poate că ţi-e mai bine fără nume. „Un nume ce-i?”[18], a spus el.

— Aşa, Romeo, de nu-i spun Romeo, nu pierde din desăvârşirea lui nimic[19]…

— Un om educat? Cumva nu mi-ai părut a fi chiar genul literar.

— Literatură engleză. *Magna cum laude.*

— Ah! Te rog, spune-mi!

— Cred că nu. Dar, dacă te face să te simţi deosebit, preşedintele nu ştie nici măcar atât despre mine. Ştiai că nu ne mai lipsesc decât trei piese? Am găsit ambele bucăţi mici de femur în China, la vreo şaisprezece kilometri una de alta. Ar trebui să avem în scurt timp şi celelalte fragmente. Am acoperit optzeci la sută din glob.

— Bravo vouă. Sper numai că sunt pe uscat.

— Ce vrei să spui?

— Păi, şaptezeci la sută din planetă e acoperită cu apă. Când termini de inspectat toate continentele, ai acoperit circa treizeci la sută din suprafaţa Pământului.

— Doctorul Franklin crede că…

— Ştiu ce-a zis Rose. Crede că vor cu disperare să găsim obiectele astea. Dar ai observat că le tot găsim în zone pustii? Am găsit aproape jumătate dintre ele în Statele Unite. Ştii ce era în Statele Unite acum 3000 de ani? Nu mare lucru. Şi nici zona arctică nu-i cel mai convenabil loc pentru căutat diverse lucruri.

— Dacă nu te-aş şti mai bine de-atât, aş fi tentat să te consider pesimist, domnule Couture. Hai să nu ne facem probleme în legătură cu asta. Tu concentrează-te să te pui pe cele două picioare.

— Nostim. Într-o oră, n-o să mai am niciun picior pe care să mă pun. Trebuie doar să mă lămuresc cum funcţionează un scaun cu rotile. Nu poate să fie prea greu. Am văzut nişte oameni chiar tâmpiţi în scaune cu rotile. Şi o să-mi fac probleme despre orice o să vreau eu. Cred că am o grămadă de vreme s-o fac. Dintotdeauna mi-am dorit să învăţ cantoneză. Doar că n-am găsit niciodată timpul necesar.

— Vreau să mă asculţi cu foarte mare atenţie. N-o să-ţi ia nimeni picioarele. Poate că nu crezi în soartă, dar există un motiv pentru care te-a ales robotul. Asta eşti menit să faci. O să dureze o vreme, dar o să intri înapoi în sfera aia şi o să faci robotul să meargă. O să ne dai tuturor motive să fim mândri de tine. Şi trebuie să te întorci la maistrul militar Resnik.

— De unde scoţi chestiile astea? Tot o să-mi taie picioarele, dar a fost un discurs frumos. Şi ştii la fel de bine ca mine că între Kara şi mine s-a terminat totul.

— Nu cred că e genul de persoană care te-ar abandona din cauza unui handicap.

— Ştiu. E loială ca un câine… nu sună foarte bine când o spui cu voce tare. Oricum, tocmai asta e ideea. Ar sta cu mine numai din raţiuni nepotrivite. Ar fi nefericită, dar ar rămâne dintr-un sentiment al datoriei deformat şi deplasat.

— Ce te face să crezi că ar fi nefericită?

— Îmi taie picioarele. N-o să pot să merg. N-o să pot să stau în picioare, să iau mâncarea de pe raftul de sus. O să am nevoie de ajutor să fac baie. Probabil că o să fac pe mine. Sunt deja cinic, nu cred că asta o să mă transforme într-o rază de soare. Nici eu n-aş vrea să stau cu mine. N-aş dori aşa ceva nimănui, mai ales Karei. Trebuie să fie cu cineva de care poate fi mândră. Ultimul lucru de care are nevoie e să schimbe scutece.

— Ştiai că, de fapt, Ken Mattingly n-a făcut până la urmă pojar? A zburat pe Lună cu Apollo XVI şi după aceea a luat parte la două misiuni cu navete spaţiale. N-o să-ţi ia nimeni picioarele, domnule Couture. Îţi dau cuvântul meu.

FIŞIERUL NR. 121

Stenograma discuţiei
cu dr. Pavel Haas, chirurg-şef

Locaţie: Spitalul pentru intervenţii speciale (HSS),
New York, NY

— Cum se simte domnul Couture?

— Are femurul, tibia şi peroneul rupte în câteva locuri la ambele picioare. Rotula practic nu mai există, la niciunul dintre picioare. Genunchii i-au fost pur şi simplu distruşi. N-au mai rămas decât fragmente mici, care îi străpung muşchii ca şrapnelul. Ca să mă exprim elegant, picioarele lui nu mai sunt.

— Are impresia că o să i le tăiaţi.

— Are dreptate. Îl pregătesc chiar acum pentru sala de operaţii. O să-l ducem sus imediat ce terminăm aici. O să tăiem ambele picioare la jumătatea distanţei până la genunchi. O să rămână suficient ca să putem ataşa proteze dacă avem noroc. O să dureze, dar majoritatea pacienţilor aflaţi în situaţia asta învaţă până la urmă să meargă din nou. Ştiu că sună îngrozitor acum, dar trebuie să mă credeţi când vă spun că aşa e cel mai bine pentru el.

— Asta-i mai mult sau mai puţin şi ce mi-a spus el. Îmi pare rău să-ţi spun că nu se pune problema amputării.

— Nu vreau să fiu nepoliticos, dar asta chiar nu depinde de dumneata.

— Mi-aş dori foarte tare să fie adevărat. Din nefericire, sunt o mulţime de lucruri de care sunt responsabil şi întâmplător ăsta e unul dintre ele.

Văd că ţi se deschide puţin gura, ceea ce sugerează că aştepţi prima ocazie să mă întrerupi, aşa că o să te scutesc de pierderea de timp şi o să-ţi ofer singura justificare pe care o s-o capeţi.

Omul ăsta e în situaţia unică de a face ceva remarcabil de important pentru această ţară, dacă nu şi pentru omenire. Mai precis, el e singurul care poate s-o facă şi pentru asta are nevoie de picioare. Îmi cer scuze dacă e mai concis decât sperai, dar în condiţiile date trebuie să fie suficient.

— Nu poţi…

— Te rog să nu mă întrerupi. Înţeleg că ai puterea să iei decizii, iar datorită naturii activităţii tale probabil nu eşti obişnuit să fii contrazis. Dar dacă ce mi s-a spus e adevărat, n-

avem mult timp până să se instaleze septicemia, aşa că sper că o să mă scuzi că sunt direct.

Dacă insişti să mergi pe calea asta, aceşti doi oameni o să te însoţească afară din clădire şi o să te ducă la o plimbare. Nu vreau să crezi că te ameninţ. N-o să fii ucis şi n-o să-ţi provoace nimeni suferinţă fizică. Totuşi, o să te trezeşti într-o încăpere străină şi n-o să-i mai vezi exteriorul niciodată în viaţa ta.

Vreau doar să ai la dispoziţie toate faptele, astfel încât să poţi lua o decizie informată. Din nefericire, va trebui să te hotărăşti în următoarele treizeci de secunde.

— Nu ştiu ce-ar trebui să răspund.

— Nu trebuie să răspunzi. Trebuie doar să faci exact ce-ţi zic. Mi s-a spus că eşti cel mai bun din domeniul tău. De-asta l-am adus aici pe Couture. De-asta te-am ales pe tine. O să-mi ia vreo zece minute să aduc în locul tău pe cineva aproape la fel de bun, dar chiar nu-mi place să mă mulţumesc cu al doilea cel mai bun într-un domeniu.

— Nu înţelegi. Nu pot să recuperez niciun os… nu numai eu, nimeni altcineva nu poate. Nu-i vorba de ce vreau eu, iar faptul că mă ameninţi n-o să schimbe nimic. Nu pot să-i adun oasele la loc doar prin forţa simplei dorinţe. Şi nici nu-i pot face picioare noi din pământ, din iarbă verde.

— Sigur că poţi. Ai scris câteva lucrări despre implanturile de titan şi ai cel mai mare procent de succes la reconstrucţia totală de şold cu proteze de titan. Poate că ai sau nu unele dintre abilităţile de inginerie mecanică necesare pentru producerea unor implanturi de dimensiunile astea, dar putem remedia situaţia cu un simplu telefon. Cred că ai deja toate echipamentele de care ai nevoie, dar dacă îţi mai trebuie ceva, pot să-ţi aduc aici cu avionul în mai puţin de o oră.

O să te bucuri de finanţare nelimitată şi poţi folosi absolut toate resursele Armatei Statelor Unite, ale NIH[20], NSF[21], NASA, precum şi ale tuturor agenţiilor de care n-ai auzit niciodată. Dacă ai nevoie de ceva, pur şi simplu sună la numărul ăsta şi spune cum te cheamă. O să se asigure cineva că primeşti tot ce-ţi trebuie. Este esenţial să înţelegi cantitatea enormă de resurse care se află la dispoziţia ta. N-aş vrea ca experimentul ăsta să dea greş pentru că ai plecat de la premisa că nu există anumite tehnologii sau că anumite materiale nu pot fi obţinute. Chiar acum, în momentul ăsta, eşti cea mai puternică persoană în domeniul medical de pe planetă.

— Ar trebui înlocuit fiecare oscior din picioare. Practic, am insera în ţesutul lui picioare mecanice complete. Nu s-a făcut niciodată aşa

ceva, şi asta dintr-un motiv foarte bun. Corpul omenesc se opune obiectelor străine. Nici măcar nu sunt sigur că putem recupera suficient muşchi ca să fie funcţionale picioarele, dar organismul lui o să respingă categoric un implant atât de mare. Îţi garantez. O să ajungem să-l omorâm.

— Exact despre asta vorbeam. Trebuie să înţelegi cât de multe nu ştii şi trebuie să înţelegi foarte repede. În vreo douăzeci de minute, o să primeşti un telefon de la cineva de la Comandamentul militar american pentru cercetare şi înzestrare medicală. O să-ţi pună la dispoziţie un agent imunosupresiv la care lucrează de ceva vreme. Asta ar trebui să-l ajute să suporte picioarele noi. O să-ţi trimită şi un agent de reconstrucţie a musculaturii, care…

— Nu pot injecta un pacient cu ceva despre care nu ştiu nimic.

— E un inhibitor de miostatină[22], mult mai eficient decât orice altceva despre care ai citit până acum. Sunt convins că o să vină cu vreun soi de etichetă. Mi-au spus că face minuni pe şoareci. Nu pierde timp preţios prefăcându-te. Ştim amândoi că eşti la fel de curios ca mine să-l vezi cum funcţionează. O să ai ocazia să foloseşti medicamente experimentale despre care FDA[23] nici măcar n-o să audă în următorii zece ani.

— E evident că nu-ţi pasă de părerea mea, dar vreau să mă asigur că înţelegi. Dacă amputăm acum, poate să aibă o viaţă împlinită cu proteze.

— O să aibă o viaţă extraordinar de împlinită după ce-i faci picioare noi.

— Trebuie să mă gândesc.

— Nu trebuie. Te-ai hotărât acum vreo douăzeci de secunde. Vezi tu, doctore Haas, misiunile noastre nu sunt foarte diferite. Analizăm situaţia, obţinem cât de multe date putem înainte să luăm măsuri şi încercăm să anticipăm toate consecinţele posibile. Eu mi-am făcut treaba la fel de scrupulos pe cât sper că ţi-o faci şi tu. Îţi cerem acum să foloseşti cantitatea enormă de cunoştinţe pe care ai acumulat-o în două studii ample finanţate cu bani proveniţi de la corporaţii, unul referitor la reconstrucţia totală de şold necimentată cu implanturi conice de titan, iar celălalt, la reacţia tisulară în implanturile de titan eşuate. În 2006, doi dintre pacienţii care participau la studiul tău de reconstrucţie a şoldului au respins implanturile, iar unul dintre ei a murit în urma complicaţiilor. Interesant lucru, nu există absolut nicio urmă a acestor doi pacienţi în vreuna dintre cererile tale de

finanţare sau în vreunul dintre materialele publicate. Totuşi, datele lor apar cumva într-un studiu privind reacţia tisulară, la care nu au participat niciodată. Ai mutat pacienţii dintr-un studiu în altul, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Totul e bine când se termină cu bine, doar că a murit un pacient.

— Femeia avea o afecţiune cardiacă despre care nu mi-a spus nimic. N-aş fi selectat-o în niciun caz pentru studiu dacă n-ar fi minţit în cerere.

— Nu mă îndoiesc. Includerea în raport nu i-ar fi salvat viaţa. Ai făcut ca rezultatele preliminare să arate mai bine pentru cei care plăteau studiul.

Mai mult, când ai imigrat în ţara asta, ai neglijat şi să declari că ai fost arestat pentru conducere sub influenţa alcoolului. Îmi dau seama că în Statele Unite e doar un delict, dar acolo de unde vii tu e faptă penală.

Eşti suficient de egotist ca să crezi că regulile nu ţi se aplică şi ţie, că toate minciunelele astea nevinovate servesc unui scop mai amplu şi că de fapt îi ajutai pe alţii. Nu e neobişnuit pentru persoanele cu trecutul tău.

— Trecutul meu?

— Crescut în condiţii precare de o familie săracă şi cu valori tradiţionale. Primul din familie care a ajuns la facultate. Primul care a scăpat de sărăcie. Pare un stereotip, ştiu, dar am ajuns foarte buni la genul ăsta de stabilire a profilului personal. Un singur lucru e cert: eşti un supravieţuitor, doctore Haas. Categoric nu eşti omul să renunţe la viaţa, familia şi cariera lui pentru nişte chestii meschine cum ar fi principiile.

Când ieşi din încăperea asta, o să te asiguri că se conservă suficient din ţesutul viu care se mai află în picioarele domnului Couture, în timp ce începi să-i construieşti oasele noi.

— Dacă facem aşa ceva şi, printr-o minune, o să funcţioneze, îţi garantez că o să-şi dorească să fi murit pe masa de operaţie. O să ne implore să-i punem capăt vieţii. Pur şi simplu, nu-ţi poţi imagina câtă durere va trebui să îndure. Fiecare minut al fiecărei zile va fi cel mai rău din toată viaţa lui. O să-i spui tu asta?

— Aş prefera să nu. E ceva îngrozitor de spus cuiva, mai ales înaintea unei operaţii de reconstrucţie cu risc de deces. O să sufere mai puţin dacă-i spunem ce-o să pătimească?

— Nu. O să fie oricum un iad; dacă nu moare înainte.

— Atunci nu văd niciun motiv să-i spunem. Vreau să fie în cea mai bună stare mentală posibilă. Vreau să-i spui că totul o să fie

bine.

— Vreau să se înregistreze oficial că această procedură este efectuată împotriva recomandării medicale şi că particip sub constrângere.

— Înregistrez această discuţie, aşa că orice am spus până acum se află în înregistrare. Dacă vrei, poţi să-i spui înregistrare oficială. Dacă te referi la documentele spitalului, atunci răspunsul e nu. Aceasta este ideea ta, şi numai a ta. Efectuezi această operaţie pentru că eşti ferm convins că e cea mai bună soluţie pentru pacientul tău şi ai deplină încredere în succesul ei. N-o să existe nicio referire la această conversaţie, sub nicio formă, orice s-ar întâmpla. Vreau să fiu extrem de clar în privinţa asta. Orice referire la prezenţa mea, chiar la existenţa mea, făcută de faţă cu oricine, va avea consecinţe cumplite pentru tine şi cei dragi.

— Ce fel de consecinţe?

— N-am avut încă timp să chibzuiesc la o reacţie adecvată, dar pot să-ţi garantez că n-o să-ţi mai vezi niciodată copiii, chiar dacă operaţia va avea succes.

— Şi dacă nu are?

— Atunci aproape sigur o să rămâi fără autorizaţia de liberă practică.

— Nu. N-o să spun nimic. Dar dacă pacientul nu supravieţuieşte? Cu ce mă ameninţi?

— De ce să te ameninţ dacă faci exact ce-ţi cer? Nu sunt malefic, doctore Haas. Acestea fiind zise, o să-ţi pierzi aproape sigur autorizaţia de liberă practică, împreună cu casa, maşina şi tot ce posezi. M-aş aştepta să faci şi ceva închisoare. Eşti pe punctul să efectuezi o operaţie experimentală absurd de complexă, nebunesc de riscantă şi care nu e deloc necesară, pe un pacient stabil, fără consimţământul sau cunoştinţa acestuia. Ce crezi că o să se întâmple dacă moare?

Înainte să pleci, vreau să te uiţi la schiţele astea. Va trebui să le integrezi în structura piciorului.

— Ce sunt?

— Genunchi.

— Nu sunt inginer mecanic, dar arată de parcă…

— Da, doctore Haas. Aşa e.

FIŞIERUL NR. 126

**Stenograma discuţiei cu Alyssa Papantoniou,
doctor în ştiinţe, genetician**

Locaţie: Biblioteca Publică din Denver,
Civic Center Park, Denver, CO

— Ai un accent interesant, doamnă Papantoniou. E din Balcani?

— Da, cea mai mare parte a Greciei e în Balcani.

— Probabil că eşti dintr-o regiune pe care n-am vizitat-o. E unic.

— Mulţumesc. Sunt curioasă de ce ne întâlnim la b… biblioteca publică. Îmi pare rău. Devin agitată când v… vorbesc cu oamenii.

— Nu-i nevoie să-ţi ceri scuze. N-am vrut să fim deranjaţi. E o plăcere să te cunosc.

— Plăcerea e de partea mea. Ce voiai să di… discutăm?

— Mi s-a adus la cunoştinţă că nu eşti de acord cu direcţia spre care se îndreaptă proiectul. Aş da dovadă de neglijenţă dacă n-aş trata cu seriozitate o asemenea plângere, mai ales că vine de la cineva atât de inteligent ca tine.

— Mulţumesc foarte mult. N-am vrut să trec peste t… tine.

— Deci a fost un accident?

— Am…

— N-are importanţă. Acum, spune-mi ce anume ţi se pare atât de supărător în felul în care-şi conduce doctorul Franklin echipa.

— Am tot respectul din lume pentru doctorul Franklin. Este un fizician foarte bun.

— Dar?

— Dar face greşeli. Nu e aşa… nu e aşa de strălucită pe cât crezi tu că e. De multe ori mi se pare necesar să-i ve… verific calculele.

— Sunt convins că apreciază asta.

— Cel mai rău, doctorul Franklin este prea… slabă. Lasă sentimentele pentru membrii echipei să-i întunece judecata. Îi tratează pe Kara şi pe Vincent de parcă ar fi co… copiii ei. Kara e o persoană încăpăţânată şi inflexibilă şi consider că e… iresponsabil să te bazezi în întregime pe bunăvoinţa ei pentru a duce mai de… departe

proiectul acesta. Am solicitat, în câteva ocazii, să se supună unei serii de teste ca să stabilim de ce se activează casca doar pentru ea, iar doctorul Franklin a refuzat în mod sistematic.

— Declaraţia aceasta chiar e exactă? Mi s-a spus că doamna Resnik a prezentat o mostră de salivă şi că tu ai efectuat analiza pe mostra respectivă. De fapt, îmi aduc aminte că am văzut un raport în care trăgeai concluzia că nu are nimic ieşit din comun din punct de vedere genetic.

— Am realizat nişte teste genetice şi biochimice şi n-am găsit anomalii cromozomiale, nici alte mutaţii evidente. Dar mai există multe alte teste, analiză mitocondrială. N-am făcut nici măcar o secvenţiere completă a genomului. I-aş putea studia structura creierului, iar ochii ar putea fi răspunsul.

— Dacă nu mă înşel, doctorul Franklin a efectuat o scanare de retină.

— Voiam să spun că aş putea analiza o mostră din ochi, nu o imagine.

— N-ar putea aştepta aceste alte proceduri până recuperăm toate fragmentele robotului şi rezolvăm problemele mai urgente?

— Nu înţelegi. Nu e vorba doar despre Kara. Nu putem… acum nu putem merge mai departe fără Vincent. Dacă nu supravieţuieşte? Dacă nu mai poate me… merge? Dacă înţelegem de ce a funcţionat casca pentru Kara, am putea avea cheia şi pentru înlocuirea lui Vincent.

Cu tot respectul, miza e mult prea mare ca să ne facem probleme pentru sentimentele personale sau pentru un mic dis… confort produs de introducerea unui ac în ochiul cuiva. Am crezut că tocmai tu…

— Ai crezut că tocmai eu?

— Am crezut că eşti… pragmatic, că înţelegi ce trebuie făcut. Poate că şi tu te-ai ataşat de ei.

— Îmi pui la îndoială judecata?

— Hai să te întreb ceva. Dacă am fi avut nevoie de câini, nu de oameni, ca să controlăm dispozitivul ăsta, n-am fi avut deja vreo zece căţe… căţeluşi de rezervă?

— Căţeluşi… întrebarea ta mi se pare mai interesantă decât orice răspuns aş putea eu să-ţi dau. Dar îţi mulţumesc că ai pus situaţia într-o lumină nouă. Comentariile tale mi s-au părut şi pătrunzătoare, şi interesante. Îţi promit că o să iau în considerare tot ce mi-ai spus.

— Mulţumesc. Asta-i tot ce vreau.

— Bună ziua, doamnă Papantoniou.

FIŞIERUL NR. 129

Stenograma discuţiei cu Robert Woodhull,
consilier pentru securitate naţională al preşedintelui

Locaţie: Casa Albă, Washington, DC

— Cu ce te pot ajuta, Robert?
— Secretarul Apărării a decis să treacă la DEFCON 3[24].

— Ruşii?
— Printre alţii. Chinezii ne-au detectat când ieşeam de pe teritoriul lor. Au formulat o plângere oficială la ONU.

— De când îţi pasă de ONU?
— Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie, dar ruşii au fost foarte atenţi. Au adunat foarte repede doi şi cu doi. Încă n-au aflat ce urmărim, dar ştiu că nu-i doar vreun artefact antic dacă pentru a-l obţine suntem dispuşi să pătrundem neinvitaţi în toate ţările. Şi guvernul turc le-a făcut cunoscută mica ta vizită, ceea ce n-a fost deloc de ajutor.

Acum ne acuză pe noi, oficial vreau să zic, pentru moartea soldaţilor lor în Siberia. Consideră mica noastră incursiune drept act de provocare deliberat. Ambasadorul Rusiei a plecat la Moscova acum vreo oră. Chiar acum, fac curat în ambasadă. Aproape că poţi să auzi de-aici tocătoarele de hârtie. E doar o chestiune de timp până să le urmeze şi China exemplul.

— Au ridicat gradul de pregătire de intervenţie?
— Poţi să-i zici şi aşa. În ultimele trei ore, în zona Rusiei a fost mai multă activitate navală decât am văzut de la criza rachetelor cubaneze încoace. Toată Flota Nordului e în stare de alertă, la fel şi cea mai mare parte din Flota Pacificului, din câte putem să ne dăm seama. Doar în nordul Atlanticului acţionează peste o sută de nave.

— Submarine?
— *Severodvinsk*[25] a ridicat ancora azi-dimineaţă, împreună cu două submarine de clasă Borei[26]. Baza din Marea Albă arată de parcă ar fi abandonată. Se mai învârt pe-acolo şi cinci submarine Delta IV[27], tot atâtea Delta III, ba chiar şi marele şi vechiul lor Typhoon[28]. Practic, au scos tot ce are un focos nuclear şi poate naviga. N-am văzut nicio acţiune neobişnuită din partea Chinei, dar nu m-ar mira dacă au trimis şi ei în larg o parte din flotă.

— E un bluf. Ştii asta.

— Şi noi facem la fel. Bluful nu mai are aceeaşi însemnătate ca pe vremuri. Nimeni nu-şi doreşte un război total şi toată lumea ştie asta. Fiecare parte conştientizează că adversarul nu vrea un conflict, aşa că ne împingem unii pe alţii cu spatele la zid, un pic mai mult de fiecare dată. E vorba de salvarea aparenţelor, dar, practic, acum e vorba de cine cedează primul şi fiecare crede că poate să facă orice, pentru că adversarul nu-şi va folosi niciodată arsenalul nuclear. Probabil că n-o să se întâmple azi, dar într-o bună zi… într-o bună zi, unul dintre noi o să greşească îngrozitor de tare.

Am poziţionat şi noi submarinele de atac, bineînţeles. Dacă intervine şi China, o să trimitem şi alte nave împotriva navelor lor. Portavioanele noastre sunt deja în stare de alertă maximă. Dacă le trimitem undeva, în direcţia Asiei, o să lanseze şi ei la apă tot ce au şi o să ne taie calea. Se vede în ce direcţie se îndreaptă lucrurile.

N-a ieşit niciodată nimic bun dintr-o situaţie de impas naval. Ştiu că pe hartă pare foarte mare, dar un ocean poate să se aglomereze rapid şi sunt cât se poate de sigur că nu-mi place să-mi pun soarta în mâinile unor căpitani de submarin pe jumătate orbi care încearcă să nu dea peste nimic.

— Chiar trebuie să răspundem întotdeauna cu aceeaşi monedă? Nu putem pur şi simplu să nu facem nimic şi să-i lăsăm pe ruşi să se dea mari câteva zile? N-am înţeles niciodată avantajele unei reacţii proporţionale.

— Nu sunt sigur că există aşa ceva. Pur şi simplu asta numim natură umană în cazul oamenilor cu prea multă putere de foc pe mână. Ai fost implicat vreodată într-o bătaie într-un bar?

— Presupun că e o întrebare retorică.

— Păi, aşa începe. Dai peste cineva, îl faci să-şi verse pe jos băutura. El ţipă la tine şi te împinge. Tu te prefaci că îţi ceri scuze în timp ce-l înghionteşti în piept. Toată lumea „reacţionează proporţional” până când cineva rămâne fără dinţi în gură. Nimeni nu vrea cu adevărat să se bată, dar nimeni nu vrea să fie nici cel care dă înapoi. E de o sută de ori mai rău cu militarii şi de încă o sută de ori mai rău cu politicienii.

Aşa că noi o să ne facem numărul, ei o să şi-l facă pe-al lor şi, dacă suntem într-adevăr norocoşi, n-o să trimitem la moarte douăzeci de milioane de oameni.

— Am fost toţi conştienţi de riscuri când am convenit asupra planului de acţiune.

— E puţin… E un mod destul de denaturat de a privi situaţia, nu crezi?

— Cum aşa?

— N-am fost chiar de acord cu nimic. Ne-ai pus în faţa unui *fait accoupli.* Ne-ai spus ce făceai după ce se întâmplase şi ai ameninţat…

— Accompli.

— Ce?

— Expresia e *fait accompli.* Înseamnă *fapt împlinit. Accoupli* nici măcar nu există. N-am înţeles niciodată de ce folosesc oamenii cuvinte pe care nu le înţeleg.

Mi-am expus intenţiile extraordinar de clar când ţi-am cerut sprijinul. Tu ai ales să ajuţi. Nu erai obligat să asiguri trupe. Puteai să fi zis nu. Ai avut şi mijloacele necesare să mă opreşti în orice moment. Puteai, în orice clipă, să mă arestezi, închizi sau chiar ucizi, şi pe mine, şi pe toţi membrii echipei mele. Dacă nu spuneai nimic, ar fi fost un exemplu perfect de acord tacit, dar tu ai mers mai departe şi ai stabilit anumite condiţii, în care aveam „sprijinul deplin al Administraţiei". Pot să-ţi înţeleg dorinţa de a te delimita de această decizie, ţinând cont de actuala stare de lucruri, dar ai făcut o alegere. Iar alegerea asta o să fie în continuare a ta, chiar dacă o să moară o grămadă de oameni ca urmare a ei.

— Şi tu? Pentru tine e în regulă? Scopul scuză mijloacele, asta e?

— O spui de parcă aş fi iraţional. Da. Chiar cred că acest scop anume justifică nişte mijloace considerabile. Trag şi eu o linie undeva, ca toată lumea. Doar că o trag pe baza raţiunii, nu a emoţiilor.

— Deci laşi să moară câteva sute de oameni? O să te opreşti la o mie? Câte vieţi eşti dispus să sacrifici pentru asta? Un milion?

— Categoric, nu. Dar o mie pare un număr rezonabil.

— Eşti un nemernic, ştii? Nu-i un pic arbitrar?

— Sigur că e. Aşa sunt majoritatea lucrurilor. Când ne întreceam cu sovieticii să ajungem pe Lună au murit opt oameni. Alţi paisprezece şi-au pierdut viaţa în accidentele navetelor *Challenger şi Columbia,* şi totuşi programul spaţial există în continuare. Explorarea spaţiului e destul de importantă ca să justifice moartea a douăzeci şi doi de oameni. Dacă ar fi murit 22.000, lucrurile ar fi stat altfel.

Am pierdut vreo trei sute de soldaţi când am eliberat Kuweitul. Majoritatea ar considera că a fost rezonabil. În Irak au murit peste patru mii de americani. Unii ar zice că a fost un preţ prea mare ca să scăpăm de Saddam Hussein, alţii n-ar zice aşa.

Evident, Administraţia a considerat la vremea aceea că a meritat.

În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, au murit peste douăzeci de milioane de soldaţi. Au fost douăzeci de milioane, însă doar militari. Trebuie să fi fost o grămadă de oameni care au crezut că scopul lor scuza nişte mijloace absconse.

Cred sincer că ceea ce facem noi este mult mai important decât zborul pe Lună sau decât controlul asupra câtorva barili de petrol. După părerea mea, se compară mai degrabă cu inventarea roţii sau cu descoperirea focului. Îmi dau seama că alţii ar putea să nu fie de acord. Aş vrea să-ţi pot spune exact câte vieţi merită să pierdem, dar nu pot. La un moment dat, s-ar putea să hotărâm că putem accepta 1151 de morţi, dar nu şi 1152. Prin definiţie, e ceva arbitrar.

Pot totuşi să-ţi spun ceva: într-un depozit subteran din Denver există o dovadă clară că nu suntem singuri în Univers, o dovadă incontestabilă că există civilizaţii care sunt literalmente cu mii de ani înaintea noastră din punct de vedere tehnologic şi că ne apropiem de momentul în care vom fi capabili să folosim ceva din cunoştinţele lor. Poate fi un salt de proporţii monumentale pentru toată omenirea, şi nu doar din punct de vedere tehnologic. Va schimba felul cum gândim lumea, felul cum ne vedem pe noi înşine. Va remodela planeta, iar noi avem ocazia să fim implicaţi în dirijarea acestei schimbări. Câte vieţi valorează asta pentru tine?

— Să sperăm că n-o să mai fie nevoie să moară nimeni, ce zici? Ne-ar prinde bine nişte veşti bune, şi încă repede. Şi apropo de asta, ai reprimat revolta aia măruntă a ta?

— Da.

— Bine. Preşedintele începe să se plictisească de toată povestea asta. A auzit şi despre mica ta ispravă de la spital.

— De data asta la ce faptă infamă de-a mea te referi?

— Ai obligat un doctor să-i pună unui lingvist nişte genunchi metalici trăsniţi. Credeai că n-o să afle nimeni?

— Păi, avea nevoie de genunchi.

— Preşedintele nu vede lucrurile chiar aşa. Până acum, a fost dispus să treacă cu vederea anumite riscuri pentru populaţie şi ţi-a lăsat destul de multă libertate de acţiune în privinţa legislaţiei internaţionale, dar tocmai ai depăşit o limită care nu ar fi trebuit depăşită. Ai realizat o intervenţie chirurgicală foarte riscantă – experimentală e prea puţin spus – de modificare a corpului, pe un cetăţean american, fără consimţământul lui.

— Îmi cer scuze. N-am ştiut că aşa ceva e dezaprobat.

— Nu-i distractiv.

— E **oarecum distractiv. În primul rând, eu n-am realizat nimic, a realizat doctorul. În al doilea rând, domnul Couture nu e cetăţean american.** E **din Montreal. E un oraş mare, cam cât Bostonul, într-o ţară foarte mare, aflată chiar la nord de noi. Poate că ai auzit de ea. Acolo se joacă hochei.**

— Era doar o expresie.

— „Cetăţean american" nu e o expresie. Chiar vrei să-mi spui că preşedintele e nemulţumit că n-am lăsat un doctor oarecare să ne taie cu fierăstrăul cele mai bune şanse de succes? Pot să-l împuşc pe domnul Couture dacă e nevoie, dar operaţia i se pare reprobabilă din punct de vedere moral? Îl face să se simtă stânjenit? Spune-i preşedintelui că i-am dat băiatului nişte genunchi foarte buni. Mai mult, spune-i să-i dea domnului Couture o medalie. Aşa o să se simtă mai bine.

Dacă domnul Couture supravieţuieşte, şansele noastre de succes vor fi semnificativ mai mari decât erau înainte de operaţie. Pot să-ţi aduc aminte că alternativa era să avem un pilot pentru picioare fără picioare? A fost o ocazie şi am profitat de ea. Aş face acelaşi lucru din nou, fără ezitare.

— Data viitoare când mai vrei să transformi pe cineva într-un om de şase milioane de dolari, trebuie să-i ceri întâi acordul. În ceea ce-l priveşte pe preşedinte, ce-ai făcut tu echivalează cu tortura.

— Cu tot respectul, mă opun vehement. Poţi să-i spui preşedintelui ce vrei. E responsabilitatea ta.

— …

— Robert?

— Ştii, medalia nu-i o idee rea.

— Eram sarcastic. Nu poţi să-i dai… N-are importanţă. Dă-i o medalie.

FIŞIERUL NR. 141

Stenograma discuţiei cu dr. Rose Franklin, doctor în ştiinţe

Locaţie: Complex subteran, Denver, CO

— Unde-i Kara? N-a apărut azi.

— Într-o misiune. Aş vrea să-ţi pot spune mai multe, dar o să se întoarcă în câteva zile. Am auzit că şi tu ai fost plecată.

— Nu-ţi scapă prea multe, nu? Da, am fost să-l vizitez pe Ryan.

— Nu ştiam că are voie să primească vizitatori.

— N-are. Dar se pare că psihiatrii din agenţiile guvernamentale au voie să-l vadă.

— Nu ţi-au verificat documentele?

— NSA nu mi-a cerut niciodată înapoi legitimaţia. Scrie doctor pe ea…

— Trebuie să mărturisesc că sunt oarecum surprins. Mi se pare puţin neobişnuit pentru tine.

— Nu ştiu dacă ar trebui să mă simt jignită sau flatată.

— Nici una, nici alta. Nu făceam decât să arăt că purtarea ta recentă nu e caracteristică pentru temperamentul tău. Eşti extrem de curajoasă, dar şi foarte raţională şi metodică. Iar asta pare ceva oarecum nechibzuit şi impulsiv. Astea sunt cuvinte care-ţi vin în minte mai degrabă când vorbeşti despre doamna Resnik.

— Ea a sugerat… A zis că m-ai scoate tu din încurcătură dacă aş avea probleme.

— Eu n-aş conta pe asta.

— Păi, nu puteam să-l las singur acolo. Trebuia să ştie că oamenilor încă le pasă de el. A părut sincer surprins să mă vadă. Îi e foarte ruşine de ce a făcut; nu cred că se aştepta să arate cineva vreun fel de grijă faţă de el.

Spune că partea cea mai proastă e că-şi aduce aminte totul în legătură cu seara aia. Orele de dinainte sunt fie înceţoşate, fie îi lipsesc cu totul din memorie, dar alcoolul n-a şters nici măcar un singur detaliu legat de coliziune, încă poate să vadă chipul lui Vincent când l-a lovit maşina. Dacă mă lasă, i-am spus că o să mă mai duc să-l văd.

— Şi domnul Couture e foarte dispus să ierte, ţinând cont de situaţie. Pare să fie o trăsătură obişnuită în comunitatea ştiinţifică. Presupun că maistrul militar Resnik n-a venit cu tine.

— Nu, n-a venit, dar pentru ea e altceva. Se simte… responsabilă. Şi n-aş merge aşa departe încât să spun că îl iert. Cred că e îngrozitor ce-a făcut. Ştiu prin câte a trecut. Cu siguranţă, poţi să înţelegi asta.

— Înţeleg că împrejurările sunt neobişnuite şi că e de aşteptat să existe emoţii intense. Înţeleg că în situaţii tensionate se poate dezvolta cu uşurinţă un sentiment de atracţie puternic şi că pierderea asociată poate fi amplificată proporţional. Mai înţeleg că, în aceleaşi împrejurări, tu, doamna Resnik şi domnul Couture n-aţi încercat să ucideţi pe nimeni. Domnul Mitchell a încercat să-l ucidă pe unul dintre colegii lui, a dat dovadă de neglijenţă gravă faţă de viaţa unui militar şi a pus în pericol ceva ce ar putea fi cel mai semnificativ efort din istoria modernă. Cred că înţeleg perfect.

— Poate ai dreptate. Mă gândesc numai că nu doar asta îl reprezintă. Ce a făcut, oricât de cutremurător ar fi, nu trebuie să anuleze fiecare zi a vieţii lui. Are o familie, o mamă care l-a adus pe lume, l-a hrănit, l-a îmbăiat. L-a îmbrăcat înainte să plece la şcoală. L-a dus cu maşina la antrenamentele de fotbal. Nu te poţi aştepta să vadă toate astea în alb şi negru. Nu poate. Nici eu nu pot. Refuz să mă gândesc la el în termeni aşa de simplişti.

Şi tu ai crezut înainte că e destul de bun. Ei bine, acest înainte nu s-a schimbat. Tot ce a făcut, până în ziua aia, e în continuare adevărat. Ryan ştie că nu i-a făcut rău doar lui Vincent, îşi dă seama că a făcut talmeş-balmeş o grămadă de vieţi. Trebuie să se împace cu asta. Cred că e o pedeapsă suficientă.

— Haide să fim de acord că nu suntem de acord. N-am venit aici să discut despre domnul Mitchell, nici despre reacţia ta emoţională la actuala lui situaţie nefericită. Au apărut nişte informări despre un incident petrecut în laborator.

— Se poate zice şi aşa. Fără Vincent, lucrul la consolă s-a oprit complet. Kara devenise agitată neavând cu cine să se antreneze. Laboratorul pare chiar gol acum, după ce a plecat Alyssa.

— Unde e doamna Papantoniou?

— Credeam că ştii. I-au anulat viza care-i dădea drept de muncă. O chichiţă legală. A fost trimisă înapoi în Grecia luni.

— Îmi pare rău să aud. Auzisem că e un om de ştiinţă strălucit.

— Aşa e. Totuşi, i-a fost greu să se apropie de ceilalţi; nu cred că

avea vreun prieten aici. Recunosc că era dificil să te descurci cu ea. Avea păreri foarte ferme despre felul cum ar trebui făcute lucrurile, dar mare parte din progresele din ultima vreme s-au bazat pe ideile ei.

— N-am ştiut.

— Da. De când am găsit al doilea fragment, ne-am îndreptat toată atenţia spre robotul în sine. Cum Vincent nu s-a putut antrena, Alyssa a sugerat să profităm de ocazie şi să revenim asupra metalului din care e făcut robotul. Ştim deja că fragmentele se activează în contact cu substanţa radioactivă, dar voia să afle dacă are vreo legătură cu materialul din care sunt făcute. În orice caz, acum, când n-am mai rămas decât noi două în laborator, am hotărât s-o pun pe Kara să mă ajute să fac nişte experimente concepute de Alyssa.

— Sunt oarecum nedumerit. N-ai făcut analiza metalurgică a materialului în primele etape?

— Am făcut-o, chiar de câteva ori. Fiecare fragment e un bloc metalic solid, 89 la sută iridiu, 9,5 la sută fier, 1,5 la sută alte metale grele. Aş putea să vorbesc până dimineaţă despre proprietăţile fizice ale aliajului ăluia. Atât doar că nimic din ce aş putea spune nu înseamnă nimic, pentru că ştim sigur că nu poate să fie adevărat. Aliajul ăsta ar trebui să cântărească de zece ori mai mult. Metalul nu emite lumină cu tipare fanteziste şi cu siguranţă nu se mişcă atunci când pui nişte fragmente unul lângă altul. Ştiinţa de care dispunem ne spune că ne uităm la o bucată zdravănă de metal solid, dar are toate proprietăţile fizice ale unui mecanism complex.

Aşa că încerc să concep experimente ca să aflu mai mult decât spune metalurgia că pot afla. Ştiu că sună puţin ambiguu, şi aşa şi trebuie să sune. Inventez pe parcurs.

Am expus întâi unul dintre panouri la plutoniu-238 şi i-am măsurat emisia luminoasă. S-a dovedit că fragmentele nu numai că se activează în prezenţa substanţei radioactive, dar se şi alimentează din ea – din orice fel de energie nucleară, s-ar părea. Expunerea chiar şi la o cantitate mică de radiaţie a sporit emisia luminoasă a panoului cu circa o jumătate de procent.

— Aşa se alimentează chestiile astea?

— Aşa bănuiesc, dar nu asta-i partea interesantă. Iniţial, am reuşit să tăiem, pentru analize, o fărâmă dintr-unul dintre panouri. Am încastrat-o după aceea într-o răşină transparentă. Stătea pe biroul meu, ca prespapier. Când am observat o creştere a luminozităţii panourilor, m-am gândit să măsor câtă energie poate să absoarbă materialul. Am pus fragmentul într-un mediu izolat, în contact direct cu plutoniul. S-a dovedit că metalul absoarbe radiaţia, dar se saturează relativ repede şi trebuie să elibereze surplusul de energie.

Când se descarcă, emite un impuls electromagnetic foarte puternic. A dezactivat ambele computere din încăpere. E posibil ca fragmentele să emită acelaşi tip de puls când se activează. Asta s-ar putea să fi doborât elicopterul Karei în Turcia, deşi un impuls electromagnetic n-ar explica de ce i s-a oprit motorul. Acum, că ştiu la ce să mă aştept, o să monitorizez tot ce-mi trece prin cap. De asemenea, aş vrea să văd dacă se alimentează şi cu alte tipuri de energie.

— Dacă n-ar fi transformat altcineva în platitudine exprimarea asta, aş zice că e fascinant.

— Mă bucur că-ţi place. Dar nici asta nu-i cea mai bună parte. Cu *adevărat* interesant este faptul că generează şi un câmp energetic puternic, suficient de puternic să distrugă obiectele din jur.

— Cum adică să le „distrugă”? Ca o explozie?

— Nu. Nu explodează nimic. Lucrurile din jur pur şi simplu… dispar, se vaporizează, dar fără vapori. Am făcut experimentul într-o incintă de sticlă etanşă. A făcut în sticlă o gaură perfect sferică, cu o precizie chirurgicală, ca un laser. Fără cenuşă, fără aşchii, fără să lase niciun semn că materia dispărută ar fi existat vreodată.

— Câtă energie poate absorbi tot robotul?

— O grămadă. Dacă fărâma aia de metal are puterea de a emite destulă energie ca să producă o gaură de vreo treizeci de centimetri, nici măcar nu-mi pot imagina câtă energie ar putea înghiţi câteva kilotone din materialul ăsta. Evident, nu pot aşeza niciun fel de instrumente lângă el, dar dacă găsesc o cale să măsor emisia de energie a fărâmei de metal, pot extrapola o cifră pentru tot obiectul.

— Robotul ar putea rezista la impactul cu o rachetă sau o bombă?

— E complicat. Armele convenţionale generează căldură, dar cea mai mare parte a distrugerilor e produsă de obicei de energia cinetică. N-am absolut nicio idee cum se comportă în cazul energiei cinetice. Pot să fac nişte experimente montând, pur şi simplu, un ciocan de forţă pe panouri şi măsurând emisia de lumină. O să mă gândesc la ceva.

Pot însă să-ţi spun că am aplicat nişte presiuni incredibil de mari încercând să tăiem o bucată dintr-unul dintre panouri. Chiar nu văd cum ar putea s-o avarieze serios o undă de şoc. Dacă e destul de puternică, e posibil s-o răstoarne pe spate. Doar că nu ştiu destule despre armament.

— Crezi că ar putea rezista la o explozie nucleară?

— Nu ştiu. Poate? Cred că e mai important de ştiut cât de protejată

e sfera de ceea ce se întâmplă în exterior. S-ar putea să fie aproape imposibil să distrugi robotul în sine, dar asta nu înseamnă prea mult dacă toţi cei din interior sunt morţi.

În orice caz, dacă supravieţuieşte unei explozii nucleare, energia pe care ar elibera-o robotul ar fi probabil aproape la fel de distructivă ca deflagraţia în sine, cu excepţia cazului în care poate fi concentrată cumva într-o anumită direcţie. Fragmentul pe care l-am folosit n-are decât câteva grame, e mai mic decât unghia de la degetul mic, şi a făcut o gaură de circa treizeci de centimetri diametru. Abia acum îmi dau seama cât de puternică poate fi chestia asta. Trebuie să recunosc, începe să mă sperie.

— În ce scop crezi că a fost construită?

— Până acum, am încercat să nu iau în seamă faptul că e foarte posibil să fie o armă, o armă extraordinar de puternică. Dar când mă gândesc mai bine, pur şi simplu nu există niciun motiv să construieşti ceva atât de masiv în orice alt scop. N-are absolut niciun aspect practic. Ar cântări cam şapte tone dacă reuşim s-o asamblăm. O să distrugă orice chestie pe care calcă. Ce mă înspăimântă pe mine e că ai putea trece printr-o armată de 10.000 de oameni cu ceva care ar avea doar o zecime din dimensiunile ei. Acum 6000 de ani nu exista nimic nici pe departe suficient de puternic încât să justifice o armă de asemenea magnitudine, oricum, nu pe Pământ.

— Crezi că are o putere aşa mare?

— Nu mai trebuie decât să localizăm capul ca să aflăm.

— O să avem curând toate răspunsurile. Din nefericire, va trebui să mergem în adâncuri ca să le obţinem.

— M-am gândit la posibilitatea asta. Sper că nu e cazul, pentru că nu pot face compusul ARCANA să se disperseze bine sub apă. O să dureze câteva luni să realizez un sistem de difuzie şi mult mai mult să căutăm în toate oceanele. Indiferent ce o să reuşesc, pot să-ţi spun de pe-acum că dispersia o să fie mult mai lentă sub apă. Cu un vehicul mai lent, cum ar fi un submarin, ar putea dura zeci de ani până să găsim ceva. S-ar putea să fie doar speranţe deşarte, dar chiar îmi doresc ca, oricine ar fi cei care le-au îngropat, să le fi fost frică de apă.

— Nu m-ai înţeles. Ce voiam să zic e că ştiu exact unde e capul. E sub apă. Marea Bering.

FIŞIERUL NR. 143

Stenograma discuţiei cu căpitanul Demetrius Rooke, Marina Statelor Unite

Locaţie: Baza navală de submarine Bangor, Peninsula Kitsap, WA

— Te rog, spune-ţi numele şi gradul.
— Căpitan Demetrius Rooke, Marina Statelor Unite.

— Care sunt atribuţiile actuale?
— Sunt la comanda USS *Jimmy Carter,* clasificare SSN-23.

— Dacă înţeleg bine clasificarea, este un submarin nuclear de atac.
— Da, domnule. Clasa Seawolf.

— De cât timp te afli la comandă?
— Se fac cinci ani în octombrie, domnule.

— Nu fac parte din armată. Nu e nevoie să-mi spui „domnule”.
— Cum preferi să-ţi spun?

— Dacă stau să mă gândesc, „domnule” e foarte bine. Descrie-mi te rog, cu cuvintele tale, evenimentele care s-au petrecut în dimineaţa de 17 august.
— Foarte bine. Am plecat de la baza Bangor împreună cu USS *Maine.* E un submarin clasa Ohio cu rachete balistice. Ne îndreptam spre SEAFAC din Ketchikan, Alaska[29], pentru o săptămână de exerciţii de detecţie, când am primit un apel de la SECNAV.

— Aţi primit un apel de la biroul secretarului Forţelor Navale.
— Nu. Chiar de la secretarul Forţelor Navale.

— Secretarul Forţelor Navale îi apelează deseori direct pe căpitanii de submarine?
— Nu. Apelul în sine a fost neobişnuit. Ordinele au fost *categoric* ieşite din comun. Trebuia să interceptăm două submarine ruseşti în Marea Bering şi să asigurăm orice aveam să găsim la faţa locului. Trebuia să evităm ostilităţile, în limita posibilităţilor, dar recurgerea la forţă era autorizată în caz de necesitate.

Nu ştiu dacă ai vorbit vreodată cu SECNAV. Are o voce foarte puternică. Vorbeşte rar, cu ton grav. E practic imposibil să nu înţelegi corect ce spune, dar l-am rugat totuşi să repete. Nu cred că după al

Doilea Război Mondial a mai auzit vreun căpitan de submarin cuvintele astea.

În primul rând, trebuia să ne întoarcem la Bangor, să luăm la bord, pe post de consilier, un maistru militar din Armată. O fată drăguţă. De-acolo, ne-am îndreptat spre vest. Drum de vreo şaizeci de ore la viteză maximă.

Ne-a spus că mergem să recuperăm un tip nou de reactor nuclear, ceva tehnologie nouă de fisiune pe care nu le puteam permite ruşilor să pună mâna. Se pare că era transportat spre o bază secretă din Alaska în momentul în care s-a produs un incident şi au fost nevoiţi să-l arunce în apă. Elicopterul ei escorta nava şi cunoaşte echipamentul. De aceea a trebuit s-o luăm şi pe ea la bord.

A vrut s-o ducem imediat în camera de comandă. Unul dintre locotenenţii mei i-a zis că o s-o chemăm când ajungem la destinaţie, dar ea a insistat. Au avut o altercaţie şi a trebuit să intervină secundul meu. Iniţial, nu m-am gândit prea mult la asta. Am crezut că o sâcâie claustrofobia. Nu e ceva neobişnuit când intri prima dată într-un submarin. Spaţii înguste, uşi strâmte, plafoane joase… unii oameni se adaptează cu dificultate. Pot deveni irascibili. Am lăsat-o să se descarce puţin şi n-am mai zis nimic.

— Ai dus-o în camera de comandă?

— Nu, nu imediat. Am trimis după ea când mai aveam vreo douăsprezece ore până la destinaţie. Părea că e liniştită şi se controlează. Am ocolit Peninsula Alaska şi ne-am îndreptat spre nord, către Dutch Harbor. După vreo zece mile, am detectat pe sonar trei obiecte. Era un submarin clasa Akula răsturnat pe-o parte la poalele unei stânci nu prea mari. Părea avariat. Şi *Sankt Petersburg* stătea pur şi simplu acolo, holbându-se la noi, la vreo şase sute de metri vest de Akula.

— Sankt Petersburg?

— Clasa Lada. Primul din serie. Foarte silenţios. A fost proiectat pentru genul ăsta de operaţiuni. Să arunce în aer submarine, să apere o bază, chestii de-astea. Probabil că l-au trimis când n-a mai răspuns Akula. Orice era obiectul pe care-l păzea, „reactorul”, părea foarte hotărât să nu ne lase să ne apropiem niciun pic.

— Nu crezi că era un reactor?

— Nu-i treaba mea să-mi dau cu părerea. Era un obiect mare, cu diametrul de peste zece metri, care stătea între *Sankt Petersburg* şi submarinul Akula avariat. Sonarul zicea că e metalic. În momentul în care am încercat să ne apropiem, *Sankt Peter* a manevrat să ajungă între noi şi ţintă.

Ne-am oprit. USS *Maine* a încercat să ocolească submarinul rusesc.

Speram că, dacă are de-a face cu două nave, poate o să se retragă. N-a făcut-o. Şi-a ţinut botul îndreptat direct spre noi şi şi-a inundat tuburile de lansare a torpilelor.

— Şi ce-aţi făcut atunci?

— Nimic. Cealaltă navă a noastră s-a oprit. Am aşteptat. Submarinele sunt nişte chestii lente şi stângace. O mare parte din timp nu facem decât să stăm şi să aşteptăm. Ne pricepem bine.

— Aveai ordine să tragi în caz de nevoie.

— Nu mi s-a părut necesar. Şi nu eram încă dispus să fiu aruncat în aer. Am fi putut să-l distrugem, dar nu înainte să tragă în noi cu tot armamentul.

— Cât aţi aşteptat?

— Cam o zi. Cum am zis, la asta ne pricepem foarte bine. A doua zi dimineaţă am primit pe extrem de joasă frecvenţă un avertisment despre o corvetă rusească aflată în drum spre noi. Urma să ajungă acolo în mai puţin de o oră şi jumătate. Trebuia să acţionăm rapid. O corvetă e bine echipată pentru luptă antisubmarin şi ar fi ridicat fără îndoială obiectivul la bord sau l-ar fi remorcat cât mai departe.

Am dat ordin să inundăm şi să deschidem tuburile de lansare a torpilelor şi am folosit Gertrude[30] ca să-i transmitem lui USS *Maine* să facă acelaşi lucru. Ruşii au răspuns cu aceeaşi monedă. Atunci au început lucrurile s-o ia razna. Musafirul nostru, maistrul militar, a „sugerat" să ieşim la suprafaţă şi să-i avertizăm pe ruşi că mai degrabă distrugem obiectul decât să-l lăsăm în mâinile altcuiva.

— Şi asta aţi făcut?

— Nu. N-aveam nicio intenţie să fac aşa ceva. Venea o corvetă. Apoi mi-a cerut – mi-a ordonat ar fi o exprimare mai potrivită – s-o fac. „Trage în el!", mi-a zis. „Cu tot ce ai."

Eu aveam ordine să recuperez orice ar fi fost chestia aia şi să trag în ruşi dacă e nevoie, nu să distrug chiar obiectul după care venisem. Firesc, am zis nu. M-a asigurat că n-o să-l distrug, dar că explozia s-ar putea să oblige nava rusească să dea înapoi şi să câştigăm timp până vine cavaleria. Nu puteam să fiu sigur nici măcar că vin şi alte nave spre noi. A zis că sunt nebun că mă cert cu ea.

— Cum ai reacţionat?

— Cred că replica mea a fost „eşti deranjată la cap". I-am spus că o să pun s-o scoată de-acolo dacă nu se potoleşte imediat. După aia, şi-mi aduc foarte bine aminte pentru că era ultimul lucru la care m-aş fi aşteptat, a ridicat vocea ca să se asigure că o aude toată lumea de pe punte şi a spus: „Preiau comanda navei, cu autoritatea conferită de

preşedintele Statelor Unite”.

— Îndrăzneţ.

— Poţi să zici şi aşa. Am chemat imediat paza şi i-am cerut şefului de echipaj s-o aresteze. Secundul a prins-o de braţ şi apoi lucrurile au devenit puţin neclare. Totul s-a întâmplat foarte repede. I-a răsucit braţul secundului şi l-a izbit cu capul de o consolă. Pe punte au venit doi ofiţeri de securitate. L-a lovit cu piciorul pe unul dintre ei, iar celuilalt i-a spart nasul cu palma, înainte să-l lovească cu genunchiul şi să-l doboare. Probabil că a apucat o armă de la centura unuia dintre ei, pentru că în clipa următoare mă ţinea cu braţul de gât şi îmi pusese arma la tâmplă. S-a tras, cu mine cu tot, cu spatele la perete, ca să aibă o imagine de ansamblu asupra întregii încăperi.

Pe uşă au mai intrat patru oameni. Se auzeau strigăte dintr-o parte într-alta. Simţeam că oamenii mei îşi pierd calmul, aşa că le-am cerut tuturor să lase armele. A trebuit să repet ordinul de câteva ori, dar până la urmă au ascultat. Am întrebat-o ce urmează. Mi-a dat două variante: fie deschid focul asupra obiectului, aşa cum voia ea, fie ieşim la suprafaţă ca să-i confirm ordinele. Sigur că-i puneam la îndoială motivaţia, dar n-aveam nicio îndoială în legătură cu hotărârea ei. Mi-ar fi zburat creierii, eram sigur. Şi totuşi rămânea relativ calmă în condiţiile date şi am ales să cred că nu-şi pierduse complet minţile.

I-am spus că nici nu mă gândesc să ies la suprafaţă când o corvetă se află la doar câteva minute depărtare, dar că o să lansez torpilele în obiectul cu pricina dacă USS *Maine* le menţine pe ale lui îndreptate spre *Sankt Petersburg.* Atât doar că *nu* o s-o fac cu un pistol la tâmplă. Trebuia să-mi dea drumul.

— Te-a crezut?

— I-am dat cuvântul meu de ofiţer de Marină. I-am luat pistolul. Secundul a pocnit-o şi a lăsat-o lată, cred că i-a şi spart nasul cu ocazia asta. Oamenii au târât-o în celulă.

— Ai tras?

— Îi dădusem cuvântul. Am tras două torpile în obiect. Ambele, în plin.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu s-a întâmplat nimic. Adică nu chiar nimic, dar nu ce te-ai fi aşteptat. Când au explodat torpilele, ne-am pregătit pentru unda de şoc care ar fi trebuit să urmeze în scurt timp. Eram destul de aproape de ţintă. Motorul s-a oprit şi s-au stins toate luminile. Nu mai auzeam decât metalul carenei scârţâind din cauza presiunii. Am început să ne răsucim încet în sus şi într-o parte; a trebuit să ne prindem toţi de câte ceva. Am plutit aşa vreo şase ore, apoi am auzit ceva prinzându-se de

carenă. Ne-au scos cu un submarin de salvare, câte doisprezece odată.

S-a dovedit că trimiseseră o mulţime de nave după noi: câteva fregate, două distrugătoare şi un crucişător. Probabil că erau la distanţă de doar câteva minute când s-au întâmplat toate astea. Vedeam *Sankt Petersburg* prin geamul submarinului de salvare – de fapt, umbra. În spatele lui se vedea o grămadă de lumină albăstruie. Îi lipsea o parte din coadă. O tăietură curată, nu ca de explozie. Ai fi avut nevoie de un laser sau de o lampă de sudură ca să tai cu atâta precizie. Submarinul de salvare s-a dus să-i ajute şi pe ruşi. Au avut noroc. Camera posterioară era etanşeizată când le-a fost tăiată coada; nu muriseră decât doi oameni.

Am întrebat echipajul crucişătorului: „Şi cu Akula ce s-a întâmplat?" S-au uitat la mine nedumeriţi. A trebuit să le explicăm mai mulţi dintre noi ca să-i convingem că pe fundul mării *exista* un submarin de clasă Akula când ajunseseră ei. Un singur lucru e cert: nu mai era. Puf! Ca prin farmec. Nu era nicio epavă, niciun rest care să plutească, niciun semn că fusese vreodată acolo.

— Ce s-a întâmplat cu maistrul militar?

— N-am mai văzut-o niciodată. Mi s-a spus că o să fie judecată într-un tribunal militar. Probabil că avea dreptate. În legătură cu ordinele ei, vreau să zic.

— Mi s-a părut că ai zis că o să fie…

— Mi-au spus foarte clar şi că nu s-a întâmplat nimic din toate astea. Nu cred că ar judeca pe cineva pentru un lucru care nu s-a întâmplat.

— Eşti întotdeauna cinic? Pari să te îndoieşti de o mulţime dintre lucrurile care ţi s-au spus.

— Dacă mă întrebi pe mine, toate astea sunt aiureli. Spionaj militar. Vin cu poveştile astea trase de păr şi, doar pentru că nu punem întrebări, îşi închipuie că le şi credem. Uită că stau de vorbă cu oameni care sunt instruiţi să nu pună întrebări. Dacă ar fi după mine, aş prefera să nu-mi spună nimic. E mai puţin jignitor decât să mă mintă.

— Crezi că şi eu te mint?

— Asta ar fi dificil. Nu mi-ai zis absolut nimic. Dar haide să încercăm. Poţi să-mi spui în ce-am tras? N-a fost distrus, exact cum a spus maistrul militar. Am văzut obiectul atârnat de o gruie când l-au adus la bord, dar l-au acoperit cu pânză neagră. Am tras două torpile în chestia aia…

— Hai să presupunem, o clipă, că ţi-aş oferi o… cum să-i zic?…

poveste de rezervă. Te asigur că ţi s-ar părea aşa de strigătoare la cer, că ai ieşi din încăperea asta absolut convins că ai tras torpilele într-un prototip de reactor scufundat. Aşa că o să scutesc pierderea de timp şi o să închid subiectul. Îţi pot spune însă altceva: ce ai făcut chiar a fost important.

— Mulţumesc. Probabil că asta voiam de fapt să aud. Apropo de maistrul militar, aş vrea să-i strâng mâna într-o bună zi. Are tărie de caracter.

— O să-i transmit salutările tale.

FIŞIERUL NR. 161

Stenograma discuţiei cu maistrul militar clasa a III-a Kara Resnik, Armata Statelor Unite

Locaţie: Complex subteran, Denver, CO

— Nu mai suport. Parcă mă uit la el cum moare, în fiecare zi, tot timpul. Când nu e inconştient, suferă cumplit. Nimeni nu poate suporta atâta durere tot timpul. Mă mir că a rezistat atât de mult.

— Poate să meargă, nu?

— Nu! Nu poate! Aia nu se poate numi mers. Tu şi cu mine mergem. El abia poate face câţiva paşi înainte să înceapă să tremure din toate încheieturile. După aia se prăbuşeşte şi – ca să ne menajeze pe noi – susţine că nu-l doare aşa tare. Azi a trebuit să-l ridic de pe jos de trei ori. Nimeni nu vrea să-i facă şi mai mult rău, astfel că nu spune nimeni nimic.

— Şi ce-ar spune dacă ar îndrăzni?

— Pur şi simplu, nu mai are suficientă masă musculară.

— Îşi ia medicamentele?

— Cu sfinţenie. Dar organismul i se adaptează la agentul de reconstrucţie a musculaturii. Doctorul spune că toleranţa o să tot crească.

— O să-i găsim altă medicaţie.

— Nu poţi să-l tot îndopi cu medicamente experimentale. Organismul lui a trecut deja prin destule.

— Ai prefera să-l lăsăm să sufere?

— Nu e nevoie să sufere. Scoateţi chestiile alea din el şi lăsaţi-l să se odihnească. Poate să înveţe să meargă cu proteze când o să fie pregătit.

— Îţi dai seama că proiectul va fi în mare parte încheiat dacă rămâne fără picioare. Ai fi dispusă să renunţi la toată munca lui şi la toată munca ta doar ca să-l scuteşti de ceva durere timp de câteva săptămâni?

— Nu-i vorba de câteva săptămâni. Şi dacă alternativa e să mă uit la el cum moare, atunci, da, renunţ. Îl omorâm! Şi n-ar trebui să se termine. Putem găsi o cale să facem casca să funcţioneze şi la altcineva. Putem să aranjăm comenzile ca să le poată manevra cu

mâinile. Sunt o sută de lucruri pe care le putem face şi pentru care să nu fie nevoie să-l torturăm. Ce-i facem acum? E pur şi simplu nedrept.

— Din ce-mi spune doctorul Franklin, mai avem decenii – dacă nu secole – până să înţelegem deplin tehnologia din spatele căştii. Aş sublinia, de asemenea, şi că tu şi domnul Mitchell – un bărbat într-o formă mult mai bună decât domnul Couture – aţi muncit nenumărate ore în sferă şi aţi reuşit să faceţi robotul să meargă doar câţiva paşi. Nu poţi să-mi sugerezi serios că domnul Couture poate să controleze picioarele robotice cu mâinile *şi* să utilizeze consola cu vreo urmă de eficienţă. Asta ar însemna să pună în pericol atât viaţa lui, cât şi a ta. Domnul Couture e un om matur. De ce nu-l laşi să hotărască singur?

— Nu. Bineînţeles, o să ia medicamentele noi dacă-i dai de ales. O să facă orice pentru a relua proiectul.

— Unii ar zice că e devotament. Cu greu i-aş putea spune problemă.

— Nu doar corpul îi e dat peste cap. S-a schimbat.

— E deprimat?

— Nu, chiar dimpotrivă. Spune că încercarea asta grea l-a făcut să vadă lucrurile altfel. Ne tot spune ce mult apreciază fiecare lucru neînsemnat. Ar trebui să-l vezi cu mine. E amabil, e… atent. Mă sperie ca naiba.

— Nu e ceva neobişnuit ca oamenii să găsească aspecte pozitive într-o situaţie negativă.

— Asta pricep. Am mai auzit şi înainte: „Viaţa mi-a oferit o lecţie importantă. Îmi dau seama acum care sunt lucrurile importante în viaţă”. Ba chiar cred că e şi adevărat uneori. Dar nu pare în regulă. El nu-i aşa. Cred că e în pragul unei căderi nervoase şi îşi găseşte modalităţi să-şi păstreze sănătatea mintală cât mai mult.

— E frumos din partea ta să-ţi faci griji pentru prietenul tău, dar cred sincer că face de fapt nişte progrese uluitoare, şi fizice, şi mentale. Şi apropo de progresele fizice, cum ţi se vindecă nasul? Mai ai probleme când respiri?

— E frumos din partea mea să-mi fac griji pentru prietenul meu?… Uneori ar trebui să stai şi să te asculţi vorbind. Nasul meu e bine. Încă trebuie să respir pe gură când dorm, dar se vindecă. Mi-au zis că o să am nevoie de chirurgie plastică dacă vreau să scap de cicatrice. Nu sunt sigură că vreau. Păcat că n-ajunge casca aşa de jos; aş fi putut scuti o operaţie la nas.

— Aia a fost o mişcare îndrăzneaţă. Putea să te împuşte. Ar fi trebuit să te împuşte. Îţi dai seama cât de periculos a fost?

— Ştiu. Dar nu plănuisem aşa ceva. Însă fie ajungeam să murim toţi, fie îi lăsa pe ruşi să ia capul. Nu mi-a fost niciodată cu adevărat frică de moarte, dar mi s-ar fi părut al naibii de stupid să ajung atât de aproape de ultimul fragment şi să-l las să-mi scape. Îmi tot spun că a fost un risc calculat, dar adevărul este că am acţionat din instinct. Pur şi simplu m-au enervat.

— În cazul tău, e de aşteptat o reacţie impulsivă. Sunt curios cum de-ai ştiut că n-o să fie distrus capul.

— Poţi să-i zici presupunere bazată pe cunoştinţe. Ştii că am lucrat cu doctorul Franklin la nişte experimente. Am presupus că, dacă o fărâmă de metal poate absorbi o grămadă de energie, ceva aşa de masiv ar putea suporta câteva lovituri de torpilă. Ştiu. O să-mi spui că nu eram eu în poziţia să-mi asum un asemenea risc, că aş fi putut distruge totul.

— N-o să-ţi spun nimic de genul ăsta. Te-am ales pentru că eşti cine eşti. Te-am trimis acolo din acelaşi motiv. Sincer să fiu, şi eu aş fi tras. Sunt curios, totuşi, cum de-ai ştiut că o să avarieze submarinele. Dacă am înţeles bine, impulsul electromagnetic nu trece prin apă şi, dacă o face, un submarin ar fi cel mai probabil protejat de el.

— M-am gândit la asta, dar un impuls electromagnetic n-ar fi afectat nici elicopterul meu. E protejat de aşa ceva. Şi totuşi mi-a oprit complet motorul, de două ori. Orice emite chestia asta, e neplăcut. Dacă n-ar fi mers, măcar unda de şoc a exploziei i-ar fi împins pe ruşi mai departe.

— Celălalt submarin rusesc e căutat în continuare.

— Îmi pare rău de oamenii ăia. Nu m-am gândit că o să le distrugă nava.

— *Nimicit* ar fi un cuvânt mai potrivit. Tot ce a rămas e o adâncitură în formă de semilună pe versantul stâncii şi nişte marinari foarte derutaţi.

— N-o să raporteze ce s-a întâmplat?

— Ce-ar putea să raporteze? Celălalt submarin era acolo, după aia nu mai era. Navele lor erau acolo, iar ei ştiu că noi n-am luat cu noi un submarin. Ce contează e că am recuperat capul. L-aţi ataşat?

— Nu. Nici măcar nu l-am despachetat. Doctorul Franklin vrea să încercăm tot ce se poate la consolă înainte să ataşăm capul. Dacă

vedem mai întâi rezultatele pe holograme, putem evita accidentele când o să fie funcţională.

— Credeam că v-a învins curiozitatea.

— Păi, pe mine m-ar fi învins. Aş fi pus chestia aia în clipa în care ne-am întors. Măcar am şti dacă merge, nu? Apoi, din senin, Vincent a redevenit el însuşi câteva clipe. A zis: „Unul dintre butoanele astea poate fi pentru autodistrugere". A fost plăcut să-l întrezăresc din nou. Ochii lui n-au mai fost la fel după accident, dar o clipă s-a uitat la mine aşa cum se uita înainte. Bineînţeles, n-am avut nimic deştept de zis după asta. Am fost toţi de acord să lucrăm la consolă până se face bine Vincent.

N-am găsit niciun buton de autodistrugere, dar am găsit comanda de dezasamblare. E un buton micuţ în colţul din stânga sus al consolei. Dacă îl ţii apăsat destul de mult, se lasă pe burtă, cu braţele de-a lungul corpului, şi bucăţile se separă unele de altele, cel puţin în hologramă. În partea de sus a sferei e o trapă prin care să ieşim, pentru că sfera rămâne orizontală, dar nu ştiu cum o să reuşim să ajungem până acolo.

— Aţi descoperit ceva armament?

— Nu încă, dar s-ar putea să dureze câteva săptămâni până încercăm toate secvenţele de pe consolă, iar unele dintre comenzi nu au niciun efect asupra holoramei. Alea s-ar putea să fie armele tale.

— Armele mele?

— Ştii ce vreau să zic… Acum nu putem vedea decât ce o face să se mişte. Dacă există un buton care-i face ochii să tragă fulgere micuţe turcoaz, n-o să ştim până n-o s-o poată face de-adevăratelea. Dacă Vincent îşi recapătă forţele, va trebui să descifrăm chestiile astea după ce e asamblată.

— Vrei să spui *când* îşi recapătă forţele.

— Sigur, asta voiam să zic. Promite-mi că n-o să-l zoreşti.

— O spui de parcă l-aş putea controla cumva. Nu-l pot obliga să facă ceva ce nu vrea să facă.

— Ba cam poţi, asta-i problema. Pe tine te ascultă. Nu mă întreba de ce. Nu pot nici de-a naibii să înţeleg de ce are încredere tocmai în tine, dar are. Nu profita de încrederea lui.

— Şi tu, şi eu ştim că domnul Couture are mai multă încredere în părerea ta şi a doctorului Franklin decât o să aibă vreodată în orice aş avea eu de spus. E de-a dreptul absurd să sugerezi că ar fi altcumva.

— Nu, are încredere în noi… are încredere în mine în legătură cu aproape orice, dar ştie cât de mult ţinem la el, şi eu, şi doctorul Franklin. Ştie că o să ţinem întotdeauna cont de interesele lui. Presupun că, într-un fel bizar, are mai multă încredere în… *obiectivitatea* ta.

— Crezi că mi-am pierdut obiectivitatea?

— S-o fi pierdut? Nu. Nu cred că ai avut vreo urmă încă de la început. Nu văd cum poate cineva să se bage în aşa ceva şi să rămână obiectiv. Doctorul Franklin e om de ştiinţă. Dacă poate cineva să rămână detaşat, ea ar trebui să fie aia, dar nu-i robot, e curioasă, e mândră. Din cauza motivaţiilor ei, nu poate să nu fie orbită în faţa anumitor lucruri. Asta e valabil şi pentru mine, şi e strigător la cer de adevărat în cazul tău. Ai planurile tale şi eşti dispus să mergi până la capăt ca să le îndeplineşti. Nu spun că eşti implicat pentru profitul propriu – cred că, din multe puncte de vedere, motivaţia ta s-ar putea să fie mai puţin egoistă decât a oricui altcuiva –, dar asta nu înseamnă că eşti mai puţin subiectiv. În privinţa lui Vincent, singura diferenţă între mine şi tine este că ţie chiar nu-ţi pasă ce se întâmplă cu el dacă nu reuşeşte. Asta nu-i obiectivitate.

— Pot să accept, şi chiar să înţeleg, că s-ar putea să-mi pui sub semnul întrebării motivaţia. Mi se pare mai dificil să nu reacţionez când îmi e pusă la îndoială integritatea. Te-am minţit vreodată?

— De o mie de ori, sunt sigură. Doar nu-l minţi pe el, asta-i tot ce-ţi cer.

— Presupun că ar trebui să mă simt jignit. Ţi-a trecut vreodată prin cap să-l întrebi pe domnul Couture dacă el crede că l-am indus în eroare în vreun fel? Este un tânăr incredibil de inteligent, mult mai inteligent decât putem spera noi să fim vreodată.

— Ei, haide. Fii cinstit o clipă. Dacă spune „Nu, nu vreau să continui”, n-o să încerci să-l obligi să continue, n-o să-l manipulezi, să-l şantajezi, să-l ameninţi în vreun fel?

— Cine manipulează acum? Există două răspunsuri posibile la întrebarea asta: unul pe care nu l-ai crede şi unul care m-ar face să par un personaj neîndurător şi sinistru. Aşa că pot fie să par neîndurător şi nesincer, fie cinstit, dar şi neîndurător şi sinistru. Ai formulat o întrebare la care cel mai bun răspuns e să accept că sunt un şantajist manipulator şi periculos. Iartă-mă că nu-ţi ofer plăcerea să răspund.

Din fericire pentru mine, întrebarea ta e pur speculativă,

pentru că domnul Couture şi-a exprimat în câteva rânduri, şi de faţă cu amândoi, dorinţa fermă să ajute acest proiect în orice fel poate. Dacă, la un moment dat în viitor, îşi schimbă hotărârea şi doreşte să se retragă din această întreprindere, atunci o să ai singurul răspuns care contează cu adevărat şi o să ştim dacă eu sunt chiar aşa cum mă descrii tu. Între timp, sper că n-o să-ţi închipui că ştii mai mult decât domnul Couture despre nevoile lui şi că o să respecţi şi o să îndeplineşti dorinţele omului pe care susţii că-l iubeşti.

FIŞIERUL NR. 182

Înregistrare de jurnal personală –
dr. Rose Franklin, doctor în ştiinţe

Locaţie: Complex subteran, Denver, CO

„Ştiam că lumea nu va mai fi la fel. Câţiva au râs, câţiva au plâns, cei mai mulţi au rămas tăcuţi. Mi-am adus aminte un vers din cartea sfântă hindusă *Bhagavad Gītā*[31]*;* Vishnu încearcă să-l convingă pe Prinţ că trebuie să-şi facă datoria şi, ca să-l impresioneze, îşi asumă forma cu multe braţe şi spune: «Acum devin Moartea, distrugătoarea de lumi». Presupun că ne-am gândit toţi la asta, într-un fel sau altul."

Acestea nu sunt cuvintele mele. De fapt, a trebuit să caut citatul exact. Ştiam şi eu, ca toată lumea, doar „Devin Moartea, distrugătoarea de lumi". Avem tendinţa să romanţăm citatele bune, iar eu mi l-am imaginat întotdeauna pe Oppenheimer pronunţând cuvintele acestea în timp ce privea norul în formă de ciupercă al unei explozii nucleare. În realitate, le-a spus într-un interviu acordat pentru un documentar NBC în 1965. Avusese la dispoziţie douăzeci de ani să se gândească la asta.

În ultimele zile m-am gândit mult la Oppenheimer şi la Proiectul Manhattan. N-am construit o bombă, dar devine tot mai dificil să ignor un adevăr foarte simplu.

Construiesc o armă, şi încă una înspăimântătoare. Dar nu ăsta e adevărul de care mă ascund. N-ai cum să te ascunzi de aşa ceva. Îmi petrec cea mai mare parte a timpului înţelegând cât de nimicitoare poate fi. Îmi dau seama că s-ar putea să fi fost un instrument al păcii, dar nu genul de pace obţinută prin moralitate şi raţiune. Asta e menită să fie o maşinărie de ucis, una cu o putere şi o forţă cărora nu li s-ar putea opune nimeni.

Funcţionează. Mi-e frică de ea. Îmi aduc aminte de ea în fiecare noapte, în vise. Toţi păţim la fel. Vin dimineaţa tot mai devreme, fie pentru că nu pot dormi, fie pentru că nu vreau să mă întorc la visul pe care-l aveam. Inevitabil, e deja cineva acolo sau ajunge în doar câteva minute. Nimeni nu vrea să vorbească despre asta, dar ne dăm toţi seama că ni se întâmplă acelaşi lucru.

De obicei, visul meu e acelaşi: stă deasupra mea, apoi se lasă într-un genunchi şi-şi apleacă faţa la vreun metru de capul meu. Se uită fix la mine cu ochi turcoaz strălucitori, orbitori; pare să fie pe punctul de a vorbi. Şi ăsta-i momentul în care mă trezesc transpirată.

După ziua de ieri, ştiu că n-o să mai am acelaşi vis. În cele din urmă, ne-am uitat la cap.

Toată lumea murea de curiozitate să-l vadă. Stătea acolo, învelit

într-o prelată neagră. O prindeam pe Kara cam o dată pe zi încercând să tragă cu ochiul. Aş fi putut să-l despachetez pur şi simplu, dar era mult prea amuzant s-o chinuiesc. Se învârtea în jurul lui vreo douăzeci de minute, sperând că prelata o să cadă ca prin farmec. Şi apoi pleca de-acolo supărată.

Ieri-dimineaţă, l-am adus pe Vincent în scaunul cu rotile şi i-am zis Karei că a venit momentul. Am desfăcut legăturile şi am dat jos prelata. E uluitor, dar nu e deloc ce mă aşteptam să fie.

Are buzele subţiri şi un nas foarte mic. Toate trăsăturile sunt micuţe, delicate. Aproape că arată ca un copil, nevinovat, dar reţinut. *Neprihănită* e cuvântul care-mi vine în minte.

Nu mă pot hotărî dacă e păr sau o cască foarte elaborată, însă are capul acoperit de creste vălurite, cu un model complicat. Printre ele se strecoară lumină turcoaz. Unele se prelungesc în faţă, pe obraji şi pe frunte, altele sunt date pe spate, către armura dorsală. De pe frunte, câteva creste se adună la un loc, formând un apendice în formă de lamă în partea din spate a capului.

Când am despachetat, mă aşteptam să întâlnesc aceeaşi privire intensă pe care o văd în vise şi, ca să fiu sinceră, tremuram la gândul ăsta, dar nu exista aşa ceva. Nici lumină orbitoare, nici căutătură, nici ochi.

N-are ochi, doar nişte mici adâncituri acolo unde ar fi trebuit să fie. E foarte tulburător. Nu poţi să nu te întrebi în ce măsură e conştientă de prezenţa ta. Ştiu că nu e conştientă de nimic, pentru că eu sunt cea care o asamblează. Dar e ceva… o prezenţă. Cred că acolo nu-i doar un prăjitor de pâine supraevaluat. În plus, nu prea pot fi acuzată că antropomorfizez ceva ce e antropomorf. Oricum, mă îndoiesc că o să mă lase în pace noaptea, dar va trebui să găsească altă cale să mă sperie.

A trebuit să folosim două macarale ca să ridicăm capul. Imediat ce l-am fixat, toată încăperea a început să se zgâlţâie. Tot trupul i s-a încordat o secundă, apoi situaţia a revenit la normal. I-am cerut Karei să pună mâna pe un walkie-talkie, să ia liftul şi să se ducă în sferă.

A intrat şi şi-a prins clemele la postul ei de comandă. I-am cerut să-şi ridice încet braţul drept. A fost ceva fantastic de văzut. Se mişca! După toate astea, am reuşit până la urmă s-o punem în funcţiune. Am făcut-o să-şi mişte braţele şi să-şi întoarcă şi capul într-o parte. Ba chiar s-a aplecat şi a ridicat o ladă de depozitare. Are mişcări chiar elegante, uşoare. Nu mă aşteptam la o asemenea graţie. Bineînţeles, a zdrobit lada între degete, dar lucrurile mai pot fi îmbunătăţite. Nici Kara nu e chiar delicată de felul ei.

Azi am găsit arme. Nu i-am spus încă prietenului nostru fără nume. O să afle destul de curând. Doar că nu vreau să-i fac plăcerea să pretindă că nu asta a aşteptat tot timpul. Am dat peste ele din

întâmplare. Mă aşteptam să găsim armament la un moment dat, dar nu aşa de curând, şi totdeauna am crezut că o să fie lasere, o „rază a morţii”, ceva futurist. Poate că mă uit la prea multe filme. N-am avut dreptate, s-a dovedit că fata noastră e de modă veche. Are o sabie şi un scut.

Se pare că a fost creată pentru luptă corp la corp. Nu ştiu cu ce ar fi trebuit să se lupte, dar probabil că era ceva mare. Sabia e o armă cu energie direcţionată. Ca o sabie-laser, doar că e mai lată, cu tăiş dublu, mai degrabă ca o sabie medievală. *Războiul stelelor* combinat cu *Stăpânul Inelelor*. Nu e turcoaz ca tot restul. E un alb foarte, foarte strălucitor. E aproape imposibil s-o fixezi cu privirea.

Ce este adevărat – se pare că folosesc foarte des cuvântul *tare* zilele astea – e că putem stabili de pe consolă lungimea sabiei. Vincent a descoperit că funcţionează pe o scală cu şaizeci şi patru de gradaţii – 1 e cea mai scurtă, 64, cea mai lungă. La configuraţia minimă, e aproape ca un pumnal. La cea mai mare, e… Am făcut o gaură mare în podea când am încercat la 64. După aia nu ne-am mai jucat cu ea.

Din fericire, e ceva mai sigur de experimentat cu scutul. Se bazează tot pe energie direcţionată şi îi putem ajusta dimensiunile în acelaşi fel. În configuraţia cea mai redusă, abia îi acoperă încheietura mâinii. La cea maximă, îi poate acoperi tot corpul. Şi nu e nici pe departe la fel de strălucitor ca spada. E aproape transparent, de fapt. Îţi dai seama că e ceva acolo pentru că distorsionează puţin lumina, ca fumul de eşapament al maşinii într-o zi caniculară.

Am descoperit că poate fi folosit şi ca armă. A fost nevoie de altă gaură – în perete, de data asta – ca să ne dăm seama, dar muchia scutului e foarte ascuţită… dacă se poate spune aşa ceva despre lumină.

Lumina din sabie şi din scut pare să fie autonomă. Nu avem niciun indiciu că ar exista câmp electromagnetic în jurul vreuneia dintre ele. Se înţelege de la sine, habar n-am cum reuşesc ei să manipuleze fotonii ca şi cum ar fi materie obişnuită. Totuşi, par să facă ce vor cu lumina, aşa cum un olar modelează lutul.

N-am găsit până acum niciun fel de arme cu rază lungă de acţiune, dar sunt sigură că o să găsim. E plină de surprize. Trebuie să existe o modalitate prin care să direcţioneze eliberarea de energie. Dacă o face, sunt sigură că arma aia o să aibă o rază de acţiune destul de mare. Chiar trebuie să fie în stare s-o controleze, altfel ar fi un pericol mai mare pentru armata ei decât pentru cea a inamicului. N-ar trebui decât să îndrepţi suficientă energie spre ea şi ar nimici pe toată lumea din jur. N-aş vrea să fiu pe-aproape de ea când intră în luptă.

Pe de altă parte, dacă poate concentra toată energia aia într-o singură direcţie, ai avea de-a face cu un coşmar. Ar arunca direct înapoi tot ce ai trage spre ea. Cu cât ar fi mai puternic inamicul, cu

atât mai multă forţă ar avea ea. Asta am spus deja. Dar sper că n-o să aflăm multă, multă vreme.

Pentru „stăpânirile cele mai înalte”[32] e important de ştiut că încă nu i-am descoperit cele mai distructive puteri. Mă tem că o să ne-o ia în clipa în care o să creadă că nu mai sunt şi alte arme de găsit. Trebuie să folosim timpul pe care-l avem la dispoziţie ca să descoperim cât de multe putem despre felul cum funcţionează şi ce altceva mai face, pe lângă faptul că poate sfărâma un oraş sau vaporiza o armată. Nu i-am spus nimic lui Vincent, dar cred că înţelege.

Acum nu mai trebuie decât s-o facem să meargă.

Va trebui să aşteptăm până s-o scoatem la plimbare. Vincent nu e pregătit. Abia poate să meargă de unul singur.

Detest s-o spun. Am pierdut deja câteva luni din cauza rănilor lui şi ştiu că şi Kara e mai mult decât nerăbdătoare să reia antrenamentele, dar e un miracol că Vincent a rezistat aşa de mult. Dacă-l forţăm şi mai tare, punem totul în pericol.

Nu i-aş spune niciodată, pentru că n-ar face decât să înrăutăţească lucrurile, dar nu suport ce i-au făcut. Înţeleg interesul, există chiar şi o logică destul de solidă în spatele deciziei, dar trebuie să tragem linie undeva dacă e să rămânem umani.

N-a încercat încă să-şi întoarcă genunchii. El vrea, dar eu nu. Dacă înţeleg bine, o să-i sfâşie ultimele urme de muşchi care i-au mai rămas pe spatele piciorului. Pur şi simplu, muşchii sunt prea scurţi. O să dureze câteva luni să-şi reconstruiască o musculatură care să corespundă noii anatomii.

Îmi dau seama că n-o să se întâmple dacă nu-şi încearcă genunchii, dar deja are dureri în permanenţă. N-o să-l fac să sufere şi mai mult. Şi nu e în interesul nimănui să-l forţăm pe Vincent să facă ceva pentru care nu e încă pregătit. O să-l distrugă şi fizic, şi mental. O să nască resentimente şi neîncredere şi o să-i pună într-un pericol inutil pe toţi membrii echipei mele.

Ştiu că va trebui să-i încerce la un moment dat. Nu cred că o să fie uşor sau mai puţin dureros dacă o face peste o lună. De fapt, probabil că o să fie mai dureros, pentru că până atunci o să-şi refacă masa musculară. Dar sper că o să se mai înzdrăvenească fizic şi mental.

Acestea fiind zise, abia aştept s-o văd mergând.

Deci ăsta e adevărul acela simplu de care mă ascund? Nu e că tocmai construiesc o armă. Nu e nici măcar că o să ucidă oameni. Asta-i doar o chestiune de timp. Ce am încercat aşa de tare să neg este că îmi place fiecare clipă. Oricât de tare mi-aş dori să am principii suficient de solide ca să las toate astea, mă distrez de minune. Sunt om de ştiinţă şi pentru asta trăiesc. Dacă pot învăţa să mă împac cu ideea, s-ar putea să fiu în stare să dorm din nou.

Am încercat să aflu ce gânduri avea Oppenheimer chiar în timp ce se întâmpla. Asta a avut de zis în 1945:

„Dar dacă stai să te gândeşti, motivul pentru care am făcut această treabă este pentru că era o necesitate organică. Dacă eşti om de ştiinţă, nu poţi opri aşa ceva. Dacă eşti om de ştiinţă, crezi că e bine să afli cum funcţionează lumea; că e bine să afli care sunt realităţile; că este bine să oferi omenirii întregi cea mai mare putere posibilă ca să controleze lumea şi să o administreze după crezul şi valorile ei.”[33]

FIŞIERUL NR. 188

Raport preliminar – Dispariţia zborului Icelandair 670

Biroul FAA[34] pentru anchetarea şi prevenirea accidentelor

Zborul Icelandair 670 (FI670), programat să zboare fără escală de pe Aeroportul Internaţional Denver (DEN) la Keflavik, Reykjavik (KEF), a dispărut de pe radarele Controlului de Trafic Aerian în jurul orei 10.31 a dimineţii de 10 august. Avionul Boeing 757-200 a anunţat că e pregătit pentru rulaj de la poarta A-43 a Aeroportului Internaţional Denver la ora 10.16. Urmând instrucţiunile controlorului de trafic, avionul a rulat spre Pista 17L pe căile de rulare M şi ED, aşteptând lângă pistă înainte să contacteze turnul de control. Zborul 670 a primit autorizaţia de decolare imediat după ce şi-a ocupat poziţia pe pistă. Întreaga comunicare dintre turn şi FI670 este redată mai jos. Comunicaţiile anterioare cu controlorul traficului aerian nu indică nimic ieşit din comun.

FI670: Turnule, sunt ICEAIR 670, în aşteptare pe Echo Delta pentru Pista 17 stânga.

ATC[35]: Bună dimineaţa, ICEAIR 670. Pista îţi aparţine, în poziţie pe Pista 17 stânga.

FI670: Recepţionat. În poziţie, 670.

ATC: ICEAIR 670, ai autorizaţie de decolare, Pista 17 stânga, contact controlul decolărilor 1-2-6-1 în aer. 670, ai autorizaţia de decolare… ICEAIR 670, te-am pierdut de pe monitor. Poţi să repeţi?

FI670: De unde dracu’ vine lumina asta?

ATC: Poţi să repeţi, 670? ICEAIR 670, aici e turnul, răspunde, te rog, 670, răspunde, te rog…

Anchetatorii au ajuns în jurul orei 12.15, dar personalului FAA nu i s-a permis accesul la faţa locului. Totuşi, numeroasele relatări de presă privind incidentul au arătat că numai secţiunea din extremitatea sudică a Pistei 17L/35R (estimare: 61 de metri) a rămas intactă. Un crater mare, cu diametrul de circa 460 de metri şi adâncimea de 91 de metri, acoperea restul pistei şi căile de rulare din jur. Imaginile analizate nu arată nicio urmă de epavă, nici resturi de vreun fel.

Absenţa totală a dovezilor, asociată cu natura extraordinară a împrejurărilor, sugerează ferm că dispariţia zborului 670 nu a fost cauzată nici de vreo defecţiune mecanică, nici de vreo eroare de pilotaj şi că avionul nu poate să fi fost responsabil pentru distrugerea Pistei 17L/35R. Împrejurările în care s-a produs incidentul, deşi

deocamdată neexplicate, depăşesc în mod clar cunoştinţele tehnice ale FAA şi în acest moment nu este autorizată o anchetă suplimentară.

FIŞIERUL NR. 189

Stenograma discuţiei cu Vincent Couture,
consilier principal de securitate (DCIPS)

Locaţie: Baza militară Fort Carson,
lângă Colorado Springs, CO

— Nu vreau să încep cu începutul. Putem să ne oprim? Nu… Nu vreau să vorbesc… Am nevoie doar de câteva minute de gândire. Unde-i Rose? N-am văzut-o. Unde-i Kara? Vreau s-o văd pe Kara.

— Trage adânc aer în piept. Trebuie să te calmezi. Nu vreau decât să te-ajut să-ţi aduci aminte.

— Ce să-mi aduc aminte? Unde-i…

— Nu. Nu încerca să te ridici.

— Unde-mi sunt ghetele?

— Haide să începem cu ceva simplu. Spune-mi care a fost primul lucru pe care l-ai făcut azi-dimineaţă.

— Cineva mi-a luat ghetele. Ce-i asta? E un halat de spital? Nu-mi găsesc hainele.

— Te rog, haide înapoi în pat. Măcar aşază-te.

— Hainele mele…

— O să te-ajut să-ţi găseşti hainele. Acum, aşază-te şi uită-te la mine. Vreau să te concentrezi la mine. Care-i primul lucru pe care l-ai făcut azi-dimineaţă după ce te-ai trezit?

— Azi-dimineaţă… am… am făcut… am făcut duş şi m-am dus la laborator. Am ajuns la laborator devreme.

— Foarte bine. Ce-ai făcut odată ajuns acolo?

— Unde să ajung?

— La laborator. Te-ai trezit devreme şi te-ai dus la laborator.

— Da.

— Ce-ai făcut la laborator?

— Am făcut exerciţii de mers… Am mers de câteva ori în jurul laboratorului, apoi am… am încercat cu genunchii întorşi.

— Bine. Nu ştiam că i-ai încercat deja.

— De câteva ori.

— Cum îi simţi?

— Ce să simt? Eu…

— Genunchii. Cum se simte când îi întorci?

— Doare de nu-ţi vine să crezi. I-am încercat prima dată săptămâna trecută. Rose îmi tot spunea să aştept, să nu grăbesc lucrurile. Am bănuit că ai vorbit cu ea… nu sunt sigur dacă ştii cum funcţionează, dar trebuie să-ţi bagi degetul sub rotulă şi să împingi foarte tare. Numai asta în sine doare, dar genunchii sunt fixaţi cu un resort şi îţi smucesc picioarele în spate foarte tare. E copleşitor. Am căzut în nas primele câteva dăţi. Pur şi simplu… Doare ca naiba. Parcă îţi trece un camion peste picioare.

— Povesteşte mai departe.

— Am…

— Azi-dimineaţă, te-ai dus la laborator devreme.

— Da, aşa e. Am ajuns acolo înaintea celorlalţi.

— Şi ţi-ai testat genunchii…

— Voiam să văd dacă pot să merg de jur împrejurul încăperii. Am făcut aproape două treimi din distanţă, apoi am căzut şi nu m-am mai putut ridica. E foarte dificil să te ridici cu picioarele răsucite.

— Şi ce-ai făcut atunci?

— După ce am căzut? Nimic, am rămas întins pe spate şi am aşteptat să vină cineva. A venit Rose cam după o jumătate de oră. Mi-a adus scaunul cu rotile şi m-a ajutat să mă ridic. Avea rulouri cu scorţişoară. Cafea şi rulouri cu scorţişoară. E un magazinaş la vreo doi kilometri de aeroport. Fac cele mai bune prăjituri.

— Ce s-a întâmplat după ce te-a ajutat doctorul Franklin să te ridici?

— Ne-am aşezat şi am discutat politică până a venit Kara. A ajuns pe la 9. S-a plâns cel puţin un sfert de oră că mâncaserăm toate rulourile. Rose i-a promis că se duce să mai cumpere, iar noi am urcat în sferă.

Am încercat din nou scutul, apoi sabia. Am întrebat-o pe Kara dacă vrea să facem o plimbare scurtă prin cameră. I-am transmis lui Rose. Ei nu i s-a părut o idee bună. Ne-a spus să exersăm mânuirea scutului la diferite dimensiuni. Asta am şi făcut o vreme, dar îmi dădeam seama că şi Kara avea în minte plimbarea aia. Mi-am inversat iar genunchii. A durat un minut până să treacă usturimea, apoi m-am fixat la comenzi. „Eşti sigur că eşti pregătit?”, a întrebat ea. Pentru că n-am răspuns, s-a ridicat de la postul ei de comandă şi m-a ajutat să

intru într-al meu.

E frig aici. Unde suntem? E o bază militară?

— N-are importanţă în momentul ăsta. Continuă.

— Vreau s-o văd pe Kara. Era cu mine. E aici?

— O să-ţi răspund la toate întrebările într-o clipă. Vreau doar să-mi spui ce s-a întâmplat mai departe. Ai intrat în costumul de comandă. Eraţi pe punctul de a încerca să mergeţi pentru prima dată.

— Aşa e. Îmi scosesem casca audio, dar am auzit-o pe Rose îngrijorată: „Ce se întâmplă acolo? Ce faceţi, copii? Spuneţi-mi!"

Am ridicat piciorul stâng. Ne-a surprins o clipă. Toată încăperea a început să se încline uşor când sfera s-a ajustat la mişcare. Am mişcat piciorul drept, apoi iar stângul. Rose încerca să rămână calmă: „În regulă, aţi făcut-o, acum încetaţi şi ieşiţi de-acolo". I-am spus Karei să mergem până în partea cealaltă a camerei şi înapoi. Simţeam cum îmi amorţesc picioarele, dar eram prea entuziasmat ca să mă opresc. Am mai făcut câţiva paşi, după care au început să-mi cedeze genunchii. Nu fusese niciodată nevoie să susţin cu genunchii răsuciţi şi altceva în afară de propria greutate şi trebuia să-mi răsucesc şoldurile în sus şi în spate la fiecare pas ca să-mi menţin echilibrul…

Nu vreau să mai vorbesc. Poţi să mă duci s-o văd pe Kara?

— Înţeleg. Nu mai durează decât un minut. Poţi să mă întrebi orice după aia. E important să-mi spui tot ce-ţi aduci aminte.

— Kara şi cu mine am încercat să mergem pentru prima dată. Voiam doar să ajungem până în capătul camerei.

— Da. Îţi slăbeau picioarele…

— A. Ţi-am zis… Am… Genunchiul stâng s-a îndoit la vreo trei paşi de capătul camerei. Kara a reuşit să ridice destul de rapid mâna într-o parte, ca să nu ne lovim cu capul de perete. Am căzut în faţă, cu ambele mâini pe consolă. Am avut cea mai ciudată senzaţie. Când am apăsat cu mâinile pe două butoane, mi-am dat seama că asta nu mai încercasem niciodată, două butoane în acelaşi timp.

Deveneam surescitat şi încercam să calculez câte combinaţii erau posibile, când mi-am dat seama că mi-e greu să mă concentrez din cauza zgomotului. Nu-l băgasem de seamă cu o clipă înainte, dar devenea tot mai puternic.

— La ce zgomot te referi?

— Şuieratul. Era tot mai ascuţit. Parcă era un blitz de aparat foto care se încarcă, doar că mult, mult mai tare. Apoi şuieratul s-a oprit.

Era tăcere totală. În afara sferei, totul se făcuse alb. A devenit aşa

de strălucitor, că a trebuit să ne acoperim ochii. După o secundă sau două, am zărit, printre degete, cum se întunecă încet încăperea. M-am uitat de jur împrejur. Parcă fuseserăm transportaţi în altă parte.

Nu mai exista plafon. Mi-am dat seama că deasupra noastră era cerul. Eram în mijlocul unui crater perfect rotund, poate de jumătate de kilometru diametru. Kara privea în sus; i-am văzut capul înclinându-se pe spate, deasupra capului meu. Marginea era la peste o sută cincizeci de metri mai sus decât noi. Chiar pe margine, era un avion mare. Îi lipsea vârful cozii.

Picioarele mele erau absolut în regulă când am răsucit robotul ca să mă uit în spatele nostru. În locul unde începea craterul se termina o clădire masivă. Majoritatea luminilor erau stinse, dar vedeam firma de neon a barului nostru. Era Terminalul B, cea mai mare parte a Terminalului B. Au trecut câteva minute până să-mi spună Kara să mă uit în sus. Deasupra noastră se roteau trei sau patru elicoptere. Nu cred că erau militare.

— Nu, nu erau. Erau elicopterele televiziunilor. Micul nostru secret e acum pe toate posturile de televiziune din lume. Ce-aţi făcut după ce le-aţi văzut?

— Am ieşit din costumele de comandă şi ne-am aşezat pe podea în mijlocul camerei. Kara şi-a trecut braţele în jurul meu şi m-a ajutat să mă întind. Am stat îmbrăţişaţi… nu ştiu, mi s-au părut ore, fără să spunem niciun cuvânt. Probabil că am adormit. Cum am ajuns jos?

— V-a coborât o echipă Delta cu o macara-turn.

— Mi s-a părut că a trecut multă vreme… Îmi pare foarte rău. Îmi pare îngrozitor de rău. Doar… am crezut că voiai să ne mişcăm mai repede. Am crezut că şi Rose voia, dar ea n-ar fi zis niciodată. Nu… Am pierdut totul, nu-i aşa? Toate însemnările, totul… Nu ştiu ce să zic. O să găsesc o cale să îndrept lucrurile. Putem să remediem asta.

— Nu cred că asta, cum îi zici tu, poate fi remediată. Nu putem decât să încercăm să mergem mai departe.

— Elicopterele. O să fie o problemă?

— Dacă o să fie sfârşitul proiectului nostru? Nu ştiu. Ştiu că lucrurile o să devină… complicate.

— Acum pot să întreb unde suntem?

— Ăsta e spitalul bazei de la Fort Carson. Ai fost adus aici după ce v-au scos din dispozitiv pe tine şi pe doamna Resnik.

— Nu-mi aduc aminte zborul. Nu-mi amintesc nimic după ce ne-am întins pe podea.

— Ţi-au dat un sedativ. Erai în şoc. Ai început să te agiţi când au încercat să te scoată din sferă. A trebuit să te ţină cu forţa.

— Unde-i Kara? Vreau s-o văd. E în regulă?

— E bine. Doarme într-o cameră din apropiere. A stat cu tine câteva ore, apoi a adormit pe scaun. I-am găsit un pat.

— Câteva ore? De când sunt aici?

— De vreo şaisprezece ore. E aproape dimineaţă.

— Uau. Unde-i Rose? E şi ea tot aici? Era… Ea…

— Era în laborator.

— În laborator? Laboratorul e… Nu! Nu era acolo. S-a dus să mai ia rulouri cu scorţişoară. A zis că o să se ducă.

— N-a mai plecat.

— Nu! Nu! A zis că se duce să mai ia rulouri cu scorţişoară! S-a dus să mai ia. A zis că o să mai ia şi pentru Kara. Vezi tu, Rose şi cu mine am mâncat toate prăjiturile. Kara a fost furioasă pe noi. Rose a zis că se duce să mai ia. Nu era în laborator.

— Domnule Couture…

— Rose, ea… Avea grijă de lucrurile mici. Avea grijă de noi. Avea grijă să ştim că suntem apreciaţi. În fiecare zi. Lucruri mici, ştii tu. Cafea, prăjituri. A găsit pe undeva nişte ouă Kinder. Ştia că-mi aduceau aminte de casă. Din când în când, îmi lăsa câte unul la postul de comandă.

Putea să mi le lase în dulap, de fapt oriunde, dar îşi făcea timp să ia liftul până sus, în sferă, înainte să vin eu, doar pentru că se gândea că o să-mi facă o surpriză mai mare. Aşa că, vezi tu, trebuia să se asigure că nu rămâne nici Kara supărată. S-ar fi dus să mai cumpere prăjituri.

— Domnule Couture…

— A zis..

— VENCENT!… S-a dus.

PARTEA A PATRA
LOVITURA DIRECTĂ

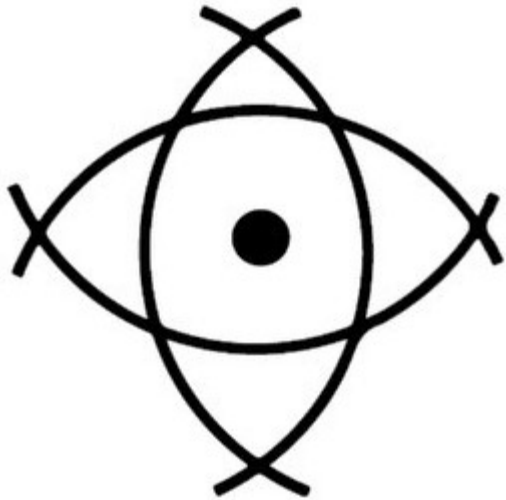

FIŞIERUL NR. 211

Stenograma discuţiei cu Robert Woodhull,
consilier pentru securitate naţională al preşedintelui

Locaţie: Casa Albă, Washington, DC

— Am sentimentul că am fost convocat de directorul şcolii.

— Au venit rapoartele. M-am gândit că poate vrei să afli ce prejudicii ai provocat.

— A fost un accident, e drept că unul previzibil, cu toate acestea un accident.

— Hai să discutăm întâi despre infrastructură. Aţi distrus complet două clădiri pe strada Vandriver, cam jumătate din Pista 17L-35R şi extremitatea de est a sălii de aşteptare B. Din fericire, nu erau programate zboruri de la porţile din zona de est. Pagubele sunt estimate la circa 300 de milioane.

— Nu mă prea pricep la cifre. Presupun că e mult.

— Ce zici de numărul ăsta, deşteptule: 311? Atâţia oameni aţi omorât.

— Cum puteau să fie aşa de mulţi? Ai zis că nu erau programate plecări în zona Terminalului B care a fost distrusă.

— Erau doar câţiva angajaţi în terminal: vânzători de la chioşcuri, oameni de serviciu, câţiva tehnicieni afară pe pistă. În total, 42 de oameni, toţi americani.

Totuşi, când s-a întâmplat, pe pistă se afla un Boeing 757 Icelandair. Cred că se subînţelege că au pierit toţi cei de la bord, pentru că aeronava în sine nu mai există… Avionul era aproape plin, 193 de pasageri morţi, şase membri ai echipajului. Majoritatea erau islandezi. Islandici? Mă rog. Dintre ei, optsprezece erau americani.

Era şi un Dash 8 care rula spre Terminalul B, cincizeci şi unu de morţi. Aţi lovit şi coada unui Airbus 320 al companiei United, alţi nouăsprezece. Au avut noroc; au fost vaporizaţi doar pasagerii de pe ultimele trei rânduri, împreună cu un membru al echipajului.

În total, 311 oameni, 312 cu expertul tău. În total, 119 americani, vreo 200 de is… oameni din Islanda, aproximativ douăzeci şi patru de canadieni şi câteva persoane din alte nouă ţări, ale căror guverne ne acuză public pe noi – pe bună dreptate, aş adăuga – şi cer o explicaţie. Unii dintre ei o să treacă peste asta, dar cu siguranţă poţi să adaugi Islanda pe lista ţărilor care ne vor răul.

— Chiar avem nevoie de Islanda de partea noastră?

— Păi, avem nevoie *măcar de cineva* de partea noastră.

— Probabil.

— Asta-i tot? O remarcă sarcastică despre Islanda? Nicio manifestare de remuşcare, nicio scuză, niciun cuvânt despre oamenii pe care i-aţi omorât?

— Pot să şterg 312 morţi cu câteva cuvinte spuse din suflet? Atunci nu, nu văd care-ar fi rostul.

— Te-ar face măcar să pari fiinţă umană. În orice caz, probabil că eşti singura persoană de pe planetă care nu vrea să discute despre asta.

Nu prea mai e nimic altceva la televizor pe nicăieri prin lume. Curios, majoritatea canalelor merg pe latura umană.

— De ce e aşa de curios?

— Un robot gigantic dematerializează prin farmec totul pe o rază de aproape un kilometru. Mă gândeam că…

— Lumea n-o să înţeleagă partea aia. Mamele care plâng sunt uşor de înţeles. Mi se pare mai degrabă tipic.

— Poate că ai dreptate. Cât despre poveştile sfâşietoare, chiar ar trebui să le auzi pe unele dintre ele.

Soţul îi face o surpriză soţiei şi celor trei copii şi ia bilete spre Paris pentru aniversarea lor. La Memphis, o fată în vârstă de paisprezece ani o să moară în următoarele câteva ore pentru că inima de care avea nevoie era în avionul Dash 8 care a dispărut. O mulţime de poveşti cu gemeni, ambii gemeni în avion, un geamăn în avion. Era un cuplu tânăr, care se întorcea acasă din Thailanda, cu fetiţa pe care-o aşteptaseră…

— Poţi să te opreşti. Ce spun despre robot?

— De toate şi nimic. Speculaţiile merg de la o statuie maya gigantică la… ei bine, la aproximativ ce e în realitate, dar toată lumea e perplexă în legătură cu ce anume a produs groapa aia. Cea mai bună explicaţie pe care au găsit-o până acum e că ar fi vreo poveste de acoperire cu care am venit noi rapid. Presa sugerează că am scăpat cumva, în mai puţin de zece minute, de resturile produse de o explozie de amploare.

Oricum, trebuie să venim cu ceva. O să mă întâlnesc după-amiază cu preşedintele şi o să vedem care e cea mai bună cale de acţiune.

— N-o să fie nevoie. Preşedintele ştie deja ce are de făcut.

— Ce vrei să spui?

— M-am întâlnit cu el azi-dimineaţă şi suntem de acord.

— Cum îndrăzneşti să vorbeşti cu preşedintele înainte să discuţi cu

mine? Eu îţi spun ţie ce vrea, nu invers.

— Dacă vrei, poţi să discuţi cu el despre asta. Nu era, în niciun fel, obligat să stea de vorbă cu mine.

— O să discut. Imediat ce se termină întâlnirea asta.

— Îmi pare rău să-ţi spun, dar n-o să se poată. E la New York, se întâlneşte cu Consiliul de Securitate. O să facă un anunţ public în după-amiaza asta.

— Care e povestea de acoperire?

— Nu e nicio poveste de acoperire. O să le spună exact ce au văzut.

— Adică o să spună lumii întregi că extratereştrii au lăsat pe Pământ, acum câteva mii de ani, nişte bucăţi uriaşe de robot şi că noi le-am asamblat în secret într-o bază subterană, în speranţa că o să rămână secretul nostru?

— Probabil că o să vrea să reformuleze ultima parte, dar dacă te uiţi la CNN la ora 15.00, asta e, mai mult sau mai puţin, ce o să auzi.

— Şi-a pierdut complet minţile.

— Părea destul de coerent când m-am întâlnit cu el azi-dimineaţă.

— O să pară un nebun nenorocit!

— Acum şaptezeci şi două de ore, un robot gigantic, înalt cât vreo douăzeci de etaje, a fost văzut de aproape toate sufletele de pe planeta asta, după ce a făcut un crater perfect sferic, cu diametrul de vreo opt sute de metri, nimicind o parte din Aeroportul Internaţional Denver. Tu ce-ai propune? Un exerciţiu militar de rutină? Baloane meteo? Ar trebui să subliniez şi că liderii mai multor ţări ştiu deja că nu l-am construit noi, pentru că a trebuit să furăm fragmentele de la ei.

— O să pună capăt carierei lui politice.

— Încearcă să împiedice al Treilea Război Mondial.

— Şi tu chiar crezi că alte guverne o să spună pur şi simplu „A! E o chestie extraterestră! N-are importanţă, atunci. Continuaţi!”?

— Vor fi puse multe întrebări, nu mă îndoiesc. Se vor cere asigurări. Dar ar trebui să se împace cu ideea că nu suntem singuri în Univers. Preşedintele speră că această revelaţie va fi suficientă ca să aducă pe toată lumea la un oarecare acord.

— În regulă, deci le spunem ruşilor, chinezilor, francezilor. De ce să

mergem mai departe şi să spunem întregii lumi? Nu crezi că populaţia ar putea să reacţioneze, să zicem, nefavorabil la ideea de extratereştri şi, pe deasupra, de conspiraţie guvernamentală de proporţii?

— În momentul de faţă, cred că preşedintele nu se gândeşte în primul rând la alegeri.

— Nu sugeram că s-ar putea să piardă voturi. Mă gândeam la ceva de genul unei isterii colective.

— N-o să se întâmple aşa ceva. Lumea s-a desensibilizat destul de mult.

— Ce?

— Desensibilizare. A devenit mai puţin sensibilă. Lumea a văzut prea multe filme cu extratereştri ca să fie cu totul şocată de existenţa lor. Dacă expui pe cineva la ceva anume suficient de multă vreme, devine… desensibilizat.

— Aici vorbim despre ceva autentic, nu despre cineva pe care-l vezi la televizor îmbrăcat în costum de cauciuc.

— N-are importanţă. Foloseşti jocuri video ca să-ţi antrenezi soldaţii să ucidă. Dacă pe computer aruncă în aer destul de mulţi oameni, devine mai uşor să ucidă cu o armă adevărată. De ce crezi că guvernul tău finanţează aşa de multe filme despre război şi terorism? Hollywoodul face treaba murdară în locul vostru. Dacă 11 septembrie s-ar fi întâmplat cu douăzeci de ani mai devreme, ţara ar fi fost aruncată în haos, dar oamenii au văzut pe ecranele televizoarelor destule lucruri îngrozitoare ca să fie pregătiţi pentru aproape orice. Nici nu prea mai e nevoie să discutăm despre conspiraţii guvernamentale.

— Şi ce-o să facă?

— Din câte înţeleg, o să propună un compromis.

— Şi eşti dispus să le dai acces la chestia aia? Dacă nu o pot avea ei, nu cred că o să ne lase nici pe noi să o păstrăm.

— La asta mă refeream când spuneam compromis.

— Deci o să le permitem accesul.

— Nu tocmai.

— Şi atunci ce? O să scăpăm de ea?

— Exact.

— Mi se pare o tâmpenie să încalci toate tratatele internaţionale pe care le-am semnat şi să omori o grămadă de oameni doar ca să distrugi chiar obiectul pe care încercai să-l obţii. Chiar ai fi dispus să

faci aşa ceva?

— Nu.
— Nici nu credeam.

— În orice caz, nu sunt pe deplin convins că am putea. Să-l distrugem, vreau să zic.
— Şi atunci?

— Sugestia pe care i-am făcut-o preşedintelui a fost să aruncăm robotul în Fosa abisală Puerto Rico.
— Unde-i asta?

— Lângă Puerto Rico…
— Foarte amuzant.

— Atlanticul are aici cea mai mare adâncime, peste nouă kilometri.
— O putem recupera?

— Nu în momentul de faţă. Asta e şi ideea.
— Vrei să spui că nu putem ajunge la ea dacă vrem?

— Probabil că am putea. Sunt vehicule submarine care pot ajunge la asemenea adâncimi. James Cameron a ajuns la aproape unsprezece kilometri adâncime într-un submarin de o persoană.
— Regizorul de film?

— Da, dar „o", „persoană" şi „submarin" erau cuvintele de bază. Sunt vehicule foarte mici, incapabile să aducă la suprafaţă ceva atât de masiv, chiar şi pe bucăţi. Putem ajunge până la robot, dar nu-l putem recupera. E o soluţie destul de drastică să satisfacă exigenţele actualei noastre situaţii nefericite, însă nu e o soluţie definitivă. Într-o bună zi, curând, o să existe o tehnologie nouă şi atunci putem reevalua situaţia.
— …

— Eşti neobişnuit de tăcut, dragul meu Robert.
— Ştii ceva? Nu te cred. Pentru o clipă, m-ai păcălit, dar nu eşti genul care să renunţe aşa uşor la ceva atât de mare. La propriu.

— Doctorul Franklin a murit. În Denver au murit peste trei sute de oameni, iar noi suntem în pragul unui conflict global. *Uşor* nu e primul cuvânt care-mi trece prin cap.
— Vezi tu, cred că eşti un ticălos arogant şi egocentric, dar şi un ticălos rece şi calculat. Eşti genul de individ care are planuri de

rezervă pentru planurile de rezervă. Nu cred nicio clipă că te-ai băga în ceva fără să ai un plan de siguranţă.

— Destule complimente pentru o singură zi. Am un plan de rezervă. Aruncăm fragmentele în Fosa abisală Puerto Rico şi le aducem înapoi peste câţiva ani, când o să avem capacităţile necesare.

— Am uitat să zic: nu cred că răbdarea se numără printre calităţile tale de bază, dar fie cum spui tu. Evident, n-o să-mi mărturiseşti că ai vreun plan. Ce-o să faci cu echipa ta, mă rog, cu ce a mai rămas din ea?

— O să-şi vadă mai departe de vieţile lor. Maistrul militar Resnik efectuează deja misiuni de zbor de la Lewis-McChord.

— Nu era suspendată? La dosar scrie că are probleme la un ochi.

— Ar trebui să te mai uiţi o dată.

— I-ai falsificat dosarul personal?

— N-am făcut aşa ceva. Tot ce era în dosar e în continuare acolo. Totuşi, s-ar putea să fi exagerat puţin cineva cu markerul negru când l-a cenzurat.

— Ce amabil din partea ta. Nu te-aş fi categorisit drept romantic.

— N-am spus că am făcut ceva. Am zis că s-ar putea s-o fi făcut-o „cineva". Totuşi, mi se pare mai rentabil să-mi respect promisiunile. S-ar putea să mai avem nevoie de ea şi n-aş vrea să ne poarte pică.

— Şi puştiul francez? Vreau să zic francez canadian… Ştii ce vreau să zic.

— Domnul Couture, din nefericire, e pe cont propriu.

— Înţeleg că până la urmă nu eşti chiar aşa de romantic. După tot ce-a făcut pentru tine, o să-l trimiţi înapoi acasă?

— A fost decizia lui. I-am oferit consiliere. Am apelat la nişte oameni care-mi erau datori şi i-am găsit un post la DARPA[36]. Le-a refuzat pe ambele. Nu-i în cea mai bună stare de spirit.

— Aşa crezi? Unde e acum?

— Probabil pe deasupra Marilor Lacuri. A decolat azi-dimineaţă, la ora 10.

FIŞIERUL NR. 229

Stenograma discuţiei cu maistrul militar clasa a IV-a Kara Resnik, Armata Statelor Unite

Locaţie: Baza militară comună Lewis-McChord, statul Washington

— Cât timp a trecut, doamnă Resnik?

— De când ne-am întâlnit ultima dată, sau de când a murit doctorul Franklin?

— Răspunsul n-ar fi acelaşi?

— Cam da. Şi sunt convinsă că ştii răspunsul mai bine decât mine.

— Voiam să întreb cât a trecut de când ne-am întâlnit ultima dată. Şi sincer nu ştiu. Aş zice că şase sau şapte luni.

— Nouă.

— Văd că ai fost avansată. Mă bucur pentru tine.

— Eu nu… De când sunt maistru militar clasa a IV-a nu prea am timp să zbor. Petrec cea mai mare parte a timpului planificând misiuni. E amuzant, pentru că până acum n-am acordat prea mare atenţie acestui lucru. Mă duceam doar la informările de misiune şi zburam cu elicopterul. Nu m-am gândit niciodată cu adevărat cât timp îi lua cuiva să pună la punct detaliile zborului meu de cinci ore. Ei bine, acum ştiu.

Jur că o să-mi explodeze capul dacă trebuie să mai stau fie şi un singur minut zgâindu-mă la o hartă. Şi toate sunt hărţi cu deşert. Stau ore în şir şi mă holbez la nişte bucăţi uriaşe de hârtie bej ca să-mi dau seama dacă un pătrăţel e cu trei metri mai sus decât următorul.

— Înţeleg că nu tu ai cerut avansarea.

— Dumnezeule, nu! M-au chemat într-o bună zi şi mi-au dat vestea. Au zis că am abilităţi de conducere. Nu ştiu de ce înseamnă asta că sunt bună să mă uit la hărţi şi prognoze meteo.

— Lumea confundă de multe ori calităţile de conducere cu abilităţile de manager. Sunt de acord cu evaluarea lor. Categoric ai capacitatea să inspiri oamenii. Detaliile, pe de altă parte, s-ar putea să nu fie punctul tău forte. Acestea fiind zise, chiar dacă nu eşti cea mai organizată persoană din lume, ar fi păcat să nu poată profita toată lumea de experienţa şi de înţelepciunea ta.

Pot să te întreb ce mai face domnul Couture?

— Tu să-mi spui. Ultima dată când am avut veşti de la el, tocmai se

întorsese la Montreal. Asta a fost tot acum nouă luni. Fie nu-mi răspunde la apeluri, fie e plecat pe undeva. Presupun că până acum putea ajunge oriunde.

— E tot la Montreal. Presupun că nu e cel mai bun moment al relaţiei voastre.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama că n-o să dureze.

— Relaţia voastră?

— Nu, întrebările tale la care nu ştii încă răspunsul. M-am gândit că poate i s-a întâmplat ceva rău. Îmi face plăcere să aflu că nu-i nimic, doar că nu vrea să stea de vorbă cu mine. Cu ce se ocupă acum?

— O groază de cinism în doar trei fraze.

— Nu ştiu ce să-ţi spun. A plecat pur şi simplu. După moartea ei… Nu se putea gândi la nimic altceva. I-a sfâşiat de-a dreptul orice îl ţinea în formă.

— Am vorbit cu amândoi după incident. Dacă nu mi-aţi ascuns ceva foarte important, mi se pare clar că niciunul dintre voi nu poate fi învinovăţit pentru ce s-a întâmplat.

— Nu ţi-am ascuns nimic. Totul ar fi fost în regulă dacă am fi ascultat-o pe doctorul Franklin. Vincent a decis să n-o facă. Picioarele lui sunt cele care au cedat, mâinile lui au apăsat butoanele alea. Ştiu că sunt la fel de responsabilă ca el, poate chiar mai mult. Eu am fost instruită să ascult de alţii. Dar nu-l pot învinovăţi că se gândeşte că el a ucis-o. A ucis-o. Dar şi eu am ucis-o.

— Toată lumea ştia că există riscuri, în special doctorul Franklin.

— Una e să-ţi rişti propria viaţă. E destul de uşor să explici raţional moartea unor străini. Să-ţi asumi vina pentru moartea unui prieten, a cuiva pe care-l cunoşti, e cu totul altceva.

— Aş îndrăzni să spun, cu un oarecare grad de certitudine, că doctorul Franklin nu şi-ar fi dorit să se învinovăţească niciunul dintre voi pentru moartea ei.

— Ştiu că n-ar fi vrut. N-avea nicio urmă de răutate în ea. Totuşi, nu mă ajută când e vorba de ce s-a întâmplat. Măcar eu ştiu la ce să mă aştept. Am mai pierdut oameni apropiaţi. Mi-am pierdut familia, am pierdut oameni în misiuni. Ştiu cât o să mă simt aşa, ştiu cum o să mă simt mai târziu. Negare, doliu, resentiment. Suntem nişte creaturi micuţe şi previzibile. Dar sunt îngrijorată pentru Vincent. El nu ştie ce urmează. Aş vrea să ştiu ce face.

— Nu sunt îngrijorat că-şi ia viaţa, dacă asta întrebi. E… Ai dreptate. E distrus de moartea doctorului Franklin. Asta e evident. Totuşi, ar putea să te mai liniştească faptul că e aşa de evident. N-are probleme să-şi exprime sentimentul de pierdere, vinovăţia, furia faţă de ce s-a întâmplat. Are emoţii bine definite şi le exprimă coerent. Cu timpul, o să-şi revină.

— Nu sunt prea convinsă de asta. Cu ce se ocupă acum?

— Nu sunt sigur că are vreo sursă de venit. Când l-am vizitat, construia navomodele.

— Navomodele? Adică… jucării?

— Machete la scară ale unor nave din al Doilea Război Mondial. Nu sunt expert, dar unele păreau destul de complicate.

— …

— Cred că unele dintre ele sunt realizate din câteva sute de bucăţi. Realizarea lor necesită abilitate, multă răbdare şi atenţie la detalii.

— …

— Da. Poţi să le zici şi jucării.

— Şi asta-i tot ce face?

— În cea mai mare parte a timpului, da. Îmi dau seama că nu sună extrem de încurajator, dar îi asigură ceva asupra căruia să se concentreze. Prefer să-l văd lucrând la un USS *Arizona* la scară 1/200 decât să zacă în pat toată ziua.

— Mănâncă? Se spală?

— Cred că da. Deşi bărbieritul pare să fi lăsat loc pentru alte activităţi, mai importante, în rutina lui zilnică. Tot vorbim despre domnul Couture, dar eu pe tine am venit să te văd. Cum te simţi?

— Mă simt… amorţită.

— Ce vrei să spui?

— După ceva aşa de intens, orice altceva e… Lucruri care te-ar fi scos din sărite înainte par acum din cale-afară de banale. Nimic nu mai contează cu adevărat. Începi să nu mai bagi în seamă lucrurile mărunte, pentru că sunt lipsite de importanţă. Faci compromisuri. Găseşti explicaţii logice. În scurt timp, te priveşti în oglindă şi nu mai recunoşti persoana care se zgâieşte la tine.

În rest… Sunt în viaţă. Sunt în regulă. Mă trezesc în fiecare zi şi mă dau jos din pat gândindu-mă că azi s-ar putea să fie un pic mai bine

decât ieri. În cea mai mare parte a timpului, chiar e. Viaţa merge înainte, cum se spune.

— Îţi iei liber în curând?

— Nu cred că de o vacanţă am nevoie acum.

— Nu făceam conversaţie. Mă interesez dacă poţi sau nu să-ţi iei o permisie, nu de predispoziţiile tale.

— Nu ştiu. Nu tocmai am fost într-o permisie prelungită de vreo doi ani? Nu m-am gândit de-adevăratelea să mai cer alta de când m-am întors.

— Te-ar mira să afli că de când ai fost transferată la Fort Carson ţi se cuvin 22,5 zile de permisie?

— Am uitat cu cine vorbesc. Presupun că o să-mi spui că am cerut deja o permisie.

— Ai cerut. Dar vreau să te simţi perfect liniştită dacă vrei să te răzgândeşti.

— Pot să mă răzgândesc în legătură cu permisia pe care n-am cerut-o… Tipic… Ar fi trebuit să-mi dau seama că n-ai venit aici doar ca să vezi ce mai fac.

— Ba da. Am venit aici special ca să văd ce mai faci şi, dacă mi se părea că eşti în stare, să-ţi cer ajutorul.

— Ce vrei să fac?

— Vreau să-mi localizezi pe cineva.

— Nu-l pot localiza vreunii dintre prietenii tăi din forţele speciale?

— Armata nu e implicată în operaţiunea asta. De fapt, este esenţial să nu fie implicat în niciun fel nimeni care lucrează pentru guvernul american.

— Cu excepţia mea…

— Cu excepţia ta.

— Deci unde mă duc în vacanţa asta foarte necesară?

— Sarajevo.

— Serios? Asta trebuie să fie una bună.

— Categoric o să-ţi placă Sarajevo. E unul dintre locurile mele favorite din toată lumea. Până să pleci de-acolo, o să ajungi să vrei să nu fii nevoită să pleci.

— Şi ce o să fac în încântătoarea Bosnie?

— Dacă ai timp, trebuie să vizitezi Mostarul. Dar, în afară de oraşele vechi şi de atracţiile turistice obişnuite, participi la Festivalul de Film de la Sarajevo.

— Bineînţeles. Nu l-aş rata pentru nimic în lume.

— O să participi la premiera scurtmetrajului *Oprosti mi, Mina.* E un filmuleţ făcut de un tânăr cineast sârb pe nume Goran Lukić. E un om pe care-l cunosc şi în care am încredere. O să fie ghidul tău în Bosnia.

— Ce înseamnă *Oprosti Mina?*

— *Oprosti mi, Mina. Mina* e un nume. *Oprosti mi* înseamnă „iartă-mă".

— Pare un băiat drăguţ…

— De fapt, Goran e unul dintre cei mai cumsecade şi altruişti oameni pe care i-am întâlnit vreodată.

— Când spui tu asta, nu sunt tocmai sigură ce înseamnă. Când mă aşteaptă?

— N-o să aştepte pe nimeni. Totuşi, o să dea o mică petrecere la Zlatna Ribica după premieră. O să-ţi faci apariţia şi o să-l feliciţi pentru film. Când n-o să fie nimeni prin preajmă, o să-i aduci aminte că n-a plătit instalatorul la Belgrad.

— Ce-i asta? Vreun fel de cod?

— Nu, nu-i cod. Mai degrabă o metaforă subtilă.

— De ce nu iei tu legătura cu el? Pari să-l placi. S-ar putea să se bucure să stea de vorbă din nou cu tine.

— Te asigur că nu.

— De unde îl ştii?

— Am acordat asistenţă la interogarea lui în timpul războiului.

— Adică ai ajutat la torturarea lui.

— Ca majoritatea lucrurilor, şi asta e o chestiune de perspectivă personală şi istorică. În jargonul CIA, ni se dădea un „set alternativ de proceduri". De-ajuns să spunem că, oricât de neplăcută ar fi putut fi experienţa, îmi este îndatorat.

O să-ţi procuri îmbrăcăminte care să nu sară în ochi şi o să-i ceri să te ducă la Srebrenica. E un orăşel de munte, în estul extrem al Bosniei.

— De ce-mi sună cunoscut?

— Mii de musulmani bosniaci au fost măcelăriţi acolo la

jumătatea anilor ’90. După ce ajungi la Srebrenica, încerci să găseşti o femeie pe care o cheamă Fata.

— Fata şi mai cum?

— Nu-i ştiu numele de familie. Nici unde stă nu ştiu. Pot să-ţi spun că a avut trei băieţi şi o fată. Băiatul mai mare a lucrat în salinele de la Srebrenica, împreună cu soţul ei. E posibil să fi venit în fiecare zi la muncă în oraş, din vreunul dintre satele din jur.

— Serios? Asta-i tot ce ştii? Ştii din ce sat ar fi putut să fie ea?

— Nu dispun de informaţia asta. Din nefericire, sârbii au distrus şi sute de sate în timpul războiului. Satul ei s-ar putea să nu mai existe. Ar putea avea acum cincizeci şi un pic de ani. Ştiu că o plăcea toată lumea şi că s-ar putea să fi fost un fel de asistentă medicală neoficială.

— De unde o să ştiu că am găsit persoana potrivită? Dacă nu mă înşel, Fata e diminutivul de la Fatima. Dacă e s-o iau pe ghicite, aş zice că probabil nu e nici cel mai neobişnuit nume pentru o femeie musulmană. Sună ca „Hei! Du-te şi caută-l pe John la New York”.

— O să ştii când o găseşti. Vorbeşte despre război. O să aibă multe poveşti de spus.

— Cât timp am la dispoziţie?

— Ai cerut două săptămâni de concediu.

— Când?

— Premiera e pe 5. Pleci sâmbătă.

— Să zicem că o găsesc pe Fata asta a ta. Ce trebuie să facă?

— Nimic. Nu trebuie să facă nimic. Trebuie doar să ştiu unde s-o găsesc. S-ar putea să am vreodată nevoie de ea.

— Pentru ce?

— Nimic pentru care ar trebui să-ţi faci griji. Să sperăm că n-o să fie niciodată cazul, iar tu o să te alegi cu o experienţă care merită osteneala, vizitând colţurile îndepărtate ale Bosniei. Acum, dacă îmi permiţi, trebuie să fiu în avion într-o oră.

— Domnule?

— Ce e?

— Mulţumesc.

FIŞIERUL NR. 230

Stenograma discuţiei cu o persoană necunoscută

Locaţie: restaurantul chinezesc *New Dynasty,*
Dupont Circle, Washington, DC

— Încep înregistrarea. E aproape amiază. Îl aştept pe bărbatul care m-a contactat azi-dimineaţă, pe un număr de telefon strict secret. Stau lângă fereastră. Peste drum se află un lunetist, cu vedere directă la masa mea.

În restaurant intră un bătrân scund şi gras. Pare să aibă vreo şaizeci de ani sau poate şaptezeci şi un pic. Poartă un trenci bej cu vreo două măsuri prea mic şi o pălărie cu boruri late. N-are… n-are sprâncene… Sper sincer că nu el e cel pe care-l aştept… Din nefericire, se apropie acum de masa mea, cu un zâmbet larg pe chip.

— Bună, domnule! Mă bucur aşa de mult să te întâlnesc în cele din urmă! Am auzit foarte multe despre tine.

— Pentru binele tău, sper sincer că nu. Te rog să înţelegi că această conversaţie este înregistrată.

— Acum înţeleg perfect. Mulţumesc! Ştii cine sunt?

— N-am nici cea mai vagă idee cine eşti şi nici nu mă interesează în mod special să aflu. Vreau să aud ce ştii despre *mine,* cine ţi-a dat informaţia asta şi ce intenţionezi să faci cu ea.

— A… Eşti supărat că l-am pomenit la telefon pe fiul tău. N-am vrut să stârnesc amintiri neplăcute. Cum am spus, ai compasiunea mea cea mai sinceră. Nu pot să-ţi spun cum de ştiu ce ştiu, dar poţi să mă crezi când îţi zic că n-ai de ce să te temi de mine. Secretul tău e în deplină siguranţă.

— Ascultă-mă cu foarte mare atenţie, pentru că n-o să spun decât o singură dată. Dacă ţii în vreun fel la viaţa ta, n-o să mai pomeneşti niciodată de fiul meu, nici mie, nici altcuiva. O să-mi spui exact ce ştii şi, dacă sunt mulţumit de răspuns, o să ţi se permită să pleci nevătămat de aici.

— E cam nepoliticos, nu crezi? Care-i semnalul?

— Ce semnal?

— Cel pentru lunetistul de vizavi.

— …

— E în regulă, poţi să-mi arăţi. Doarme dus. Apropo, data viitoare, ia-i omului ceva de mâncare. Bietul de el, ar fi trebuit să se uite la noi

o oră cum mâncăm.

Deci… S-o luăm de la capăt. Vrei să ghiceşti cine sunt?

— Nu vreau.

— Te rog! Ghiceşte!

— Eşti un clovn pensionar care a rămas fără sprâncene într-un tragic accident de jonglerie cu focul.

— În regulă. Fără ghicit, atunci. Poţi să-mi spui domnul Burns.

— E un pseudonim oribil.

— E numele meu de familie, mulţumesc foarte mult.

— Ce vrei?

— Mă aflu aici pentru că avem o prietenă comună. Ar trebui să încerci puiul Kung Pao.

— Mulţumesc, încă mă mai uit în meniu. Şi cine ar fi prietena aceea?

— Nu cred că o ştii după nume. Dar e o prietenă foarte specială. Cineva care a ocupat un loc foarte, foarte important în inima ta. Cineva cu care înţeleg că ai pierdut de curând legătura.

— Ascult.

— A! În sfârşit! Acum, că eşti atent, e rândul tău să asculţi cu foarte mare atenţie ce o să spun…

Lasă meniul jos şi ia puiul Kung Pao. Şi orezul indonezian e foarte bun, dar trebuie să încerci puiul.

— Trebuie să te avertizez că am foarte puţin sau chiar deloc simţul umorului şi foarte puţină răbdare.

— Nu fi modest! Ai un simţ al umorului grozav! Eşti un pic flegmatic, sunt de acord, dar e acolo… îl văd. În regulă, se pare că devii ţâfnos când ţi-e foame, aşa că o să trec direct mai departe.

Îţi plac poveştile? Sper că da. O să-ţi spun o poveste pe care am auzit-o când eram copil. Are câte un pic din toate: dragoste, război, trădare. Sunt sigur că o să-ţi placă.

Acum foarte multă vreme, exista un imperiu vast. Vreau să spun chiar vast – cuprindea efectiv mii de colonii. Era condus de nişte oameni extrem de puternici. Credeau că fiecare colonie trebuie să evolueze în ritmul ei şi să fie liberă să se conducă singură. Interveneau cât de puţin puteau, doar ca să menţină viaţa şi să apere interesele imperiului. Erau oameni foarte înţelepţi, o rasă de artişti şi de ingineri cu o înţelegere fără egal a alcătuirii Universului. Erau capabili să construiască aproape orice, să manipuleze materia şi să stăpânească

energia în feluri în care nu mai putea nimeni altcineva.

Una dintre colonii era condusă de o rasă războinică. Ce le lipsea în rafinament şi inteligenţă compensau cu forţă şi îndrăzneală. Regele lor, un războinic legendar, domnea peste milioane de supuşi. După ce extrăsese cea mai mare parte din minereurile de pe teritoriul său, a încercat să cucerească un popor vecin, ca să-i exploateze resursele naturale. Imperiul a trimis câteva nave ca să intervină. Regele războinic a fost capturat, judecat şi condamnat la temniţă pe viaţă.

Cu timpul, i s-a permis să-şi părăsească temniţa şi până la urmă i s-a dat voie să trăiască liber în metropola imperiului, însă nu se mai putea întoarce la poporul lui. În capitală, a lucrat ca… nu există un cuvânt pentru aşa ceva… antrenor personal e cel mai apropiat concept la care mă pot gândi, dar sună nepotrivit. Oricum, aşa s-a întâlnit cu… Poţi să ghiceşti? Poţi să ghiceşti? O prinţesă! Chiar fiica împăratului.

O antrena pe prinţesă câteva ore în fiecare zi. Bineînţeles, nu le-a trebuit mult să se îndrăgostească unul de altul. Au ţinut relaţia secretă o vreme, dar când prinţesa a ajuns la vârsta măritişului, i l-a prezentat tatălui ei pe regele războinic. Să zicem doar că el n-a fost de acord. Regele căzut a fost trimis înapoi în închisoare.

Prinţesei i s-a interzis să-l vadă, dar – ştii tu cum sunt adolescentele – ea a făcut-o. De fapt, a făcut mult mai mult de-atât. Într-o noapte, a provocat un incendiu ca să-i îndepărteze pe gardieni şi l-a ajutat pe iubitul ei să evadeze. Regele războinic voia să fugă, dar prinţesa era încăpăţânată ca un catâr şi n-a vrut să renunţe la viaţa şi la familia ei. Aşa că, în loc să facă lucrul de bun-simţ, şi-a dus iubitul la palat ca să-l înfrunte pe tatăl ei. Pare greu de imaginat că el s-a lăsat dus, dar, cum ziceam, poporul lui nu era cunoscut pentru inteligenţă. Şi să fim sinceri: toţi facem tâmpenii când e vorba de femei.

Deci l-a înfruntat. Ceea ce începuse ca o discuţie s-a transformat în scurt timp în ceartă. Vocile s-au ridicat, temperamentele s-au încins. Poporul împăratului e cunoscut pentru purtarea calmă, dar problemele de familie reuşesc să scoată la iveală tot ce-i mai rău în om. Orice om.

Împăratul a ridicat mâna s-o lovească pe fiica lui, iar regele războinic s-a băgat iute între ei. Împăratul nu se luptase niciodată cu nimeni, nu ridicase niciodată o sabie, nu făcuse niciodată vreo muncă manuală, aşa că să spunem că a fost învins fără drept de apel ar fi un eufemism. În câteva clipe, împăratul era căzut pe spate, cu o spadă la gât. Doar prinţesa care ţipa la el să dea dovadă de milă l-a oprit pe regele războinic să împlânte spada în inima împăratului. În cele din urmă a venit garda regală, iar cei doi iubiţi au fost arestaţi.

Împăratul a fost profund rănit de trădarea fiicei lui. N-avea să mai fie nicicând la fel după asta. Însă, oricât de grea îi era durerea, n-a reuşit niciodată să se hotărască s-o ucidă pe fată, sânge din sângele lui. În schimb, fiica lui avea să-şi petreacă restul vieţii chiar în celula

în care fusese închis iubitul ei.

Pentru regele războinic avea în minte o altă soartă. Pentru că-i cruţase viaţa la palat, împăratul avea să-l răsplătească. Surghiunul avea să fie sentinţa lui, dar nu doar pentru el, ci şi pentru poporul lui. În coloniile industriale au fost construite nave impresionante prin dimensiuni şi întregul popor al regelui războinic – zeci de milioane – a fost alungat, ca să nu se mai întoarcă niciodată.

— Presupun că fabula asta o să aibă şi o morală la un moment dat, în viitorul apropiat.

— Va fi, într-adevăr, dar partea cea mai bună e povestea în sine. Ar trebui să încerci să te bucuri de ea.

Împăratul nu era prost. Ştia că tocmai îşi făcuse un duşman puternic. Poate că avea să dureze ani, decenii, secole chiar, dar într-o bună zi poporul acela avea să vrea răzbunare pentru exilul său. Nu era ceva ce se putea uita. Aveau să-şi transfere ura din generaţie în generaţie, până în ziua în care îşi vor recâştiga onoarea.

Pregătindu-se pentru un război inevitabil, împăratul a pus să fie construite maşini gigantice, după chipul poporului său. Arme indestructibile aşa de puternice, că puteau face una cu pământul un sat sau puteau ucide 10.000 de oameni în doar câteva secunde. Au fost construiţi mii de astfel de giganţi şi au fost trimişi în toate colţurile imperiului.

La capătul îndepărtat al tărâmului se afla o colonie mică. Era încă în primele stadii ale evoluţiei şi în trecut avusese parte de puţină atenţie din partea imperiului, dar împăratul a insistat să fie apărată şi ea. În colonie au fost trimise douăsprezece arme, împreună cu un mic detaşament de soldaţi care să le manevreze. Şase dintre arme erau construite să semene cu bărbaţi, şase erau femei. În colonie, tehnologia era aproape inexistentă, iar maşinile gigantice care mergeau printre oameni au fost considerate pe loc zei şi zeiţe. Le-au spus *tittah*.

Au trecut ani, s-au scurs secole, dar războiul n-a mai venit. După mai mult de 2000 de ani, dispozitivele au fost retrase din colonie. A fost lăsată una singură, un gigant care arăta ca o femeie şi căruia oamenii îi spuneau *dhehméys*. A fost demontată, iar piesele au fost risipite prin toată colonia. Speranţa era că, atunci când oamenii vor ajunge într-un anumit stadiu al evoluţiei, vor redescoperi dispozitivul şi îl vor folosi ca să se apere în caz că avea să vină până la urmă războiul.

— Şi soldaţii care fuseseră trimişi cu ea?

— Excelentă întrebare. Văd că eşti atent. Aveau o speranţă de viaţă de vreo trei ori mai mare decât locuitorii coloniei, dar tot era o misiune care se întindea pe mai multe generaţii. Când au fost

rechemate dispozitivele, descendenţii direcţi ai soldaţilor, cei care aveau sângele pur, au fost trimişi şi ei acasă. Dar de-a lungul secolelor, unii dintre soldaţi îşi aleseseră ca neveste femei din colonie şi în cele din urmă începuseră să aibă copii.

Din punct de vedere anatomic, aceşti „metişi", cum îşi spuneau ei, erau la fel cu populaţia indigenă, dar aveau abilităţile intelectuale şi fizice superioare ale părintelui lor străin. Când au plecat soldaţii, au fost lăsaţi în urmă. S-au amestecat printre locuitorii coloniei. Datorită abilităţilor şi cunoştinţelor ştiinţifice mai avansate, mulţi dintre ei, şi mulţi dintre descendenţii lor, au ajuns fie în poziţii de autoritate, fie faimoşi.

— Uriaşii erau pe pământ în vremurile acelea şi chiar şi după ce s-au împreunat fiii lui Dumnezeu cu fetele oamenilor şi le-au născut ele copii: aceştia erau vitejii care au fost în vechime, oameni cu nume.

— Deci ştii povestea?

— E din Biblie. Geneza 6:4.

— Cum am zis, e o poveste bună. Au spus-o mulţi.

— Cât din ea e adevărat?

— Poate toată, poate nimic. Trebuie să hotărăşti singur. Poveştile există ca să distreze, să păstreze istoria sau să servească vreunui scop social oarecare. Cred că asta face câte puţin din fiecare.

— Şi tu eşti unul dintre ei, nu? Eşti unul dintre descendenţii lor.

— Sunt doar un bătrân căruia îi place să spună poveşti.

— Poţi să ne-ajuţi? Poţi să ne-ajuţi s-o controlăm?

— Nu pot să fac aşa ceva. Chiar dacă aş şti despre ce vorbeşti.

— Atunci de ce-mi spui toate astea? De ce-ai venit la mine?

— Ce zici de altă poveste? Mă tem că asta n-are un final aşa de fericit.

— Negreşit.

— Ia uite. Era un om care trăia într-o căbănuţă în pădure cu cei doi băieţi adolescenţi ai lui. Era toiul iernii şi se apropia viforul. Curând, toate drumurile aveau să fie închise şi ei să fie complet izolaţi de civilizaţie.

— Ascult.

— Îmi pare rău. Sună deja puţin lugubru şi nici n-am pomenit de puşcă. Haide să înveselim puţin lucrurile, vrei? Ştiu că ţi-a plăcut

cealaltă poveste, aşa că haide să-l facem pe bărbat rege şi în asta. În vremurile medievale, exista un rege puternic, un luptător care inspira teamă şi respect. Se credea că are o sabie fermecată ce-l făcea nemuritor şi imposibil de învins. Nimic din toate astea nu era adevărat, bineînţeles, se descurca doar foarte bine cu sabia.

Regele avea doi copii, amândoi băieţi adolescenţi. Într-o zi, regele a fost chemat să clarifice o dispută într-un sat îndepărtat. Băieţii au vrut să-l însoţească, dar regele s-a temut că drumul le-ar putea fi blocat de vreo bătălie. Când fiii săi au susţinut că duşmanii ar putea considera absenţa regelui drept o ocazie să atace, el a născocit un plan ca să fie toţi în siguranţă. Urma să le lase sabia băieţilor şi să răspândească vestea peste tot tărâmul. Duşmanii aveau să creadă că şi fiii regelui sunt invincibili, la fel ca tatăl lor, dacă au asupra lor sabia legendară.

Regele a plecat să aplaneze conflictul şi, la întoarcere, a găsit tot castelul în doliu. Între cei doi fraţi izbucnise o ceartă, legată de cine era un războinic mai bun şi mai demn să ridice spada tatălui lor. În cearta lor, fiul mai mare l-a lovit cu spada pe fratele lui mai mic. Mezinul n-a supravieţuit, dar a trăit destul să-şi mai vadă o dată tatăl. După ce şi-a ţinut în braţe fiul care-şi dădea suflarea, regele a luat sabia şi a aruncat-o în mare, pentru ca nimeni să nu mai aibă de suferit vreodată din cauza ei.

Asta-i! Aşa se termină.

— Mă ierţi că întreb ceva ce poate să pară evident, dar prefer să am de-a face cu certitudini. Care e morala poveştii?

— A, nu cred că există vreo morală, nu-i ceva aşa profund. Dacă le laşi unora pe mână o armă ca să se poată apăra şi constaţi că s-au omorât unii pe alţii cu ea, probabil că vrei să le-o iei sau să scapi de ea. E de bun-simţ, serios. Pe de altă parte, poate că n-am priceput absolut nimic. Poate că e vorba despre altceva.

Aaaaa! Uite-o pe chelneriţă! Sunt lihnit.

[Bună seara, domnilor. Sunteţi gata să comandaţi?]

— A, da, suntem flămânzi! O să-l las pe prietenul meu să comande primul.

— O să iau puiul Kung Pao.

— Eşti un om înţelept.

FIȘIERUL NR. 233

Stenograma discuţiei cu Ines Tabib, consilier pentru securitate naţională al preşedintelui

Locaţie: Casa Albă, Washington, DC

— Mulţumesc pentru că m-aţi primit, doamnă Tabib.

— Eu sunt cea care te-a chemat, aşa că *eu* îţi mulţumesc. E o plăcere să te cunosc în cele din urmă. Sper că n-ai vreo reţinere legată de faptul că funcţia asta e ocupată de o femeie.

— La care aspect al situaţiei te referi? Întrebi dacă am rezerve în legătură cu femeile care lucrează în general? Cu femeile care deţin funcţii în care au putere de decizie? Cu femeile care iau hotărâri legate de trimiterea bărbaţilor, sau a altor femei, la moarte?

— Eu doar…

— Răspunsul meu ar fi acelaşi la oricare dintre cele trei întrebări: un „nu" hotărât. Şi dacă aş fi avut astfel de reţineri, probabil că ar fi fost îndreptate mai degrabă spre faptul că o femeie este acum comandant suprem al forţelor armate ale Statelor Unite decât spre sexul consilierilor ei. Şi, dacă tot a venit vorba de preşedinte, cum se simte?

— E bine. Încă se acomodează. Voia să-ţi mulţumească personal, dar asta mai trebuie să aştepte puţin.

— Să-mi mulţumească?

— Am avut o campanie bună, dar nu-i niciun secret că proiectului tău trebuie să-i mulţumim pentru o asemenea victorie zdrobitoare. Ai schimbat lumea, începând cu preşedintele.

— N-am făcut eu aşa ceva. Fostul preşedinte ar fi putut aborda lucrurile altfel. Şi-a făcut-o cu mâna lui.

— Asta seamănă teribil de mult a „Bravo lui! A căpătat ce merita". Tu ai fi abordat altfel situaţia?

— Nu sunt, n-am fost şi n-o să fiu vreodată preşedinte al Statelor Unite. Chiar nu contează ce-aş fi făcut sau n-aş fi făcut în locul lui.

— Bine. Nu-mi spune. Pot să-ţi spun eu ce-aş fi făcut altfel. N-aş fi ascuns… Cum îi spuneţi dispozitivului extraterestru? E o „ea" sau un „el"?

— Pentru cei implicaţi, e o „ea”.

— Ei bine, eu n-aş fi ascuns-o. Aş fi parcat-o în faţa Casei Albe, s-o vadă toată lumea.

— Predecesorul tău era îngrijorat că alte guverne ar reacţiona nefavorabil la o asemenea paradă de forţă.

— Ştiu. N-am înţeles niciodată asta. Tot ar fi trebuit s-o scoată la lumină la un moment dat, nu? În orice caz, acum a ieşit la iveală. Nu cred că există nici măcar o singură persoană pe planeta asta care să nu fi auzit de ea. Schimbă cu totul situaţia, ştii şi tu. Ramificaţiile sunt pur şi simplu… fără sfârşit.

— Mi-aş dori să ai dreptate. Din păcate, cred că oamenii o să se întoarcă în scurt timp la treburile lor, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Asta-i un pic cinic, nu ţi se pare? Bineînţeles, oamenii o să-şi vadă de treabă, mai mult sau mai puţin. Cu sau fără extratereştri, trebuie să muncească, să mănânce, să doarmă, să-şi trimită copiii la şcoală, să ducă gunoiul. Cea mai mare parte a zilei lor n-o să se schimbe, indiferent ce s-ar întâmpla. Presupun că de-asta sunt dezamăgiţi de politică. Se aşteaptă ca oricine e ales să le schimbe viaţa. Oricum, nu asta e important.

Chiar acum, pe tot Pământul, există copii care privesc spre stele, întrebându-se dacă cei care au construit robotul acela sunt de colo, de colo sau de dincolo. Când vor creşte, s-ar putea face astronauţi, ingineri, orice o să-i inspire descoperirea asta să devină. Peste douăzeci de ani, unul dintre copiii ăştia ar putea construi un nou tip de motor, care să ne permită să călătorim în afara sistemului nostru solar, şi asta pentru că a văzut robotul acela când era copil.

Toate religiile importante trebuie să se adapteze la această revelaţie. Indiferent în ce zeu crezi, nu mai poate fi vorba doar despre oameni. El, sau ea, trebuie să fie un zeu al întregului Univers. Cerurile, iadul, Nirvana sau orice altceva trebuie regândite, remodelate. Fundamentaliştii neagă pur şi simplu că s-a întâmplat, dar pentru ceilalţi lumea e un loc diferit de cel care exista înainte de craterul acela din Denver.

Chiar şi preşedintele trebuie să-şi ajusteze uşor discursurile ca să admită faptul că în Univers există şi alte forme de viaţă conştiente. Ai fi uimit cât de dificil e să-i potriveşti în aceeaşi frază pe Dumnezeu şi pe extratereştri fără să sune melodramatic.

Cel mai important, toată lumea, inclusiv liderii mondiali, ştie acum că undeva există fiinţe capabile să construiască nişte arme colosale, atât de avansate, încât probabil că n-am avea nicio şansă dacă s-ar hotărî să ne atace.

— Ne-ar extermina. Probabil că ar putea s-o facă de la distanţă.

— Exact. E o trezire la realitate pentru toată lumea, care face să pară puţin mai meschine toate disputele noastre teritoriale sau comerciale. N-a fost un cataclism, un asteroid care să lovească Pământul sau ceva de genul ăsta, dar a fost un moment traumatic, iar momentele traumatice au darul să-i apropie pe oameni. Cred că schimbă felul cum ne vedem pe noi înşine. Iar această schimbare poate fi lentă şi imperceptibilă, dar are loc, îţi garantez.

— Sper sincer că ai dreptate. Cea mai profundă dorinţă a mea este ca această descoperire să redefinească alteritatea pentru noi toţi.

— Alteritate?

— Conceptul de „caracter diferit". Ce sunt eu e în mare măsură o funcţie a ceea ce nu sunt. Dacă lumea musulmană e „celălalt", atunci eu sunt lumea iudeo-creştină. Când celălalt e ceva aflat la mii de ani-lumină, eu sunt doar uman. Redefineşte alteritatea şi poţi să ştergi graniţele.

— Vezi, ştiam eu că nu eşti chiar aşa de cinic. Dacă tot a venit vorba, preşedintele vrea să ştie ce părere ai despre o planificare eficientă pentru recuperarea robotului.

— Când i-am spus predecesorului tău că asta nu era o soluţie definitivă, nu voiam să spun că îl putem recupera oricând ne dorim. N-au trecut decât patru luni.

— Ştiu. Ştiu. Doar că… Se petrec o grămadă de lucruri acum. Preşedintele vrea doar să ştie ce opţiuni are.

— Nu am cunoştinţă de niciun progres tehnologic semnificativ în ultimele trei luni, în orice caz, de niciunul care să ţină de capacităţile noastre de recuperare submarină. Poţi să-i spui preşedintelui că are exact aceleaşi opţiuni ca ieri, sau ca acum patru luni, sau ca înainte să fi auzit de mâna aia gigantică din Dakota de Sud.

— I-am zis că asta o să spui… Eşti sigur că nu putem face nimic?

— Da.

— Da?

— Da. Sunt sigur că nu putem face nimic.

— Ce zici de asta: eşti sigur că nici altcineva nu o poate recupera? Că am pierdut robotul e una, dar aş detesta să-l văd apărând la televizor cu un steag chinezesc pictat pe piept.

— Cum am zis, nu am cunoştinţă de niciun astfel de progres ştiinţific sau tehnologic. Aş fi surprins dacă fie chinezii, fie altcineva ar fi făcut vreun progres semnificativ în domeniu fără să ştie nimeni nimic despre el. Cu toate acestea, nu e chiar de domeniul imposibilului.

— Cum faci să te asiguri că nu obţine altcineva primul un astfel de mijloc?

— Nu poţi să împiedici pe nimeni s-o fure dacă tu nu poţi ajunge la adâncimea aia. Dacă n-aţi făcut-o între timp, aş recomanda ferm suplimentarea finanţării federale pentru cercetări în domeniul explorării submarine de, să zicem, o mie de ori. Sunt absolut sigur că alte guverne au făcut-o deja, chiar înainte să fi ajuns primul fragment pe fundul oceanului.

— Aşa cum spui tu, parcă ar fi o competiţie.

— Da. Este.

— Adică ceea ce se petrece acum aduce cu o reluare a cursei spaţiale. Suntem la concurenţă cu ruşii şi Dumnezeu ştie cu cine altcineva, către străfundurile Pământului, şi cine ajunge acolo primul câştigă tot. Asta-i ideea?

— Dacă nu găseşti o cale să transformi inamicul în aliat, e un rezumat destul de corect.

— Sugerezi ca în cazul acesta să cooperăm cu Rusia?

— Nu pot să-ţi spun dacă ar trebui, doar că ai putea. Mulţi uită, dar în 1963 Kennedy s-a oferit să coopereze cu Moscova ca să ajungem pe Lună. Dacă n-ar fi avut parte de o moarte prematură, prima aselenizare ar fi putut fi un proiect comun între Statele Unite şi URSS.

— Nu ştiu de ce, dar nu prea văd întâmplându-se aşa ceva.

— Presupun că la asta te refereai când spuneai „schimbare lentă şi imperceptibilă". Îţi mai pot fi de ajutor cu ceva? Sunt destul de ocupat.

— Nu. Cred că nu. Doar dacă nu poţi convinge Coreea de Nord să renunţe la programul nuclear.

— Ce s-a mai întâmplat?

— Al treilea test subteran pe anul ăsta. Atât doar că acum a părut să fie pe bune. Înainte, detonau în subteran o grămadă de explozibili ca să ne facă să credem că au bomba nucleară. De data asta e altceva. Japonia a detectat radiaţii la faţa locului.

Cu oricine altcineva, am juca pe cartea forţei şi am ameninţa să facem toată ţara una cu pământul… dar lor nu pare să le pese. Nu sunt sigură cum stăm.

— Un atac preventiv?

— Din punctul de vedere al doamnei preşedinte, asta e ceea ce se cheamă un „act de război” dacă tu eşti cel care-l lansezi.

— Atunci mă tem că n-am cu ce să vă ajut. Mă întristează să spun, dar nord-coreenii m-au nedumerit profund dintotdeauna. Nu pot fi ameninţaţi, pentru că se consideră superiori celui care îi ameninţă. Nu te poţi înţelege raţional cu ei şi, cel mai important, sunt sută la sută convinşi de justeţea punctului lor de vedere, aşa că nu pot fi cumpăraţi. E notoriu că e dificil să ai de-a face cu megalomani, dar nu pot să pricep cum pot veni la rând una după alta generaţii de astfel de persoane.

— Îmi pare rău, eram cu mintea în altă parte. Mă gândeam la cursa împotriva ruşilor ca să ajungem la fosa abisală. O să fie greu de scris un discurs bun cu aşa ceva. Alegem să mergem în… ocean. Alegem să mergem spre fundul oceanului în acest deceniu şi să facem altele…

— Poate că ar trebui să-i laşi pe alţii să se ocupe de scris discursurile.

FIȘIERUL NR. 237

Stenograma discuţiei cu Vincent Couture, fără ocupaţie

Locaţie: La Fontaine Park, Montreal, Canada

— Te rog, ia loc, domnule Couture.

— Puteam să mergem la mine. E frig pentru picnic.

— Am făcut tot ce mi-a stat în putinţă ca să protejez identitatea tuturor celor implicaţi în proiectul nostru, dar după incident prefer să discut despre asta într-un loc public.

— Îţi este teamă că mi-a pus cineva microfoane în apartament?

— Nu exclud această posibilitate. În plus, parcul ăsta e minunat toamna. Ai primit mesajul meu?

— Nu sunt sigur că i-aş zice mesaj, dar, da, am primit cele două cuvinte pe care mi le-ai trimis. Destul de tare.

— Defineşte *tare*.

— Tare e că la un moment dat s-ar putea să fi existat pe Pământ mai mulţi roboţi de-ăştia gigantici, încă unsprezece, mai precis.

— De unde…

— De unde ştiu? Păi, primul cuvânt pe care l-ai trimis, *tittah,* înseamnă „mare” în hattiană. Hattiana era vorbită acum vreo 5000 de ani în Anatolia, ceea ce înseamnă mai mult sau mai puţin Turcia de azi. Cuvântul a fost împrumutat de popoarele care trăiau mai la vest, iar în greacă ajungi la cuvântul *titan.*

În mitologia greacă, titanii sunt copiii Geei şi ai lui Uranus. Şi asta e tare. Te-ai prins? Sunt copiii Pământului şi ai Cerului. Iar ei trebuie să fi ştiut cumva de unde vin.

Sunt doisprezece, şase bărbaţi şi şase femei. Nu le ştiu tuturor numele pe dinafară, dar ştiu pe care dintre ei l-am găsit. Celălalt cuvânt pe care l-ai trimis, *dhehméys,* seamănă foarte mult cu ce numim noi proto-indo-europeană, despre care credem că era vorbită pe-acolo la vremea aceea. Dacă asta e, atunci „d”-ul se va transforma în cele din urmă în „t” şi, până ajungi la greaca antică, o ai pe Themis, una dintre titanide.

— Nu-mi este cunoscut numele.

— Ai văzut-o de o mie de ori. E legată la ochi şi ţine o balanţă într-o mână şi o sabie în cealaltă.

— E cea căreia îi spunem Justiţia?

— Mai mult sau mai puţin. Statuile din faţa tribunalelor sunt relativ moderne. În general, sunt o combinaţie între Themis şi Iustitia, echivalentul ei roman. Cum se zice? Justiţia e oarbă. Păi, acum ştim de ce; n-are ochi.

Nu cred că *justiţie* e cuvântul potrivit, totuşi. Reprezintă ceva mai mare, un fel de lege divină. Probabil că asta şi însemna *dhehméys* acum 5000 de ani. Sunt destul de sigur că *dharma* din sanscrită provine din acelaşi cuvânt şi înseamnă ordine cosmică, înseamnă lucrul care ţine Universul la un loc. Fiica ei, Dikē, e zeiţa greacă a Justiţiei.

— A avut o fiică?

— Păi, evident că n-are o fiică „adevărată". Nu cred nici că există un minirobot îngropat pe undeva. O parte din mitologie trebuie să rămână ce e, adică mitologie.

Totuşi, poţi să-ţi imaginezi? Douăsprezece chestii de-astea plimbându-se pe-aici, toate strălucind turcoaz. Pe de altă parte, poate că străluceau în culori diferite. Pe vremea aia n-aveau nici măcar unelte de fier, cu atât mai puţin electricitate. Aş vrea să mă pot întoarce în timp până atunci, să văd cu ochii mei. Una dintre chestiile astea te lasă cu gura căscată şi acum. Douăsprezece, într-o vreme în care tehnologia era mai mult sau mai puţin inexistentă? Trebuie să fi fost ca şi cum ai fi dat nas în nas cu zeii.

Aş vrea să ştiu de ce a rămas ea pe Pământ, în timp ce toţi ceilalţi s-au întors de unde-au venit.

— Ce te face să crezi că s-au dus undeva?

— Am scotocit aproape toată planeta şi n-am găsit decât piesele ăsteia. Dacă ar mai fi fost unsprezece risipiţi prin jur, cu siguranţă am fi avut câteva bucăţi în plus, mâini, încă o labă a piciorului, zăcând pe undeva, printr-un depozit.

Ai de gând să-mi spui ce ştii sau trebuie să ghicesc totul?

— S-ar putea să nu ştiu nimic.

— Sigur că nu. Pur şi simplu ai dat peste cuvintele *tittah* şi *dhehméys* când dezlegai cuvinte încrucişate şi m-ai sunat pe mine să-ţi dau indicii ca să poţi să termini careul. Un cuvânt de şapte litere pentru „vorbeşte prostii".

— Atenţie.

— La un moment dat, va trebui să ai încredere în *cineva.* Dacă nu de altceva, măcar pentru că te-ar putea lovi mâine maşina de lapte şi n-o să mai rămână nimeni care să ştie ceva din toate informaţiile pe care le ţii doar pentru tine.

— Îţi dai seama că, în fond, sunt doar un spectator. N-am venit din spaţiu. N-am construit un robot gigantic. N-am jucat nici măcar vreun rol important în găsirea sau înţelegerea funcţionării lui. Poţi deci să presupui că sută la sută din cunoştinţele pe care le deţin mi-au fost transmise de alţii. Dacă ar fi să mi se întâmple ceva, o să rămână cineva care ştie ce ştiu eu, o mulţime de persoane. Sunt convins că, în caz de deces, informaţiile potrivite îşi vor găsi calea către oamenii care au nevoie de ele, aşa cum şi-au găsit calea către mine.

— Sigur, dar de ce să nu evităm pierderea de timp şi să nu ne spui, ca să putem, ştii tu, să dăm o mână de ajutor!

— Ajutaţi, şi încă enorm. Şi, în parte, motivul pentru care puteţi contribui atât de mult la acest proiect e că nu sunteţi împovăraţi de cunoştinţe care nu sunt necesare. Unele dintre ele v-ar putea fi de ajutor, de acord, dar unele dintre ele v-ar limita opţiunile, v-ar duce gândurile într-o anumită direcţie, v-ar împiedica să vedeţi tot ce e de văzut. Cum nu am de unde să ştiu care informaţie v-ar stânjeni procesele de gândire, mi se pare cel mai bine să vă pun la dispoziţie doar ceea ce trebuie neapărat să ştiţi.

— Serios? Eu credeam că eşti cel mai mare expert în micromanagement care a existat vreodată pe Pământ. Nu mi-am dat niciodată seama că făceai toate astea pentru mine. Cum aş putea vreodată să-ţi mulţumesc îndeajuns?

— Ar trebui să laşi sarcasmul pe seama doamnei Resnik. Îi iese infinit mai bine. Eşti gata să te întorci la treabă?

— Ce treabă? Până acum am făcut două lucruri: am descifrat nişte simboluri extraterestre pe nişte panouri pe care le-am dematerializat accidental şi am învăţat să pilotez un robot pe care l-ai aruncat pe fundul oceanului. Din câte-mi dau seama, nu mi-a mai rămas nimic de făcut.

— Nu asta era întrebarea. Te întrebam dacă te simţi sau nu pregătit.

— Să fac ce?

— Orice. Te întreb dacă te simţi pregătit să faci orice.

— Nu înţeleg.

— Dacă nu există aspecte ale vieţii tale de care eu n-am luat cunoştinţă, tot ce-ai realizat în ultimele cinci luni e că ţi-ai lăsat barbă şi ai construit machete de nave din al Doilea Război

Mondial. Deşi trebuie să recunosc faptul că navele alea sunt foarte detaliate şi stau mărturie pentru răbdarea şi dexteritatea ta, nu prea pot oferi nimănui asigurări legate de stabilitatea ta mintală.

— Nu… nu ştiu ce să zic… Sunt stabil… mintal şi pot să fac… diverse lucruri… despre care tu nu-mi spui nimic.

— Care e stadiul actual al relaţiei tale cu doamna Resnik?

— Stadiul… n-am mai vorbit cu ea de ceva vreme.

— Exact. Cum poţi să pretinzi că eşti destul de zdravăn să te întorci la treabă dacă nu poţi nici măcar să pui mâna pe telefon şi să suni o femeie la care e evident că ţii foarte mult?

— Am vrut să aştept până dispăreau îndoielile.

— Îndoieli referitoare la ce anume?

— Aproape am reuşit. O s-o sun curând, promit. Am vrut să aştept până eram sigur.

— …

— Până eram sigur că n-o să mai cad niciodată.

— …

— Nu ştiu cum să-ţi explic altfel. Mă trezesc în fiecare dimineaţă auzind-o pe Rose ţipând la mine să mă opresc. Lumea îmi spune că o să treacă şi că o să vină ziua în care n-o să mai fiu nevoit s-o tot visez murind. Nu cred că o să vină ziua aia, dar am învăţat să trăiesc cu asta.

Vreau să zic, bineînţeles, că aş vrea să-mi aduc aminte doar părţile bune. Mi-a oferit încrederea şi prietenia ei, mi-a deschis uşile către o lume la care nici nu visam. O să-i rămân dator până o să-mi vină şi mie rândul să mor. Aş vrea doar să ajung să văd asta, dar nu pot. Aşa încât, dacă trezitul în urlete în fiecare dimineaţă e parte din amintirea ei, foarte bine.

Nu pot s-o aduc înapoi. E prea târziu s-o mai ascult şi nu pot să promit că o să fac întotdeauna ce-mi cer alţii să fac, dar jur, jur pe viaţa mea, n-o să mai cad niciodată. N-o să mai permit niciodată să i se întâmple ceva rău vreunui om pe care-l iubesc, începând cu Kara, doar pentru că eu nu sunt destul de puternic. De-asta amân s-o sun.

— Nu-ţi pun la îndoială hotărârea, n-am pus-o niciodată, dar nu poţi garanta că n-o să-ţi cedeze pur şi simplu genunchii, aşa cum au făcut ultima dată.

— Urc scările.

— Poftim?

— Urc scările cu genunchii răsuciţi.

— Poate că *sunt* aspecte ale vieţii tale de care n-am cunoştinţă. Continuă, te rog.

— Noaptea, la mine în bloc. Îmi pun alarma să sune la ora 2.00 şi urc şi cobor scările din spate. Urc patru etaje, apoi cobor, apoi urc iar, până nu mă mai pot mişca deloc.

— Cât de des faci asta?

— În fiecare noapte de când m-am întors. Am picioarele prea obosite ziua, aşa că beau cocteiluri cu proteine şi fac exerciţii de concentrare. Construiesc navomodele şi fac în acelaşi timp înmulţiri în matematica extraterestră. E un pic neconvenţional, ştiu, şi-mi pare rău dacă nu mă ridic la înălţimea standardelor tuturor, dar asta seamănă cel mai mult cu lucratul la consolă. Aşa că nu ştiu ce-mi ceri de fapt să fac, dar dacă te gândeşti să reuneşti trupa, sunt pregătit. Sunt de zece ori mai pregătit decât eram ultima dată când am pus piciorul în sferă.

— Refacerea trupei s-ar putea să nu fie chiar aşa de simplă.

— Îmi pare rău. Nu râd de tine. Atât doar că e un citat din Jake, din filmul *Fraţii Blues*.

— Te citam pe tine, cu ce spuseseşi cu o clipă înainte.

— Ştiu. Îmi pare rău. N-am vrut să…

— …şi citatul e din Elwood, nu din Jake. Felicitări.

— Ce-am făcut?

— M-ai convins că eşti apt de muncă. Acum nu mai trebuie decât s-o convingi pe doamna Resnik.

FIȘIERUL NR. 239

**Stenograma discuţiei cu Alyssa Papantoniou,
director executiv şi director ştiinţific,
Compania numărul 462753,
înregistrată în Insulele Virgine Britanice**

Locaţie secretă, în apropiere de San Juan, Puerto Rico

— Vai, doamnă Papantoniou, ne întâlnim din nou.
— Da, trebuie să fie dificil pentru tine.

— De ce spui aşa ceva? Mi-a părut rău că ai plecat.
— M-ai de… deportat.

— Într-adevăr, chiar voiam să completez. Ţi-am subestimat contribuţia la munca echipei. Cred că n-ai abilităţile sociale şi empatia care sunt necesare pentru o poziţie de conducere, dar îmi dau seama că eşti o persoană extrem de talentată şi că putem profita mult de prezenţa ta.
— Şi acum consiliul m-a ale… ales pe mine. De data asta eu sunt la conducere.

— Chiar aşa. Probabil că ai făcut o impresie deosebită guvernului rus. Sunt totuşi curios, ţinând cont că nu ştiai nimic despre instalaţiile de aici, ce le-ai oferit în realitate. Probabil că i-ai convins că poţi găsi o cale să activezi comenzile pentru piloţii lor, dacă ar fi fost în stare să recupereze de unii singuri fragmentele de pe fundul fosei abisale. Sunt destul de sigur că Statele Unite n-ar vedea cu ochi buni propunerea pe care le-ai făcut-o ruşilor.
— Nu cred că ar vedea cu ochi buni nici cum ai înfiinţat tu consorţiul ăsta.

— Exact. După cum vezi, avem multe în comun. Amândoi suntem profund dedicaţi acestui proiect, suficient de mult încât să fie deseori necesar să alegem între ce e etic şi onorabil şi ce e important. Sper că acest angajament comun poate deveni o bază a relaţiei noastre reînnoite. Sper că putem să avem parte de un… nou început.
— M-au târât din casă… ca pe o inf… infractoare!

— Asta au şi crezut că erai. Dar, cum am zis, ce-a fost, a fost. Îţi dai seama că trebuie să găsim o cale să lucrăm împreună? Eu sunt sincer dispus să încerc dacă eşti şi tu.

— M-am comportat totdeauna profesionist. Tu eşti cel care a transformat lucrurile în ceva pers… p…

— Personal. Aş descrie acţiunile mele drept… hotărâte. Am crezut că asta-i o calitate pe care o admiri la alţii. Crede-mă, când iau lucrurile personal, nu mai rămâne loc de interpretare. Deci. Începem? Cum merge construcţia?

— …

— N-o să plec până nu vorbeşti cu mine. Dacă îţi pasă de proiectul ăsta cât susţii tu că-ţi pasă, n-o să laşi un… un transfer temporar să stea în calea succesului său.

— Suntem cu aproape o lună înaintea planificării. Cons… construcţia laboratorului e aproape finalizată şi instalăm şinele mult mai repede decât credeam că e posibil. Ar trebui să-i aduci pe piloţi.

— Din câte înţelesesem, nu urma să fiţi gata pentru antrenamente până la Crăciun. Chiar şi cu veştile bune pe care tocmai mi le-ai dat, tot nu reuşesc să pricep ce ar putea să facă piloţii acum.

— Nimic. N-ar avea nimic de făcut. Ar putea să se ducă la p… plajă, să bea ceva, să se distreze. Să lase să se risipească resentimentele încet-încet, preţ de câteva săptămâni.

— Crezi că sunt supăraţi pe mine pentru închiderea programului?

— Nu, nu cred. Dar cred că nu mă pot suferi pe *mine*. N-o să-mi fie utili cel puţin o… cel puţin o lună. Nu m-au plăcut nici înainte, dar acum o să mă u… urască.

— Modul ăsta de gândire mi se pare oarecum iraţional. N-ai stat decât puţină vreme cu ei. Nu te cunosc suficient de bine ca să te urască.

— Iraţional e cuvântul po… potrivit. N-o să ştie de ce, dar n-o să mă placă pentru că nu sunt ea. N-o să mă placă pentru… pentru că sunt în viaţă.

— Doctorul Franklin?

— Da. Probabil că n-o să-şi dea seama, dar gândul că oricine în afară de doctorul… oricine în afară de ea conduce proiectul o să le întoarcă stomacul pe dos. O să mă urască pentru că nu sunt exact ca ea, o să mă urască atunci când o să le amintesc de ea. O să mă urască pentru că o să-i fac să retrăiască m… moartea ei. Crede-mă, o să mă urască. Aşa că îţi cer să-i aduci acum, să le dai ocazia să-şi revină. Nu-mi pot face treaba dacă mă vor moartă, chiar dacă e doar sub…

conştient.

— O să văd ce se poate face. S-ar putea să aibă nevoie de ceva timp ca să-şi rezolve propriile diferende. Haide să lăsăm deoparte preocupările astea psihologice şi să ne întoarcem la ce ai realizat deja. Ai zis că aproape aţi terminat construcţia laboratorului. O să fie la fel de mare ca hala pe care o foloseam la Denver?

— Aproape. Are cu vreo doisprezece metri mai puţin în lungime. În partea dinspre ocean, terenul era mai instabil decât… indicaseră studiile geologice. Nu-ţi face probleme. O să aibă destul loc să se mişte, dar n-ai vrea să se prăbuşească tavanul. E mult mai… adânc decât la Denver. O să fie milioane de tone de rocă şi de apă deasupra capetelor noastre.

— Câţi oameni lucrează la şine?

— Zero. Nu mi-a plăcut din capul locului riscul de securitate. Oamenii nu pot să păstreze un secret. Oricum, scafandrii n-ar fi putut instala decât primele câteva sute de metri. Prietenii noştri germani au reuşit să construiască trenul în aşa fel încât să-şi poată instala singur şina. E mai degrabă un puţ. O bună parte din cale e pe o pantă aproape verticală, aşa că greutatea nu apasă pe şină ca la un tren obişnuit. Ce am construit noi arată ca o grindă în I cu un şir de orificii în mijloc. Mecanismul de acţionare a trenului are roţi dinţate pe ambele părţi ale grinzii, ca să se deplaseze de-a lungul puţului.

E o operă de inginerie frumoasă. Merge până la capătul căii, pune o secţiune nouă de şină şi se întoarce să o încarce pe u… următoarea. Când am început, se întorcea la câteva ore, acum stă plecat aproape câte o zi. E într-adevăr foarte lent, dar este… constant.

— Cum o să aduni fragmentele când ajungi în zona ţintei?

— Avem un submarin fără echipaj care are un braţ robotic. Când ajungem pe fundul fosei, o să prindem de fiecare… balize, ca să le reducem greutatea, şi o să le ridicăm cu cabluri pe platforma trenului. După aceea aducem bucăţile… una câte una.

— Trenul are destulă forţă să tragă bucăţile afară din fosă?

— Nu, n-are. Cu destule balize, probabil că o să reuşească să se descurce singur cu fragmentele mai mici, cu mâinile sau laba piciorului, dar nu cu torsul sau coapsele. Când o să termine de instalat şina, o să prindem un cablu de tren şi o să-l ajutăm să se ridice. Avem un vinci de mărimea unei clădiri cu patru etaje.

Ştiu… ştiu că îmi ascunzi diverse lucruri, şi probabil că ai un motiv s-o faci, dar presupun că asta n-ai ţi… ţine secret. De ce durează aşa mult să găsim sistemul de propulsie? Ai găsit restul pieselor într-o perioadă relativ scurtă şi probabil că până acum ai acoperit deja cea

mai mare parte din suprafaţa Pământului.

— N-am găsit sistemul de propulsie, cum îi spui tu, pentru că nu l-am căutat. De fapt, toate eforturile de căutare au fost abandonate după ce am recuperat capul. Ce te face să crezi că există aşa ceva?

— Păi, sunt sigură că sunt multe pe care nu le ştiu, dar…

— E a doua oară când faci aluzie la ideea că ţi se ascund informaţii esenţiale. Te asigur că nu e cazul.

— N-are importanţă. Am ştiut când… când m-am băgat în asta.

— Nu…

— Lasă-mă să termin. Din câte înţeleg, dispozitivul, robotul ăsta, a fost construit de nişte fiinţe avansate din… spaţiu, în speranţa că va apăra planeta noastră împotriva unor extratereştri, aşa e?

— Da.

— Eşti sigur că a fost proiectat pentru a… apărare planetară?

— Aşa am înţeles.

— Şi atunci, cum ar putea să nu existe? Obiectul ăsta, aşa cum îl descrii tu, este extrem de puternic şi sunt sigură că poate să apere foarte bine un cartier, poate un oraş, de aproape orice. Dar ce-o să facă dacă duşmanul atacă în altă ţară, ca să nu mai vorbim de alt… continent? O să se ducă pur şi simplu pe jos până acolo? Doar nu poate să oprească un taxi pe stradă.

Fără un sistem de propulsie, mobilitatea lui ar fi aşa de limitată, că ar fi cu to… totul inutilă. Tot ce-ar trebui să facă duşmanul ar fi să aterizeze la ceva mai mult de câţiva kilometri distanţă. Până să ajungă chestia asta acolo mergând pe jos, totul ar fi deja terminat. Ar fi cea mai t… tâmpită apărare planetară posibilă – nu că aş avea cunoştinţă de vreo alta – dacă nu poate traversa un ocean.

— Ăsta e un argument solid. Unul pe care mă mir că nu l-a adus până acum nimeni, nici chiar eu. O să mă străduiesc să reiau cât mai curând eforturile de căutare. Totuşi, aşa cum ai spus şi tu, am acoperit un procent semnificativ din toate continentele, cu excepţia Antarcticii. Dacă există un asemenea sistem de propulsie şi nu-l găsim acolo, cel mai probabil e scufundat.

Suprafaţa pe care va trebui s-o acoperim e mult mai mare decât ce am cercetat până acum şi în prezent nu avem un mecanism sigur de distribuire subacvatică a compusului pe care l-a dezvoltat doctorul Franklin.

— Va trebui să angajăm pe cineva. Eu sunt genetician, nu chimist sau inginer.

— Nici doctorul Franklin nu era.

— Păi, poate că ea era într-un fel o femeie a Renaşterii… dar a murit. Au omorât-o piloţii tăi. Aşa că trebuie să ne d… descurcăm cum putem. Cum am zis, eu sunt genetician. Deja conduc… oţelari şi ingineri, şi nu înţeleg nici jumătate din ce spun ei. La banii pe care-i che… cheltuim ca să construim locul ăsta, nu cred că încă un salariu ar conta prea mult. Dacă avem nevoie de un chimist, o să angajăm un chimist. Dacă inginerii care au gândit locul ăsta nu pot veni cu un sistem de distribuţie pentru compusul ăla, o să mai angajăm unul.

Apropo de genetică, mai există un motiv pentru care vreau să-i aduci pe piloţi cât de repede se poate. Dacă e să descopăr ce anume au ei şi face maşinăria asta să meargă, o să am nevoie de acces la… la corpurile lor. O să am nevoie de mostre.

— Pot să-i pun să-ţi trimită prin curier mostre de sânge.

— S-ar putea să am nevoie de o mulţime de mostre, nu doar de sânge. Te rog, adu-i cât de repede se poate.

— S-ar putea să aibă de obiectat la prea multe analize.

— O să-mi fie chiar greu să-mi fac treaba dacă nu co… coo… perează. Sunt o variabilă incontrolabilă în ecuaţia asta. Consiliul e de-a dreptul neliniştit că un proiect atât de amplu stă la mâna a doi oameni. Tu şi cu mine am mai avut discuţia asta. Haide să n-o purtăm din nou. Mi-ar plăcea să încep testele astea cât de repede se poate.

— Nu-ţi cer decât să faci testele astea cât mai puţin invazive şi dureroase, fără să afectezi rezultatele. Cât despre consiliul de conducere, lasă-mă pe mine să-mi fac probleme. Treaba ta e să ne readuci pe calea cea bună, cât mai repede cu putinţă. Când o să fim deplin operaţionali, putem lucra la un plan de rezervă pentru cazul în care i se întâmplă ceva vreunuia dintre piloţi. Dar deocamdată avem piloţi. Ar trebui să te concentrezi pe ce nu avem şi, în momentul de faţă, nu avem nici robotul, nici mediul de lucru viabil ca să continuăm antrenamentele.

— Înţeleg. Dar nu pot să ignor pur şi simplu con… consiliul de conducere. Ei sunt cei care m-au numit director executiv. Înţeleg implicarea ta în acest proiect, dar există o structură administrativă şi, din câte ştiu, tu nu faci p… nu faci parte din ea. Am tot respectul din lume pentru ce-ai făcut pentru proiectul ăsta, dar am îndatoriri faţă de consiliu.

— Îţi admir loialitatea şi dorinţa de a-ţi îndeplini cât de bine

poţi îndatoririle de director executiv.

— Mulţumesc.

— Dacă se poate, aş vrea să-ţi fac o sugestie. Ar fi înţelept, pentru o femeie aflată în poziţia ta, să-ţi rezervi puţin timp ca să înţelegi mai bine mediul în care evoluezi, să te mai gândeşti la unele dintre presupunerile pe care probabil le-ai făcut mai demult. Înţelegerea adevăratei naturi a structurii de putere într-o întreprindere atât de complexă nu e ceva care să poată fi realizat pe loc.

— Mulţumesc pentru preocupare. E foarte drăguţ din partea ta.

FIŞIERUL NR. 249

Stenograma discuţiei cu Vincent Couture, consultant,
Compania numărul 462753,
înregistrată în Insulele Virgine Britanice

Locaţie secretă, în apropiere de San Juan, Puerto Rico

— Sper că te simţi bine în noul decor.

— Cum să nu? Stau într-o casă pe plajă. Nu ştiu de unde eşti tu, dar pentru cineva care a stat toată viaţa în Quebec, e destul de impresionant.

— Mă bucur că-ţi place casa de pe plajă. Dar eu mă refeream la complexul ăsta.

— N-am venit până aici decât de două ori. M-am întâlnit cu Alyssa – ştiai că au adus-o înapoi? – în ziua în care am ajuns şi am revăzut-o după câteva zile, când am venit pentru un control medical.

— Dacă nu mă înşel, ai ajuns de vreo două săptămâni. Cu ce te-ai ocupat dacă n-ai venit aici?

— Învăţ să fac surf. Mă rog, încerc să învăţ să fac surf. Sunt groaznic, dar e *aşa… de… distractiv!* Ştiu că nu pot, dar mă tot gândesc că ar fi mult mai uşor cu genunchii întorşi. Ar trebui să vii şi tu. Sunt uşor de depistat, sunt tipul alb strălucitor cu arsuri grave.

— E… Chiar e cazul să menţionez că nu fac surf? Putem vorbi despre ce avem de făcut?

— Sigur!

— Ce crezi despre noua bază?

— Sunt sigur că ştii mult mai multe decât mine despre locul ăsta. Ţi-am mai zis, n-am venit până aici decât de două ori. Credeam că hala noastră din Denver era impresionantă, dar chestia asta e o nebunie totală. Ştii că suntem la vreun kilometru şi jumătate sub pământ?

Uşa din spatele nostru duce într-o încăpere imensă, cam de mărimea celei unde ne antrenam în Denver. La nivelul ăsta sunt şase laboratoare şi un compartiment uriaş – vreau să zic enorm – care are ieşire spre Atlantic. Totuşi, n-am fost decât la nivelul ăsta, nu ştiu ce altceva mai e pe-aici.

— Nu-i decât un singur nivel. Mai există un atelier mecanic de 1860 de metri pătraţi, un complex medical, locuinţe pentru echipă şi o centrală electrică.

— Pot să pun o întrebare tâmpită?

— Nu. Nu poţi.

— Atunci pot să pun o întrebare foarte isteaţă?

— Cum doreşti.

— Cum aducem robotul aici? Din câte am văzut, singura uşă care ar fi destul de mare duce direct în ocean.

— Odată asamblat, dispozitivul nu poate părăsi complexul ăsta pe uscat. Trebuie dezasamblat şi ridicat la suprafaţă lângă ţărm. Acolo putem să încărcăm piesele pe nave de transport. Totuşi, încape în camera ecluzei, aşa că, teoretic, poate să iasă singură din ocean, mergând pe pantele mai blânde ale ţărmului.

— Crezi că poate să meargă pe sub apă? Asta ar fi tare.

— Nu ştim. Cu siguranţă am de gând să aflu. Şi da, ar fi.

— Cine se ocupă de locul ăsta? E bază americană?

— Nu chiar. Complexul aparţine unui consorţiu format din patru naţiuni: Japonia, Rusia, Coreea de Sud şi Emiratele Arabe Unite, şi patru corporaţii: două din Germania, una din Statele Unite şi una din Japonia.

— Pare o listă de ţări făcută complet la întâmplare. Ai scos numele dintr-o pălărie?

— Rusia trebuia implicată cumva. Situaţia era pur şi simplu prea instabilă după ce doi ofiţeri ruşi au fost împuşcaţi în timpul uneia dintre misiunile noastre.

— Am împuşcat doi ofiţeri ruşi?

— N-am împuşcat pe nimeni. I-au împuşcat ţăranii tuvani… E o poveste lungă. Să zicem doar că orice încercare a Statelor Unite de a păstra robotul ar fi avut urmări catastrofale. A trebuit să dau nişte asigurări Moscovei. Din nefericire, n-au resursele financiare necesare pentru finanţarea unui proiect atât de amplu. Însă Emiratele au. Japonia era un partener acceptabil şi pentru unii, şi pentru ceilalţi, iar Coreea de Sud este clientul cel mai evident pentru produsul nostru. Partenerii noştri din mediul privat vin şi ei cu tehnologii proprii.

— Tocmai ai spus „produsul nostru”?

— Obiectivul nostru este să furnizăm statelor membre capacităţi defensive cu rază scurtă.

— Şi capacităţi ofensive?

— Nu. E inclus în statutul nostru. Nu poate fi folosit decât pentru apărare împotriva unui atac sau a unei invazii inamice, în niciun caz ca armă ofensivă şi în niciun caz împotriva altui membru al consorţiului.

— Scuză-mă. Încă încerc să asimilez chestia asta. Poţi să faci aşa ceva? Să iei pur şi simplu robotul şi să zici că îţi aparţine?

— E un aspect care poate fi interpretat. Proprietatea ar putea să fie contestată. Totuşi, deţinem peste şapte mii de brevete pentru tehnologie. Din punct de vedere legal, ar fi riscant pentru oricine altcineva să-l folosească.

— Şi ce obţin companiile private din asta?

— Costul participării e… semnificativ. Pe măsură ce grupului nostru i se alătură şi alte naţiuni, cei care deja au finanţat proiectul s-ar putea bucura de o recuperare a investiţiilor considerabilă.

— Deci am ajuns de la cea mai mare descoperire din istorie, pentru progresul întregii omeniri, bla-bla, la o armă creată pentru profit? Asta e?

— Situaţia în care ne aflăm e departe de ceea ce am avut eu în minte, dar ne permite să ne continuăm cercetările şi să evităm un conflict global.

— Cum se numeşte?

— Cum se numeşte ce?

— Consorţiul. A, ăsta ar fi un nume bun, doar atât: „Consorţiul”…

— N-are niciun nume în momentul ăsta. E o companie internaţională numerotată, înregistrată în Insulele Virgine Britanice.

— Ce romantic. Nu ţi-a venit să-i zici Consorţiul Themis? Ar suna bine.

— Deocamdată n-am împărtăşit cu nimeni altcineva informaţiile care ţin de istoria sau identitatea ei.

— De ce?

— Am motivele mele. Totuşi, recunosc, o companie numerotată nu-i tocmai ideală din punct de vedere al motivaţiei. Poate că propui tu un nume bun pentru grupul nostru. Mi-ar plăcea să aibă şi personalul nostru un sentiment de apartenenţă. Ţinând cont de restricţiile de securitate şi de limitările impuse vieţii personale specifice lucrului în acest complex, ridicarea

moralului va fi esenţială.

— Păi, dacă nu vrei să foloseşti Themis… E fiica Geei şi a lui Uranus. N-avem de-a face cu adolescenţi, dar tot aş evita să folosesc Uranus în denumire. Geea nu-i rău. Consorţiul Geea.

— O să-l sugerez consiliului de conducere.

— Există un consiliu?

— E o corporaţie.

— Mda, probabil. Oricum, n-am de gând să mă plâng. Trebuie să fi costat o avere să cumpăraţi locul ăsta. Cine a fost aici înaintea noastră?

— Nu înţeleg.

— Ce a fost aici înainte să venim noi? A fost o mină?

— Nu era nimic. Suntem dedesubtul unui parc naţional. A trebuit să excavăm dinspre mare.

— Glumeşti. E absolut imposibil să construieşti ceva de dimensiunile astea în doar câteva luni. Ar dura ani de zile să sapi aşa de mult şi aşa de adânc.

— A durat cam doi ani.

— Doi ani?

— Da, am construit complexul ăsta în mai puţin de doi ani. Costurile au fost, din nefericire, invers proporţionale cu viteza.

— N-are nicio noimă. Acum doi ani nici nu asamblaserăm obiectul. Nici măcar n-aveam capul.

— Rareori fac ceva fără să am un plan pentru situaţii neprevăzute.

— Nu eşti puţin îngrijorat de felul cum o să reacţioneze Administraţia americană la toate astea? Statele Unite nu erau pe lista de ţări pe care ai pomenit-o.

— Într-adevăr, nu sunt. Totuşi, sunt ferite de orice atac, pentru că unul dintre membrii noştri este o companie americană.

— Sunt sigur că asta o să fie o mare uşurare pentru Statele Unite… Probabil că-mi scapă ceva. Statele Unite au plătit efortul de căutare. Am recuperat toate piesele cu sprijinul armatei americane, şi acum dai Rusiei robotul? Nu ştiu tu, dar eu aş fi un pic scos din sărite.

— Ai dreptate să presupui că va trebui să ne împăcăm cu ei la un moment dat.

— În regulă atunci. Oricum, cine sunt eu să mă plâng? Eu sunt din

Canada. Când crezi că putem relua antrenamentul?

— Dacă doamna Papantoniou are dreptate, ar trebui să recuperăm toate fragmentele într-o lună.

— Ne mai lipseşte un pilot. Am crezut că până acum o să fie şi Kara aici.

— Trebuie să ajungă curând. S-ar putea să fi fost implicată într-un accident.

— Ce s-a întâmplat? E în regulă?

— E bine. S-ar putea să nu fi avut încă accidentul. Poate că ai uitat că ea face parte din personalul militar american. Fără o implicare directă a Statelor Unite, nu pot să cer pur şi simplu autorităţilor să-mi pună la dispoziţie serviciile ei. În momentul de faţă, nu simt implicat oficial sau neoficial în nimic care să necesite un pilot de elicopter.

— Şi atunci?

— Şi atunci, cândva, în viitorul apropiat, dacă nu s-a şi întâmplat cumva, o să fie implicată într-un accident rutier. O să sufere o contuzie, un traumatism prin hiperextensie. Un medic o s-o diagnosticheze cu sindrom postcontuzional şi radiculopatie cervicală şi o s-o declare inaptă de serviciu. O să recomande un concediu medical de cel puţin şase luni.

Când o să ajungă aici, o să reluaţi colaborarea şi o să renunţaţi la ceea ce vă separă. A fost profund rănită de dispariţia ta. Deşi sper sincer că relaţia dintre voi o să revină la cum a fost, m-aş mulţumi pentru moment şi cu o coexistenţă paşnică. E imperativ să învăţaţi să lucraţi iar împreună şi să comunicaţi în cel mai eficient mod, exact cum făceaţi înainte. În plus, trebuie să învăţaţi asta foarte repede. Nişte evenimente de dată recentă m-au obligat să suplimentez numărul persoanelor implicate. În proiectul ăsta sunt acum prea mulţi oameni, cu prea multe drepturi legitime, ca să-l ţinem pe loc din cauza unor probleme personale, chiar dacă ar fi vorba doar de câteva zile.

— Nu cred că trebuie să-ţi faci griji pentru Kara. Mă urăşte din suflet acum, dar tot o să-şi facă treaba.

— Ai perfectă dreptate. Doamna Resnik e o profesionistă şi o să-şi facă treaba cât de bine se poate, indiferent de sentimentele pe care le-ar putea avea. Din cauza ta sunt îngrijorat.

— Niciodată n-am…

— Nu-i cazul să intri în defensivă. N-am nicio îndoială în ceea

ce priveşte îndeplinirea cu rigurozitate a sarcinilor, dar îţi lipseşte experienţa militară a doamnei Resnik. Ai spus de câteva ori, şi a spus şi ea, că lucrul în sferă are un efect psihologic unic asupra oamenilor. Sunt îngrijorat că, dacă unul dintre voi consideră că sentimentele pe care le are nu sunt împărtăşite, sfera o să devină în scurt timp un mediu toxic. Nu cred că poţi să faci faţă acestei tensiuni suplimentare şi să fii şi eficient.

— O să ne descurcăm.

— E nevoie de mai mult de-atât. Trebuie să fiţi sincronizaţi. Minţile voastre trebuie să lucreze la unison.

— De la bun început, Kara şi cu mine n-aveam absolut niciun motiv să fim împreună. Are mai multe probleme emoţionale decât are tiraj ziarul *New York Times,* iar eu sunt fermecător ca o obturaţie de canal, şi totuşi ne-am găsit unul pe altul. N-au trecut decât vreo douăzeci de minute de când am sărutat-o prima dată şi până a dat o brută cu camioneta peste mine şi m-a băgat în zid. Am rămas împreună după asta. Am distrus împreună un aeroport, ne-am ucis cea mai bună prietenă şi am adus lumea în pragul celui de-al Treilea Război Mondial, totul fără vreun efort deosebit.

Nu vezi? Faptul că am ajuns împreună fie e cea mai mare glumă făcută vreodată, fie a fost cumva menit să se întâmple. Nostim e că eu nu cred în soartă. Cum am spus, Kara şi cu mine o să ne descurcăm. În locul tău, aş fi mai îngrijorat de următorul bucluc în care o să intrăm.

FIŞIERUL NR. 250

Stenograma discuţiei cu maistrul militar clasa a IV-a Kara Resnik, Armata Statelor Unite

Locaţie secretă, în apropiere de San Juan, Puerto Rico

— Domnul Couture a avut mult de suferit.

— Crezi că pentru mine a fost floare la ureche? Adu-ţi aminte că am fost şi eu acolo! M-a părăsit! N-a sunat, n-a scris. Şi doar n-am standarde prea ridicate în materie de relaţii. Dacă ai nevoie să fii singur, bine, dar dacă nu vrei decât să mă laşi baltă, măcar spune-mi că eşti în regulă şi… nu ştiu… poate îmi spui dacă te mai întorci sau nu. Cer prea mult?

— Mă simt tot mai stingherit de direcţia spre care se îndreaptă discuţia asta.

— Spune-mi doar atât! Exagerez?

— Un minimum de comunicare ar părea o condiţie de bun-simţ.

— Mulţumesc!

— Recunoştinţa ta bruscă mă sperie, şi încă profund. Te rog să nu consideri nimic din ceea ce-am spus ca un semn că-ţi „iau partea”.

— Tu ce-ai fi făcut?

— O să consider că nu mi-ai pus întrebarea asta. Adevărul este că nici tu, nici eu nu putem înţelege ce i-a trecut prin minte domnului Couture, pentru că el poartă cea mai mare parte a responsabilităţii pentru moartea doctorului Franklin.

— E îngrozitor să spui aşa ceva. Şi eu sunt la fel de responsabilă ca el pentru ce s-a petrecut.

— E foarte generos din partea ta. Totuşi, ştim amândoi că nu este adevărat. Mâinile care au apăsat butoanele şi au declanşat impulsul de energie erau ale domnului Couture, nu ale tale.

— Nu e corect! Robotul s-a împiedicat!

— Da, robotul s-a împiedicat în timp ce domnul Couture îi controla picioarele. Dacă doctorul Franklin ar fi fost zdrobită de un deget gigantic, aş putea spune… acuza persoana care controla mâinile. Trebuie să stai de vorbă cu el.

— Am vorbit.

— Nu mă refer la amabilităţi, ci la o discuţie. Când am fost ultima dată la el, am avut îndoieli serioase în legătură cu starea lui mentală, cu voinţa lui de a continua şi, da, cu natura sentimentelor lui faţă de tine. Nu mai am îndoieli. Deşi s-ar putea să fie greu de înţeles, absenţa lui prelungită şi ce a făcut în timpul ăsta reprezintă o confirmare a angajamentului faţă de acest proiect şi, chiar în mai mare măsură, a devotamentului faţă de tine.

— Ziceai că îşi făcea de lucru cu nişte jucării.

— N-am zis chiar aşa. S-ar putea să fi fost şi eu afectat de accident mai mult decât îmi doream să cred când l-am vizitat prima dată pe domnul Couture, destul de mult încât să îmi scape anumite lucruri care, privind retrospectiv, ar fi trebuit să fie evidente. Îmi dau seama acum că interpretarea pe care am dat-o întâmplării s-ar putea să fi complicat o situaţie deja dificilă şi îmi cer scuze sincere pentru lipsa mea de perspectivă.

— Într-o privinţă sigur ai dreptate. Orice o fi făcut la Montreal, e limpede ca lumina zilei că l-a ajutat să se descurce mai bine în sferă. Am avut primul test azi-dimineaţă.

— În simulator?

— Nu, în sfera adevărată. Au recuperat ultima bucată în cursul nopţii. Când ne-am trezit, era complet asamblată şi gata de treabă. Nu ştiu dacă îmi place chestia asta cu compania privată, dar sigur avem mai mult personal.

— Apa a provocat avarii?

— Camera era uscată ca în ziua în care am ieşit din ea. Oricum, la început eram puţin înţepeniţi, dar după o jumătate de oră Vincent alerga în jurul încăperii. Alerga! Data trecută abia a putut face câţiva paşi. Acum aleargă… Poate chiar să lucreze şi la consolă în timp ce merge. Chiar nu credeam că i-au mai rămas destui muşchi să facă aşa ceva.

— E uluitor ce poţi realiza dacă îţi stabileşti un obiectiv. Mă interesează foarte mult faptul că sfera a rămas etanşă după ce a fost supusă unei presiuni incredibile. Aş vrea să ştiu dacă putem să manevrăm robotul sub apă.

— De data asta, Alyssa e cu un pas înaintea ta. Urmează să facem vineri un test preliminar în camera ecluzei. Dacă merge, putem să ne îndepărtăm de uscat şi să încercăm câteva chestii cât suntem sub apă. Ar vrea să aflăm cum să direcţionăm descărcarea de energie. Nu-i o

idee rea. Dacă se întâmplă ceva rău, s-ar putea să omorâm nişte peşti, dar n-o să vaporizăm pe nimeni şi n-o să distrugem baza… din nou.

— Nu mi-a spus nimic.

— Nu mă mir. Mie nu-mi place. E foarte hotărâtă, recunosc, însă dă impresia că ceva nu este în regulă cu ea. Nu părea în regulă nici la Denver, nu pare nici acum.

— A zis că n-o s-o placi.

— Nu mi-a plăcut nici înainte.

— A zis că n-o s-o placi pentru că nu este doctorul Franklin.

— A, atunci asta explică totul. Mă gândisem că s-ar putea să aibă legătură cu ea.

— Lăsând deoparte sentimentele pe care le ai faţă de ea, a făcut ceva reprobabil?

— Păi, în primul rând, tot bagă ace în mine. Şi sunt din ce în ce mai mari. Mă aflu aici de trei zile şi mi s-a cerut – *mi s-a spus* – să mă prezint de patru ori la infirmerie.

Mi-a luat sânge şi câteva frotiuri în ziua în care am ajuns. Presupun că alea sunt pentru ADN.

— E genetician.

— Dacă mă întrebi pe mine, e un fel de savant nebun. În dimineaţa următoare, m-a chemat iar, pentru nişte probe de sânge. M-a pus să stau o jumătate de oră într-un aparat pentru RMN. Nu sunt claustrofobă, dar trebuie să spun că nu-mi place deloc maşinăria aia. Mă tratează ca pe un cobai. Nu-mi explică nimic, nu-mi spune pentru ce sunt toate astea. Probabil crede că sunt prea tâmpită să înţeleg.

După cină, mă pregăteam să fac baie – fusese o zi foarte lungă şi voiam să mă duc devreme la culcare – când mi-am auzit numele în sistemul de intercomunicaţie. „Kara Resnik, te rog să te prezinţi la infirmeria unu”… Mă duc acolo şi-mi bagă o perfuzie în braţ ca să mă pregătească pentru tomografie. Încă mă ustura locul de la injecţia cu iod, când îmi zice că trebuie să facă o puncţie rahidiană. Ştii cât de mare e acul pentru o puncţie rahidiană?

— A durut?

— Nu ştiu, am smuls pur şi simplu perfuzia din braţ şi m-am dus înapoi în camera mea. Sunt sigură că ar fi durut.

— Ai zis că ai fost chemată de patru ori la infirmerie. Până aici sunt trei.

— A, da. Mi s-a cerut să mă duc din nou azi-dimineaţă.

— O să deduc din lipsa detaliilor că nu te-ai conformat. S-ar putea să fi fost nechibzuit. E posibil să nu accepte un refuz.

— Atunci va trebui să înveţe să se împace cu dezamăgirea. Ce-o să facă? O să mă târască acolo?

— N-aş exclude această posibilitate.

— Aş vrea s-o văd că încearcă. Oricum, de ce are nevoie de toate astea? Doctorul Franklin a stabilit deja că nu-i nimic neobişnuit în ADN-ul nostru.

— Nu ştiu sigur. Vrea să înţeleagă de ce se activează căştile doar pentru tine şi domnul Couture şi, dacă e posibil, să elimine limitările astea.

— A, da, asta nu ascunde. Vrea să aibă o „echipă B". Zice că principala prioritate e să funcţioneze căştile pentru oricine. O să aibă probleme să găsească pe cineva cu picioare ca ale lui Vincent, dar, dacă iese cum vrea ea cu căştile, pe mine o să mă poată înlocui.

— Nu cred că vrea să te înlocuiască. Îngrijorarea ei este evidentă din moment ce proiectul ăsta depinde de starea de sănătate sau de voinţa unei singure persoane. Aş minţi dacă aş spune că nu împărtăşesc şi eu sentimentul. Ar fi incredibil de simplu pentru cineva să elimine ameninţarea robotului omorându-vă pur şi simplu pe oricare dintre voi.

— Înţeleg. Sper doar că o să-i ia ceva timp. Nu cred că o să mă mai ţină prin preajmă dacă nu e obligată.

— Ce te face să crezi că ar prefera să te vadă plecând?

— O, crede-mă, i-ar plăcea să scape de mine. Dacă te îndrăgosteşti de cineva, există un risc mare ca persoana respectivă să nu te iubească. Ura, totuşi, e de obicei reciprocă. Dacă deteşti pe cineva, e aproape sigur că nici el nu-i cel mai mare fan al tău.

— Nu mi-am dat seama că îţi displace aşa de mult.

— Poate că exagerez un pic. N-o urăsc deloc. Doar că nu-mi place. Cred că nu mă poate suferi.

— Aş vrea să fiu de mai mare ajutor. Din nefericire, relaţia mea cu ea nu e chiar cum ar trebui. E o femeie cu voinţă puternică, poate prea agresivă uneori. Hotărârea ei e lăudabilă, dar e oarecum… sfidătoare.

— Vrei să zici că nu e de acord cu tot ce spui? Acum începe să-mi placă…

— Voiam să spun că mă tem că o să-mi fie tot mai greu să te-

ajut.

— Sunt mulţumită că deocamdată trebuie să mă suporte.

— Vorbind de mulţumire, îmi dau seama că s-ar putea să nu-mi fi exprimat corespunzător recunoştinţa pentru ce-ai făcut în Bosnia.

— Nu-i nevoie. Ai avut dreptate. Nu mi-am dat seama până n-am plecat spre aeroport, dar nu voiam să mai plec. Oamenii de-acolo sunt aşa de… Sunt aşa de puternici, dar în acelaşi timp atât de vulnerabili… Acolo totul pare pur şi simplu mai…

— Real.

— Da. Mulţumesc că m-ai trimis.

— Mulţumesc că ai găsit-o pe Fata.

— Cu plăcere. Nici pe ea n-o s-o uit. Biata femeie… Ce-a trebuit să îndure e… nu pot găsi cuvinte. E inuman. Ce fel de monstru ar face aşa ceva altui om?

— Războiul scoate ce-i mai rău, şi uneori ce-i mai bun, din oameni.

— Apropo de război, sunt îngrijorată de ce facem aici. Am început ca proiect de cercetare. N-am diplomă în fizică sau altceva, dar părea cumva ştiinţific. Ce e aici nu mai e aşa ceva. Nu mai e proiect de cercetare şi încep să mă simt iar soldat.

De chestia asta depind prea mulţi bani ca să nu fie folosită. La un moment dat, o s-o scoatem la suprafaţă şi o să omorâm oameni, o sută, o mie, zece mii. E greu s-o consideri ce e în realitate, pentru că arată ca o persoană, ca o femeie, dar ce avem e de fapt o armă, cel puţin aşa o tratăm. Dacă am fi găsit o bombă, o rachetă uriaşă…

— Ai fi luat parte la proiectul ăsta dacă am fi găsit aşa ceva?

— Poate. Probabil. Într-un fel, ar fi mai uşor dacă n-aş fi eu cea care conduce maşinăria asta. Vreau să spun că nu mai e altcineva. Bine, e cealaltă persoană. Dar o să ne trimită pe noi şi n-o să avem de ales şi o să ucidem pe oricine ne atacă.

Ştii că n-o să aibă habar cu ce se pun, niciun indiciu că n-au nicio şansă. Vreau să spun că e mai uşor să fii doar un soldat într-o armată enormă decât să fii tu însuţi o armată.

— N-are importanţă dacă eşti complet singur sau unul într-o armată de câteva mii de oameni. Ai de ales. Totdeauna ai de ales. Trebuie să fii recunoscătoare că te afli în situaţia s-o faci când miza e aşa de clară. Rareori e aşa.

— Nu sunt sigură că înţeleg.

— Controlezi o armă colosală, însă una care e construită pentru luptă corp la corp. Asta înseamnă că o să vezi întotdeauna pe oricine decizi să omori. Asta e o alegere clară. Să distrugi un pod într-o incursiune de noapte e o decizie mult mai greu de luat. Pur şi simplu, nu stai niciodată să te gândeşti la asta. Dacă îl distrugi, poţi împiedica întăririle inamicului să ajungă pe linia frontului. Podul ăla poate să fie şi singura cale de scăpare pentru civili. Câţi oameni o să salvezi? Câţi o să trimiţi la moarte? E o decizie complicată, mai ales fără toate…

— Ăsta-i telefonul tău sau al meu?

— Al tău, cred…

— Atunci ăsta trebuie să fie al tău.

— Aşa este. Se pare că suntem foarte căutaţi în momentul ăsta.

— Ce spune al tău?

— Coreea de Nord tocmai a scufundat în Marea Galbenă o navă sud-coreeană. Deplasează trupe spre zona demilitarizată. Şi cred că tu…

— Da. Suntem trimişi în dispozitiv.

PARTEA A CINCEA
CU ARMA ÎN MÂNĂ

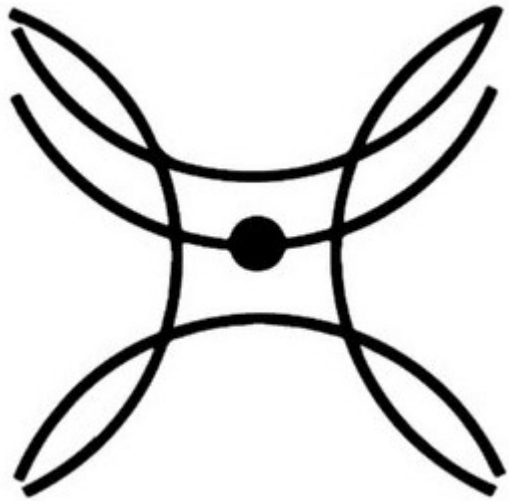

FIŞIERUL NR. 251

Jurnal de misiune – maistru militar
clasa a IV-a Kara Resnik, Armata Statelor Unite

Locaţie: Paju, în apropierea zonei demilitarizate,
Coreea de Sud

— Mă auzi, doamnă Resnik? Te rog să tuşeşti dacă mă auzi.

— Să tuşesc? Ce-ar fi să-ţi zic direct? Te aud clar şi tare. Am închis comunicaţiile cu Alyssa. Nu poate să ne-audă.

— Bine. Unde sunteţi acum?

— Suntem în Paju. Mergem de-a lungul autostrăzii spre graniţă. Înainte, am făcut o plimbare plăcută prin râu.

— Armata sud-coreeană vă urmează?

— Nu. Sunt nişte trupe în urma noastră dincolo de râu, dar nu se deplasează. Acum e reprezentaţia noastră. A, mai puţin jeepul care merge pe lângă noi pe autostradă. Cred că ne escortează, oricât de prostesc sună.

— Cum te simţi?

— Înţepenită. Mă doare tot corpul.

— A avut loc vreun incident care nu mi s-a adus la cunoştinţă?

— Nu, nu s-a întâmplat nimic. Absolut nimic. Ştii cât ne-a luat să ajungem până aici? Unsprezece zile. Unsprezece zile pe o navă portcontainer, în care am dormit în nenorocirea aia de cuşetă pe care ne-au dat-o.

Chiar trebuie să facem ceva în legătură cu transportul sau, dacă nu, să găsim nişte inamici foarte răbdători. Totuşi, ne-a oferit, lui Vincent şi mie, ocazia să stăm de vorbă.

— Aţi făcut vreun progres spre reconciliere?

— Ăăă… Putem să vorbim despre asta altă dată? Sunt oarecum prinsă acum. Oricum, de unde mă suni?

— Beijing. Mai am câţiva prieteni aici. Am încercat să vă obţin câteva zile în plus.

— Nu cred că ai prieteni pe undeva.

— Oamenii care-mi datorează servicii se cheamă prieteni. Le-am cerut să blocheze Phenianul cât de mult timp pot.

— Se pare că a funcţionat. Ştii, habar n-aveam că e aşa de frumos.

— Ce să fie?

— Aici. N-am fost niciodată în Coreea, cu atât mai puţin la graniţă. Totdeauna mi-am imaginat că zona demilitarizată e ceva… nu ştiu… gloduros. Un soi de câmp pe jumătate arat, plin de mine şi de sârmă ghimpată. Dar arată ca un parc naţional. E iarbă peste tot. E incredibil de verde. Totul e frumos, foarte bine conservat. Sunt sigură că o să explodeze dacă trecem pe-acolo, dar tot e frumos.

Poţi să aştepţi o clipă? Trebuie să raportez…

Da, Alyssa. Intrăm în zona demilitarizată. Suntem la puţin mai mult de un kilometru şi jumătate de… cum îi zice?… de linia de demarcaţie militară. Văd de-aici punctul de control. O să risc să spun că ne-au văzut deja… Nu, nu se întâmplă nimic… Da. Îţi spun când ajungem la graniţă…

Mai eşti acolo? Nu pot să-mi tot închid microfonul. O să te aud în continuare, dar n-o să pot să-ţi răspund.

— Foarte bine. Numai să laşi canalul ăsta deschis, ca să te pot auzi.

— Foarte bine. Fie ce-o fi…

Alyssa, m-am întors. Da, vorbeam cu Vincent… Nimic care să te intereseze pe tine. Mă gândeam că vrei să ştii că suntem aproape de graniţă. Văd trupe la vreun kilometru şi jumătate distanţă… Nu ştiu, văd o grămadă de tancuri, poate vreo două sute. Presupun că e o brigadă. Multă infanterie…

De unde să ştiu eu? Sunt în corturi. Pot să-ţi spun că nu sunt mai mult de 50.000 de oameni. Sigur n-au adus pe toată lumea. Dacă se pregătesc să intre, nu cred că aici o să se întâmple. Presupun că fac doar paradă…

Mi-ai cerut părerea. Ai vrut să ştii ce trupe sunt aici. Şi pentru că noi ar trebui să oprim o invazie, am crezut că ar fi, cum să zic, relevant faptul că aici nu sunt suficient de mulţi soldaţi ca să invadeze. Sigur. Putem să mergem până la graniţă, dar pot să ne vadă foarte bine de unde suntem, dacă de asta îţi faci griji… Mergem. Mergem…

Vincent, e destul de departe. În regulă. Am ajuns. Suntem chiar la gard. Sunt vreo sută de oameni şi câteva camioane la vreo şaizeci de metri de noi… Nu, Alyssa. Nu face nimeni nimic. Doar se holbează la noi… Îţi spun eu! Nu trage nimeni în noi. Unde?

A, da. Îl văd. E un tip la vreo trei sute de metri în lateral, trage la întâmplare spre noi cu un AK… Ce vrei să fac? Să ţip la el? HEI, TU DE COLO! NU MAI TRAGE LA PICIOARELE NOASTRE! Cum ţi se pare?

Glumeşti, da? Nu intru în Coreea de Nord din cauza vreunui copil cu o puşcă de jucărie. Probabil că e speriat de moarte… Nu putem să

tragem în el, Alyssa. Putem să-l zdrobim dacă vine mai aproape, dar nu putem să ajungem la el de-aici. Nu, Alyssa, nu suntem atacaţi. Nu-mi pasă cât de tare vrei să-ţi etalezi noua jucărie, nu-i nicio ameninţare iminentă aici…

Nu recepţionezi bine? Am spus nu. N-o să începem o luptă cu 50.000 de oameni şi o divizie de blindate doar ca să ne distrăm…

— Nu trece graniţa aia. Nu-mi pasă ce îţi spune doamna Papantoniou. Nu trece.

— Un ordin… Eşti sigură, Alyssa? Mie mi-a sunat mai degrabă a sugestie…

Atunci dă-mă afară! Am fost trimişi aici să preîntâmpinăm ceva. Acum ştim că nu se întâmplă nimic. Trebuie să ne facem bagajele şi să ne ducem acasă… Vincent, întoarce-ne. Plecăm de-aici. Vincent?

— Nu poţi să treci graniţa aia, mă auzi?

— Nu trecem graniţa aia! Vincent! Mişcă! N-o să spun… Ce-a fost asta?

Da, te aud, Alyssa. Cred că a tras cineva în noi, pe bune de data asta… Nu ştiu cine a făcut-o şi cu ce… E posibil să fi fost un lansator de rachete. N-ai camere video aici? Tu să-mi spui ce ne-a lovit… Nu ştiu de unde a venit – de aproape, cred. Am văzut ceva cu coada ochiului…

În umăr… Nu, n-am simţit o explozie, mai degrabă un bâzâit. Costumul meu s-a rigidizat o secundă, dar asta-i cam… Stai… VINE!!!

— Doamnă Resnik? Ce se întâmplă? Doamnă Resnik?

— Am fost loviţi! Am fost loviţi de o rachetă antitanc. A venit de pe un vehicul lansator dinspre vest… Pe asta am simţit-o. Nu cred că a avariat nimic, dar costumul îmi dă un fel de feedback. S-a simţit ca un şoc electric. Vincent, ai simţit şi tu?

Mda. Şi Vincent a simţit acelaşi lucru. Vincent, mai bine pornim scutul. Nu ştiu câte de-astea putem suporta înainte să ne eliberăm energia… A, şi poate cineva să-i spună idiotului din jeep să plece dracului de lângă noi?

Bineînţeles, trag în noi, Alyssa. Au la uşă un robot extraterestru înalt de douăzeci de etaje. Habar n-au ce… Încă una! VINE!

Porneşte scutul! HAI! HAI! HAI! La stânga, Vincent! La stânga! AM PRINS-O!

Aţi văzut şi voi?

— Presupun că e o întrebare retorică. Sunt la telefon, în China.

— Nu, Alyssa, a fost încă o rachetă, probabil un AT-5. Aţi văzut lumina? Am ridicat braţul la timp ca s-o prind cu marginea scutului. A fost ciudat – scutul s-a aplatizat şi a devenit strălucitor, foarte

strălucitor. N-am putut să vedem deloc prin el preţ de o secundă. Mă întreb de ce-şi schimbă forma aşa.

Bine. E foarte distractiv, dar ce-ai zice să plecăm de-aici înainte să scape totul de sub control? Da, du-ne înapoi aşa cum am venit. Alyssa, o luăm înapoi…

Faci mişto de mine. Cât timp? În regulă.

Vincent, vin două MiG-uri. Timp estimat trei minute… Mda, zic să aşteptăm aici. Întoarce-ne. Dacă trag în noi, prefer să nu fiu lovită în spate. Alyssa, suntem la vreo trei sute de metri de unde eram. O să stăm cuminţi până ajung MiG-urile. Închid un minut comunicaţia…

Poţi să opreşti ce se întâmplă?

— Cu mine vorbeşti?

— Da. Alyssa nu poate să mă audă. E vreo şansă să faci MiG-urile alea să se întoarcă?

— Cu durere trebuie să spun, dar nu-mi stă în puteri.

— În regulă… Aşadar, ceva poveşti frumoase? Am la dispoziţie trei minute.

— Ce-ai vrea să auzi?

— Orice care să-mi ia gândul de la cele două avioane MiG-21.

— Nu cred că vă pot distruge.

— Eşti invitatul meu să vii încoace şi să treci în locul meu.

— O să declin invitaţia de data asta.

— Povesteşte-mi despre Beijing.

— Nu sunt persoana potrivită. Oraşul ăsta e plin de amintiri neplăcute. Nu-l mai pot privi cu aceiaşi ochi.

— Bine. Povesteşte-mi despre copilăria ta. Să vorbim despre câini.

— Tocmai ai încălcat un ordin direct al superiorului tău.

— A, aia… Mda, dacă prin „încălcat” vrei să spui că n-am făcut ce mi-a cerut, s-ar putea să-l fi încălcat.

— Am mai discutat despre asta. Ai fost instruită să nu pui sub semnul întrebării ordinele.

— Se pare că n-am fost bine instruită.

— …

— Nu ştiu ce să-ţi spun. Aici nu-i armată.

— Ai fi avut aceeaşi atitudine dacă ţi-ar fi dat ordinul doctorul Franklin?

— Probabil că nu. Uite ce e, îmi pare rău! N-o să mai fac. N-o să mai am ocazia. Nu cred că Alyssa o să mă mai trimită pe undeva prea curând.

— S-ar putea să n-aibă de ales. Probabil că nu e momentul potrivit, dar mă tem că s-ar putea să nu mai am ocazia să stau de vorbă cu tine înainte să te întorci în Puerto Rico. S-a întâmplat ceva şi cred că meriţi să afli înainte…

— Păi, poţi să-mi spui în mai puţin de un minut şi jumătate?

— Alyssa a găsit piloţi înlocuitori. O să vrea să începeţi să-i antrenaţi, tu şi cu Vincent, imediat ce vă întoarceţi. Persoana aleasă să preia postul tău de comandă e un pilot israelian.

— E bun?

— E cea mai bună pe care o au. N-am cunoscut-o, dar i-am citit dosarul. Cred că o să vă înţelegeţi bine. Sunt mai îngrijorat de înlocuitorul pe care l-au găsit pentru domnul Couture.

— Cine e?

— Doamna Papantoniou a fost, să zicem, prea puţin dornică de cooperare pe tema asta, dar am aflat că un anumit pilot militar tocmai a fost eliberat anticipat din complexul de detenţie de la Fort Carson.

— Pilot mi… Ryan? Glumeşti…

— Aş vrea eu. Doar dacă nu poţi să te gândeşti la alt motiv pentru care domnul Mitchell şi-a rezervat bilet pentru San Juan în ziua în care a fost eliberat. Îmi pare rău. Ştiu că trebuie să fie îngrijorător.

— Crezi? Cum crezi că o să reacţioneze Vincent? Nu, Vincent, nu-i nimic! Mă rog, nu-i chiar nimic. Îţi spun mai târziu, bine?

E de-a dreptul nebună dacă îşi imaginează că o să-l antreneze… Ai avut dreptate, totuşi. Ai ales cel mai al naibii moment să-mi spui…

— Ştiu.

— Ah, rahat, au ajuns. Trebuie să închei.

— Baftă…

— …

— Doamnă Resnik?

— …

— Doamnă Resnik. Eşti acolo?

FIŞIERUL NR. 252

**Stenograma discuţiei cu Alyssa Papantoniou,
director executiv şi director ştiinţific,
Consorţiul Geea**

Locaţie secretă, în apropiere de San Juan, Puerto Rico

— E terminată. Kar… Kara e terminată.

— Nu-i aşa.
— E terminată! În… Înţelege odată!

— Nu ţi-a plăcut de la bun început. Probabil că e foarte neplăcut pentru tine.
— Nu-mi spune că eşti de acord cu… cu ce-a făcut. A încălcat un ordin di… direct. Dacă am fi fost în armată, ar fi fost… judecată de un tribunal militar. Ar fi deja la închisoare. Ştii şi tu asta.

— Aşa e. Dacă am fi fost în Armata Statelor Unite, cel mai probabil ar fi fost dată afară după ce-şi executa pedeapsa… bineînţeles, doar dacă ordinele pe care le-a primit nu erau ilegale. N-aveai niciun drept să-i ceri să treacă în Coreea de Nord. Ţi-am explicat foarte clar. Fără acţiuni ofensive. Cred că putem fi toţi de acord că un atac direct în interiorul graniţelor unui stat suveran reprezintă o acţiune ofensivă. I-aş da doamnei Resnik o medalie pentru că a rămas fermă pe poziţie. Sunt mult mai îngrijorat de felul în care mi-ai neglijat instrucţiunile.
— Nu mă subordonez ţie. Ea e subordonata mea. I-am dat un ordin! Nu d… doar că a refuzat să-l execute, m-a făcut de râs!

— Eşti paranoică.
— M-a sfidat!

— Încercai să porneşti un război! Eşti chiar atât de egoistă încât să crezi că n-a fost vorba decât despre tine?
— N-o să scape.

— Îţi dai seama că tu ai nevoie de ea mult mai mult decât are ea nevoie de tine?
— Nu pentru multă vreme. Suntem pe-aproape. Suntem foarte aproape. Crede-mă, n-o să mai pu… pună piciorul în robot. Niciodată.

— Vrei să spui că ai găsit o cale să deblochezi căştile?
— Da… Ei bine, nu. Nu chiar. Tot mai am nevoie de capul ei ca să

funcţioneze, dar cred că am găsit o cale să conving casca să considere că e ea cone… conectată, chiar dacă nu e. Şi caut în continuare soluţii pe termen mai lung.

— Poţi s-o ţii pornită pe termen nedefinit? Întreb doar pentru că s-ar putea să fie mai puţin entuziastă să te ajute dacă-i iei postul de pilotaj.

— Aşa sper. Mai am nevoie de mostre ca să aflu.

— Poate că n-ai observat, dar doamnei Resnik nu-i place să fie examinată.

— Nu mai are niciun cuvânt de spus. Într-un fel sau altul, o să ob… obţin ce am nevoie.

— Sunt mai mult decât dispus să discut cu ea. Probabil că pot s-o conving să se mai supună unor teste, dar n-o să-i faci nimic pentru care nu s-a oferit. Sper că măcar atât e limpede.

Pe lumea asta simt foarte puţine certitudini. Una dintre ele e că tu nu eşti de neînlocuit, în proiectul ăsta sau în alt proiect, iar ea e. Există o limită pe care n-o poţi depăşi. E foarte bine definită. Iar dacă devine vreodată cât de puţin neclară, eşti binevenită să mă suni pentru clarificări.

— O să conduc proiectul ăsta aşa cum consider eu. N-am… n-am vrut s-o fac acum, dar trebuie să ne descurcăm şi aşa. Am vorbit cu consiliul şi este da… datoria mea să te informez că, începând de azi, serviciile tale nu vor mai fi necesare. Apreciem tot ce-ai făcut pentru acest proiect. Înţelegem că n-am fi putut ajunge aşa de departe fără tine şi o să fim mereu re… recunoscători pentru tot ajutorul pe care ni l-ai dat. Paza o să-ţi ceară să laşi legitimaţia la plecare.

— Ai vorbit cu membrii consiliului?

— Da.

— „Consiliul”, îţi dai seama, înseamnă un ofiţer de rang inferior din serviciile ruse de informaţii, un general sud-coreean în retragere, fiul unui prinţ arab şi patru avocaţi care reprezintă companii private, dar cărora nu li se permite să spună nimic din ceea ce se întâmplă aici. Dacă ar fi să faci o listă cu toţi oamenii care sunt nepotriviţi să se ocupe de actuala situaţie, numele „consiliului” ar fi, fără îndoială, undeva pe prima pagină. E drept, numele tău ar apărea cu siguranţă mai jos pe listă, dar, cu toate acestea, eşti incapabilă să faci faţă situaţiei care o să apară inevitabil foarte curând.

— C… ce vrei să spui?

— Chiar nu pricepi situaţia, nu?

— Luminează-mă.

— Acum vreo douăsprezece zile, ai dezvăluit lumii, pentru a doua oară, un dispozitiv extraterestru suficient de puternic să încline balanţa puterii în orice conflict terestru. Ai defilat cu el până la graniţa nord-coreeană, în pofida instrucţiunilor mele clare, şi practic ai provocat armata nord-coreeană să te atace, ca să poţi să demonstrezi cât de distrugătoare poate fi maşinăria. Făcând asta, nu numai că ai sporit considerabil tensiunile dintre statele asiatice, dar ai şi intrat în conflict cu Statele Unite şi probabil – scuză-mi exprimarea – ai înstrăinat forţe infinit mai mari.

— N-am făcut nimic împotriva Statelor Unite. Coreea de N… Nord nu e chiar un stat prieten.

— Administraţia Statelor Unite n-a făcut niciun rabat la costurile pentru localizarea şi protejarea fragmentelor aparatului extraterestru. Pentru acest proiect au fost alocate sume de bani şi resurse uluitoare. După ce robotul a fost expus, s-au luat măsuri drastice pentru evitarea unui conflict internaţional şi pentru a ne asigura că, dacă nu-l putem păstra, nici altcineva n-o să pună mâna pe el. Practic, tu l-ai furat de la Statele Unite, l-ai scos la iveală ca să-l vadă toată lumea şi ai lăsat în zona de demarcaţie din Coreea o groapă cât un orăşel.

— N-am furat nimic! A fost ideea ta să-l luăm de pe fundul… oceanului. Tu m-ai adus aici după ce începuseră lucrările de construcţie.

— Pentru că, aşa cum ai subliniat, nu mai fac parte din acest proiect, s-ar părea că responsabilitatea cade acum doar pe umerii tăi.

— N-am făcut decât ce a autorizat co… consiliul. Trebuia să arătăm lumii ce poate face, dacă are eficienţă ca formă de descurajare. Nu-ţi fa… face griji pentru mine. Ştiu ce fac.

— Din nefericire, nu ştii. Asta e evident. Dacă ai fi înţeles situaţia fie şi la cel mai elementar nivel, n-ai fi scos-o la lumină înainte să ştii mai multe despre ce poate să facă şi cu siguranţă n-ai fi fost atât de nechibzuită încât s-o aduci înapoi aici.

— Şi unde ar fi trebuit s-o duc?

— Poate că la baza din Rusia. Oriunde, numai aici nu.

— Ba… baza din Rusia nu e gata încă.

— Ar fi trebuit să iei în considerare asta înainte s-o scoţi la

plimbare. Categoric ar fi trebuit să te gândeşti la asta înainte s-o aduci înapoi pe teritoriul Statelor Unite, pe o navă. A durat mai mult de-o săptămână să se întoarcă aici. Nu există niciun guvern pe planetă care să nu ştie exact unde se află robotul.

Din consorţiu fac parte trei ţări, şi deja ai fost pe teritoriul uneia dintre ele. Totuşi, decizi să aduci robotul înapoi în singura ţară care are un drept legitim asupra lui. Un lucru e cert: n-o să-l mai scoţi vreodată din Puerto Rico. M-aş aştepta ca membrii consiliului să reacţioneze, să zicem, nefavorabil la această decizie, pentru că practic ai predat Statelor Unite investiţia lor.

Am vorbit cu Preşedinţia de câteva ori după eveniment. Era dispusă să instituie o blocadă după ce şi-a dat seama încotro te duci. Singurul motiv pentru care locul ăsta n-a fost luat cu asalt de puşcaşii marini e că nu şi-a imaginat nimeni de ce-ai face ceva atât de prostesc.

Totuşi, în jurul insulei a fost desfăşurată jumătate din Flota Atlanticului. Frontierele maritime ale insulei se întind până la nouă mile marine de ţărm. Crede-mă când îţi spun că nimeni, mai ales Rusia, n-o să treacă vreodată limita aia. Nici măcar tu.

— Şi celelalte state din consorţiu?

— Emiratele n-au nave care să ajungă aşa departe. Şi dacă ar avea, nu le-ar folosi. Poţi să presupui că nici Coreea de Sud n-o să pătrundă neinvitată în apele teritoriale ale Statelor Unite.

— Şi ce-ar trebui să facem?

— Poţi fie să ai încredere că diplomaţii ruşi o să obţină un compromis, fie să mă laşi pe mine să mă ocup. Oricum, sper că ţi-ai adus câteva cărţi bune. O să stai o vreme în complexul ăsta.

— Nu pot să iau o astfel de decizie fără s-o prezint…

— Consiliului. Da. Aşa să faci. Până acum, Rusia şi Coreea de Sud vor fi înţeles ce-ai făcut, dar partenerii tăi privaţi o să se bucure că are cine să le explice de ce-au ajuns pe linie moartă.

— Îţi face mare plăcere, nu?

— Nu-mi face nicio plăcere ghinionul tău, doamnă Papantoniou.

— Ba sigur că da. Ai fi pu… putut să mă avertizezi.

— M-ai fi ascultat dacă te avertizam? Ţi-am explicat, de câteva ori, că nu poţi să foloseşti arma asta decât dacă e absolut necesar şi doar în scopuri defensive. De fapt, ţi-am spus în mod special să te asiguri că acţiunile tale nu trebuie să fie luate drept ofensive. Asta nu te-a împiedicat să te duci direct în zona demilitarizată

înainte să fi aruncat cineva măcar o piatră în direcţia Coreei de Sud.

— Exista o ameninţare iminentă.

— Trupe nord-coreene concentrate… în Coreea de Nord. E ceva nemaiauzit.

— Se grupau în număr mare foarte aproape de graniţă.

— Coreea de Nord e cam cât statul Ohio. Ar fi fost extrem de dificil, din punct de vedere geografic, să se grupeze foarte departe de graniţă.

— N-ai decât să spui ce vrei. Ai fi putut să mă avertizezi la întoarcere. Aşa cum ai subliniat cu satisfacţie, nu mergeam chiar cu viteză super… supersonică. Ai avut mai mult de-o săptămână să-mi spui să întorc nava.

— Într-adevăr. Am ales să n-o fac.

— Cum ziceam. Nu te cunosc foarte bine. Ştiu că nu mă placi, dar mi-e greu să cred că ai s… s… sabota deliberat tot proiectul doar ca să te bucuri să mă vezi pe mine dând greş. Presupun că totul face parte dintr-un plan mai mare. Deci cum funcţionează? Tu dai buzna, salvezi situaţia şi ajungi să conduci proiectul?

— Fii sigură, doamnă Papantoniou, că n-am nicio dorinţă să-ţi iau locul. Nici nu-mi doresc să văd proiectul ăsta eşuând. Am un interes personal pentru oamenii pe care i-am recrutat, iar binele lor e foarte important pentru mine. Aş vrea să te împaci cu doamna Resnik.

— N-am ce face dacă nu cooperează.

— Stă tot în complex, vine în fiecare zi la lucru. A petrecut mai mult de-o săptămână pe o navă de mărfuri ca să ajungă în Coreea de Sud, într-o misiune care n-ar fi trebuit să aibă loc. Din câte am înţeles, a stabilit nişte limite pentru tipurile de proceduri pe care-ţi permite să i le aplici. Asta pare să fie în limita drepturilor ei, chiar şi în aceste circumstanţe speciale.

— Nici tu n-ai totdeauna probleme să te bagi peste… corpul altuia, în pofida voinţei lui.

— Aş putea spune acelaşi lucru despre tine.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Probabil… Te refereai oare la picioarele domnului Couture?

— Aşa e.

— Doctorul a făcut operaţia în pofida voinţei lui. Domnul

Couture n-a avut reţineri în legătură cu procedura.

— Ştia măcar ce aveai de gând să-i faci?

— Ştia că alternativa era să rămână fără picioare. Oricât de dureroasă a fost experienţa, cred că ar alege din nou să se supună intervenţiei medicale.

În orice caz, dacă doamna Resnik nu va fi de acord cu alte proceduri invazive, îţi sugerez să găseşti o cale să te descurci cu ce va *consimţi* ea să ofere. Între timp, o să mă întorc la Washington, să văd dacă pot găsi o soluţie pentru situaţia neplăcută în care te afli.

— Mulţumesc. O să discut cu…

— Cu membrii consiliului, da.

— O să vorbesc cu ei despre posibilitatea de a te păstra pe post de consultant, dar nu… nu promit nimic.

— Foarte generos din partea ta.

FIŞIERUL NR. 253

Transcriere – supraveghere informativă geospaţială
Satelit KH-9 (Big Bird)

Biroul Naţional de Recunoaştere Spaţială, Chantilly, VA

[11.30] Alertă de deplasare. Big Bird se află pe orbită geostaţionară deasupra Puerto Rico. Ieşire din modul de supraveghere. Urmărire manuală activată.

[11.31] Bărbat, femeie, denumiţi Alpha, Bravo, reperaţi în exteriorul complexului. Se îndreaptă pe jos spre vest, de-a lungul drumului de acces.

[11.39]Câteva persoane ies din complex. În total opt bărbaţi, toţi înarmaţi, poartă echipament tactic. Denumire: Charlie, de la 1 la 8.

[11.42]Charlie 1-8 se urcă în două vehicule, camionete, parcate în exteriorul complexului. Vehiculele se îndreaptă spre vest.

[11.46]Urmărire. Vehiculele se apropie de Alpha şi de Bravo. Bărbatul şi femeia părăsesc drumul de acces, se îndreaptă spre nord printr-o zonă împădurită.

[11.47]Vehiculele s-au oprit. Charlie în urmărire pe jos.

[11.52]Bravo căzută la pământ.

[11.53]Alpha se îndreaptă spre nord. Bravo tot la pământ.

[11.54]Charlie 1-4 se opresc lângă Bravo. Charlie 5-8 continuă urmărirea spre nord.

[11.56]Charlie 1-4 o transportă pe Bravo, posibil moartă, către vehicul.

[12.01]Urma lui Alpha pierdută. Charlie 5-8 încetinesc, se despart în două grupuri.

[12.08]Charlie 5-8 renunţă la urmărire. Se întorc spre vehicule.

[12.17]Vehiculele se îndreaptă spre complex.

[12.14]Vehiculele revin în complex. Toţi ocupanţii intră în clădire.

[12.32]Nu se semnalează alte activităţi. Big Bird revine în modul de supraveghere.

FIŞIERUL NR. 254

Stenograma discuţiei cu Vincent Couture, consultant, Consorţiul Geea

Locaţie: Barul *El Batey,* San Juan, Puerto Rico

— Unde e doamna Resnik? Vă aşteptam pe amândoi.

— N-a reuşit să ajungă.

— Ai lăsat-o în urmă?

— Nu puteam să fac nimic. Au lovit-o în spate cu o armă cu electroşocuri. Am încercat s-o ajut să se ridice, dar m-au nimerit şi pe mine în umăr şi am căzut pe panta dealului. Când mi-am revenit, eram la câteva sute de metri de apă.

— Nu te-au urmărit?

— Nu ştiu. N-am văzut pe nimeni, dar n-am prea mai stat prin zonă să aflu. Poate că erau prea ocupaţi s-o reţină pe Kara, poate că nu le păsa aşa de tare de mine.

— Crede-mă, le pasă foarte tare de tine. Chiar dacă doamna Papantoniou a reuşit să determine căştile să accepte şi alte persoane, are nevoie de cineva care să manevreze picioarele şi consola. Eşti singurul care înţelege suficient matematica implicată.

— Nu-i aşa de greu. Se poate învăţa.

— Sunt sigur că se poate, dar eşti singura persoană cu anatomie compatibilă cu comenzile. Oricine altcineva ar trebui să stea invers şi cu faţa întoarsă de la consolă. Pot folosi un al treilea pilot de cealaltă parte a ei, dar coordonarea acţiunilor între trei oameni, când unul dintre ei stă cu spatele, nu pare să fie o soluţie viabilă. Dacă ar fi reuşit, pe tine te-ar fi prins înaintea ei. Ea e mai uşor de înlocuit decât tine.

Cum ai ajuns la San Juan?

— Era o bărcuţă de pescuit lângă ţărm. Am înotat până la ea, le-am spus că făceam scufundări şi că barca pe care venisem plecase fără mine. Cel puţin, cred că asta le-am zis. Ştii ce bine vorbesc spaniolă… Oricum, m-au dus la Playa Sardinera. Am luat un autobuz până aici.

— Foarte inteligent. Cum de-au degenerat atât de mult lucrurile? Ce s-a întâmplat la complex?

— Am evadat.

— Mă refeream la ce s-a întâmplat înainte de asta. Când aţi decis să evadaţi?

— Ieri. Mă rog, azi, dar a început de ieri.

— Te rog, povesteşte-mi pas cu pas.

— M-am trezit târziu. N-am făcut duş, am dat fuga jos la micul dejun. Au chemat-o prin sistemul de intercomunicare când ajunsesem cam la jumătatea drumului.

— Pe doamna Resnik?

— Da. A zis că se întoarce repede şi să am grijă să nu-i ia nimeni cafeaua.

— Şi după aia?

— După aia, nimic. Am aşteptat o jumătate de oră, apoi m-am dus în camera ei, la infirmerie. Uşa era încuiată şi am ciocănit de câteva ori. După vreo cinci minute, s-a deschis uşa. Ştiai că rahatul ăla de Ryan era acolo?

— Ştiam.

— Şi nu ţi s-a părut că poate aş vrea să ştiu şi eu?

— Putem să vorbim despre asta altă dată? Doamna Resnik era la infirmerie…

— Da. Am încercat să ajung la ea. Zăcea inconştientă pe o masă metalică. Avea braţele şi picioarele prinse cu nişte chingi. Trebuie să se fi luptat zdravăn. Ryan avea o tăietură pe frunte. Probabil că îi ajutase s-o stăpânească, pentru că nu cred că cei doi gardieni care erau acolo ar fi putut să-i facă singuri faţă. Alyssa sigur n-ar fi putut.

Ryan m-a înşfăcat. A zis că n-o să-i facă nimeni niciun rău. Nu l-am crezut, aşa că am continuat să mă lupt, dar e mult mai puternic decât mine. Apoi am văzut-o pe Alyssa repezindu-se spre unul dintre dulapuri şi scoţând ceva pe care mi l-a înfipt în gât. Imediat după aceea, au fost în camera mea.

— Ce ţi-au făcut?

— Nu ştiu. M-am trezit cu o durere de cap dată naibii, dar cam atât.

— Te durea spatele?

— Nu, nu chiar. De ce?

— Ce fel de teste ţi-a făcut Alyssa înainte de misiunea din Coreea?

— M-a trimis la San Juan pentru nişte radiografii. A luat o mulţime de probe.

— Ce fel de probe?

— De toate, presupun. Sânge. O grămadă de sânge. Salivă, spermă, păr. De ce? Ce crezi că face?

— Nu ştiu. Cum ai reuşit s-o eliberezi pe doamna Resnik?

— N-am eliberat-o. Cred că terminaseră cu ea, aşa că i-au dat drumul. A bătut la uşa camerei mele.

— Cum era?

— Destul de năucă. Încă era ameţită de la ce-i dăduse Alyssa. M-a prins de mână şi ne-am întins în pat până dimineaţă. Când m-am trezit, era deja îmbrăcată. Părea foarte nervoasă. Ştiam amândoi că trebuia să plecăm de-acolo.

— Care era planul?

— N-aveam niciun plan. Am încercat pur şi simplu să ieşim pe uşa din faţă. Gardienii aveau ordine să nu ne lase să trecem. Îmi dădeam seama că se gândea să se bată cu ei ca să treacă. Eu nu prea eram în stare să mă lupt cu patru bărbaţi înarmaţi. I-am pus mâna pe umăr ca s-o opresc. A durat câteva clipe, dar până la urmă am simţit-o cum se destinde. După ce-a renunţat la ideea asta, ne-am dus înapoi în camera mea să încropim un fel de plan.

— Şi la ce v-aţi gândit?

— La început, la nimic. Nu-i decât un singur puţ de lift, dar e bine păzit. Mai rămâneau trapa subacvatică şi puţurile de aerisire. Numai că niciunul dintre noi nu ştie cum să manevreze un submarin, aşa că am renunţat destul de repede la idee, şi nici n-am reuşit să găsim vreo cale să urcăm prin puţurile de aerisire, care au peste un kilometru şi jumătate lungime. Şi atunci m-am gândit la Han Solo.

— …

— Han Solo, ştii tu. „Dacă respectă procedura standard imperială, o să arunce gunoiul înainte să atingă viteza luminii şi atunci o să ne îndepărtăm plutind.”

— Asta ar trebui să ajute în vreun fel?

— Azi e ziua de dus gunoiul. Scot containerele de gunoi o dată pe săptămână, cu orice nu se poate incinera – metal şi tot felul de resturi –, şi le ridică un camion. Ne-am furişat într-unul dintre containere şi ne-au scos ei, cu restul gunoiului.

— Mă mir că doamna Resnik a fost de acord cu planul ăsta.

— Şi eu m-am mirat. Nici eu nu pot să spun că eram prea convins. Singurul lucru pe care-l ştiam era că nu mai voiam să stăm acolo nici

măcar o singură zi. Pur şi simplu, era mai bine decât să nu facem nimic.

Am ieşit din containere când am auzit închizându-se uşa şi am pornit pe jos. Nu făcuserăm nici opt sute de metri când am auzit camionetele pe care le-au trimis după noi. Am tăiat-o prin pădure şi am fugit cât de tare am putut. Ne-au prins foarte repede. Restul ţi-am povestit deja.

Nu putem s-o lăsăm pe Kara cu nebuna aia.

— De acord.

— În regulă. Deci care-i planul?

— N-am niciun fel de idee.

— Nu poţi să iei cu asalt clădirea cu un pluton de puşcaşi marini?

— Nu.

— Delta Force, ceva?

— Aş vrea să pot. Nu mai am acces la personal militar. Din punctul de vedere al Administraţiei americane, momentan sunt în dizgraţie, cum s-ar zice.

— Trebuie să ai prieteni în altă parte.

— Am legături în câteva ţări, dar dacă prin „prieteni" înţelegi oameni cu pregătire militară care să facă o incursiune pe teritoriul american pentru o misiune de salvare în mediu ostil, atunci nu, pentru moment n-am prieteni. Am acces la sume substanţiale de bani. Dacă aş avea suficient timp, probabil că aş putea să formez o echipă de mercenari, dar aşa ceva nu se poate face într-un interval de câteva ore, poate nici chiar zile.

— Cât timp?

— Două sau trei săptămâni, în cel mai bun caz.

— Nu poate să mai stea acolo două săptămâni. Ar putea să moară chiar mâine. E posibil să fie moartă deja.

— Avem timp. N-o s-o omoare. Deşi poate părea lipsit de sensibilitate, e un activ prea valoros ca să rişte să-i provoace sechele. Şederea ei acolo o să implice nişte neplăceri, sunt convins. Doamna Papantoniou o să-şi dea silinţa să descopere de ce e… diferită, dar n-o să-i facă niciun rău.

— Ştiu că Alyssa n-o s-o omoare intenţionat, dar o cunosc pe Kara. Poate să scoată din sărite pe oricine. Mi-e teamă să nu facă vreo prostie. Sunt sigur că gardienilor li s-a spus să nu-i facă rău, dar nu cred că se vor lăsa bătuţi de ea. Sunt o mulţime de arme acolo şi

oameni cu nervii întinşi. Lucrurile pot degenera oricând.

— Îţi propun să vii cu mine în Statele Unite. S-ar putea să convingem Preşedinţia că e în interesul ei să ne ajute.

— De ce-ai nevoie de mine?

— Eu o să fiu arestat în secunda în care intru pe poarta Casei Albe. Dacă se decide încarcerarea mea timp de câteva zile, poţi să transmiţi tu mesajul.

— N-o să te închidă înainte să asculte ce-ai de zis. Te duci tu. Îi convingi că avem nevoie de ajutorul lor. Eu rămân aici şi văd ce pot face.

— Ce-ai putea să faci? Nu ştii pe nimeni şi nu vorbeşti limba. Unde o să te ascunzi?

— Nicăieri. Ai dreptate. Aici aş avea probleme şi să comand cafea. Mă întorc. Cred că o să mă lase să intru.

— O să te închidă într-o cameră şi n-o să-ţi mai dea drumul niciodată.

— Nu cred. O să le spun că mi-am dat seama că proiectul ăsta e tot ce am, că n-am unde să mă duc. Probabil că nu voi convinge pe nimeni – prea e cusut cu aţă albă –, dar dacă insist poate o să am noroc. Ar fi prea convenabil pentru ei să vreau într-adevăr să mă întorc. O să le fie imposibil să reziste şi sunt destul de sigur că o să mă creadă.

— Şi dacă o să înghită acest subterfugiu oarecum vădit, ce-o să faci?

— O să aştept să vină cavaleria. O să mă asigur că nu i se întâmplă nimic rău Karei.

— Şi dacă nu reuşesc? Îţi rişti viaţa şi îţi pierzi iar libertatea degeaba.

— Poate că o să găsesc o cale. O să încerc să fac un plan mai bun decât cel cu ascunsul în gunoi. O să încerc să aflu ce pune la cale Alyssa. Dacă vrea să ne trateze ca prizonieri, nu se poate aştepta cu adevărat să cooperăm prea tare. Trebuie să fie foarte aproape. Poate că are deja ceva care funcţionează.

— Înainte să mă evacueze din complex, a sugerat că s-ar putea să fi găsit o cale să menţină în funcţiune căştile după ce le-aţi pornit voi. Suna mai degrabă ca un proiect decât a ceva deja funcţional.

— Mă îndoiesc. Are un ego uriaş, dar, dacă ar fi aşa de aproape, nu

şi-ar călca pe mândrie încă două-trei zile în loc să facă un pariu riscant? Şi asta nu-i de-ajuns. Nu poate ţine căştile pornite veşnic. Tot ar mai avea nevoie de noi, ca să pornim robotul din când în când. Îi trebuie ceva ce să nu fie necesar să facem de bunăvoie. Şi-aşa e destul de greu să urci până acolo, nu-mi închipui cum ar fi să încerci să duci pe cineva care nu vrea să meargă.

— Te rog, lasă baltă ancheta şi concentrează-te să găseşti o cale să evadaţi din nou. Mi-e teamă că Alyssa nu e singurul pericol iminent pentru viaţa ta şi a doamnei Resnik. Cavaleria, cum i-ai zis tu, s-ar putea să facă mai mult rău decât bine.

— Mi-ai stârnit curiozitatea.

— În planul ăsta sunt o mulţime de variabile. Administraţia Statelor Unite ar putea decide pur şi simplu să-şi limiteze pierderile şi să neutralizeze ameninţarea.

— Adică să ne arunce în aer?

— Nu chiar aşa de dramatic. Opinia publică s-ar putea să nu fie încântată dacă Statele Unite bombardează sistematic un parc naţional din Puerto Rico.

— Asta chiar e reconfortant. Mă îngrijorasem.

— Presupun că, bine plasate lângă camera ecluzei, câteva torpile s-ar dovedi la fel de eficiente.

— Drăguţ. Dacă apare o breşă, ne-am îneca toţi în câteva secunde şi n-ar trebui să afle nimeni.

— Vrei să-ţi reconsideri decizia de a te întoarce?

— N-o pot lăsa pe Kara acolo. În plus, în caz că există viaţă de apoi, nu vreau să-mi petrec eternitatea ascultând cum am lăsat-o singură să se înece în Puerto Rico.

FIŞIERUL NR. 255

Stenograma discuţiei cu domnul Burns,
ocupaţie necunoscută

Locaţie: restaurantul chinezesc *New Dynasty,*
Dupont Circle, Washington, DC

— Sunt în drum spre Casa Albă.

— Ştiu! E palpitant! Şi totuşi ai vrut să mănânci de prânz. Trebuie să fii lihnit.

— Timpul e esenţial, aşa că n-o să pierd vremea cu amabilităţi. Am nevoie de ajutorul tău.

— Tu ceri ajutor? Categoric nu poţi să gândeşti limpede cu stomacul gol, iar tu n-ai mai mâncat de când ai plecat din San Juan.

— Să îndrăznesc să te întreb de unde ştii aşa de multe despre locurile pe unde umblu?

— Ciudat, nu-i aşa?

— Ce?

— Ce bizar trebuie să fie pentru tine. De obicei tu eşti cel care ştie despre alţii diverse lucruri pe care n-ar trebui să le ştie.

— Probabil. Dar oricine poate bănui cum de am astfel de informaţii. Pare logic să presupun că noi doi nu frecventăm aceleaşi cercuri, ceea ce sugerează o reţea amplă de informaţii de care nu ştie nimeni.

— O să iau asta ca pe un compliment, ţinând cont că vine de la cineva specializat în ample reţele de informaţii de care nu are nimeni cunoştinţă… Ţi-am spus vreodată povestea cu pescarul şi…

— Nu, nu mi-ai spus-o şi nici n-o să mi-o spui. N-am timp de poveşti sau de metafore. Acum am nevoie de la tine de fapte şi de eficacitate. Dacă nu eşti în stare sau nu vrei să-mi faci o favoare, te rog să nu mă faci să pierd timpul.

— Fără poveşti, atunci, dar tu ai de pierdut. Era o poveste bună. Ar trebui să plec.

— Te rog, rămâi. Dacă eşti îngrijorat de evenimentele recente din Coreea de Nord, te asigur că am făcut tot ce mi-a stat în puteri să le împiedic.

— Par îngrijorat? Dac-ai şti ce-am văzut în ultimii… în ultimii ani, ai şti că e nevoie de mult mai mult ca să mă neliniştesc. Te rog, n-o

lua ca pe o insultă personală, nu e, dar s-ar putea să te fi supraestimat. Chiar am crezut c-ai înţeles. Altfel n-aş fi venit. Îmi pare rău.

— Ce n-am reuşit să intuiesc?

— Nici nu ştiu de unde să încep… A, ba da, ştiu. În primul rând, nu-i vorba despre tine, ticălos arogant ce eşti! La scară universală, nu dă nimeni doi bani pe ce aprobi tu sau nu, ce încerci să împiedici sau ce-ai mâncat la micul dejun. Asta-i chestia cu scara universală.

În al doilea rând, nu e vorba nici despre mine. Sunt flatat că vrei aprobarea mea personală, dar până la urmă nici asta nu are importanţă. Sunt îngrijoraţi *ei. Asta-i* problema ta.

— Îmi dau pe deplin seama de măsura lipsei mele de semnificaţie în istorie, crede-mă. Încă nu mi-am format o părere în cazul tău. Presupun că locul pe care îl ocupi tu este mai însemnat decât ai vrea să mă faci să cred.

Înainte de-a judeca pe cineva, pe mine sau, prin extensie, pe noi toţi, trebuie să înţelegi că, deşi aş face tot ce pot ca să nu atrag ostilitatea unor fiinţe superioare din punct de vedere tehnologic şi să risc un conflict de proporţii apocaliptice într-un viitor mai apropiat sau mai îndepărtat, prima mea îndatorire este să mă asigur că această descoperire nu duce la un pandemoniu aici şi acum.

— Bineînţeles! Ai o treabă de făcut. Nu trebuie să te justifici faţă de mine.

[Bună seara, domnilor. Sunteţi gata să comandaţi?]

— O să iau puiul Kung Pao şi un ceai răcoritor.

— Şi eu la fel… Poate că mai există totuşi speranţe pentru tine.

— Mă ajuţi?

— Aş vrea să te-ajut cu ceva distractiv, dar ţie nu-ţi place distracţia. Tu vrei să vorbeşti despre lucruri cum e Ziua Judecăţii, judecata finală a omenirii. Dar nu-i nimic amuzant aici. De ce să nu facem ceva care să te-ajute să te relaxezi? Ai construit vreodată un şopron? E ca atunci când construieşti o căsuţă. Putem construi unul într-o singură zi şi o să ai un sentiment incredibil de mândrie când terminăm.

— Simt că situaţia îmi scapă de sub control.

— Ştii care e problema ta, nu? Pui soarta unei întregi planete direct pe umerii tăi. Ai idee ce efecte are aşa ceva asupra sănătăţii?

— Te rog.

— Te-ai simţi vreun pic mai bine dacă ţi-aş spune că nu eşti responsabil pentru ce se întâmplă la final?

— Tu *ştii* ce se întâmplă? Nu mă face să mă milogesc.

— Ştiu cât de greu trebuie să-ţi fie, dar mai ai de lucrat la expresia facială. Nu poţi să spui aşa ceva cu o expresie neutră. Ce zici de asta? N-am nici cea mai vagă idee – sincer – ce poţi să faci ca să-i împiedici pe extratereştrii ăia atotputernici să vină pe planeta asta. Nu ştiu nici că o s-o facă. În afară de asta, ar fi trebuit să-ţi dai seama până acum că ţi-am spus deja mult mai mult decât era cazul. Ce vreau să înţelegi – şi partea asta s-ar putea să fie puţin mai greu de priceput – e că nu pot decât să înrăutăţesc lucrurile dacă-ţi spun mai mult.

— Nu există nicio şansă să fi uitat pur şi simplu de noi?

— Niciuna. Dacă se pricep la ceva, e să ţină arhive. Şi sunteţi foarte interesanţi în momentul de faţă. Din perspectiva evoluţiei, cele mai multe dintre sistemele pe care le supraveghează sunt fie suficient de apropiate de ei ca să pară banale, fie în primele etape de dezvoltare, de multe ori fără viaţă conştientă sau măcar organisme complexe. „Majoratul" vostru e un eveniment rar, unul foarte palpitant şi important. Poţi să mă crezi pe cuvânt că sunt cu ochii pe voi.

— Majoratul nostru?

— Da. Tot ce se întâmplă acum e ca un *bat mitzvah* al vostru. Puteţi să vă jucaţi cu atomul, puteţi să staţi la masa adulţilor.

— Ce înseamnă asta pentru noi?

— Înseamnă că n-o să mai fiţi iertaţi pentru greşelile copilăriei.

— Cum putem să fim responsabili pentru acţiunile noastre dacă nu ştim ce se aşteaptă de la noi?

— Nu se aşteaptă nimic de la voi. Cum am spus, nu sunt colonizatori. Ultimul lucru pe care şi-l doresc e să se amestece.

— Nu înţeleg. Nu vor să ne omorâm unul pe altul folosind arma pe care ne-au lăsat-o, totuşi o facem de mii de ani cu armamentul nostru şi nici măcar dintr-o sprânceană n-au ridicat.

— N-au sprâncene, o trăsătură genetică foarte persistentă, după cum vezi.

— Totuşi, poţi să-mi spui care e deosebirea?

— Nu-i nicio deosebire. Nu le pasă dacă vă ucideţi unul pe altul cu un băţ sau cu ceva ce au construit ei. Nu le pasă nici măcar dacă vă ucideţi sau nu unul pe altul. Ar fi perfect satisfăcuţi să privească omenirea distrugându-se complet. Nu anihilarea voastră e problema.

— Deci trebuie să demonstrăm că ne putem comporta responsabil cu această putere nou dobândită sau o să vină să ne-o

ia. Aşa e?

— Dacă hotărăsc că nu sunteţi pregătiţi, da. Fie o s-o ia înapoi, fie o să vă trimită în Epoca de Piatră şi o să vă lase să mai evoluaţi câteva milenii.

— Câţi roboţi ar trimite dacă ar decide să ne anihileze?

— N-au nevoie să trimită roboţi, vă pot elimina de pe orbită. Dar presupun că, dacă ar face-o, vreo şase ar fi suficienţi, cu o sută ar fi mai rapid, cu o mie… ai înţeles ideea.

— Am avea vreo şansă în luptă cu robotul nostru?

— Nu cred. Adu-ţi aminte că cel pe care-l aveţi are 6000 de ani. E antic.

Totuşi, n-ai de unde să ştii, poate aveţi noroc. Armele lor s-ar putea să fi evoluat considerabil, dar, fundamental, sunt acelaşi lucru – energie direcţionată. Arsenalul de care dispun ei ar face mai mult sau mai puţin ce poate face şi al vostru, doar că mai mult.

— Deci cel mai sigur mod de acţiune ar fi să nu facem nimic şi să sperăm că vom avea parte de îndurare, nu?

— Sper că nu! Cred că ar trebui să luptaţi din răsputeri. Dacă o să hotărască să scape de toţi oamenii şi s-o ia de la capăt, o să se întâmple indiferent ce faceţi voi. În locul vostru, m-aş apăra din răsputeri.

— Nu cred că robotul nostru poate ieşi victorios dintr-o luptă cu sabia, nu cu piloţii noştri.

— Probabil că ai dreptate. Aş lupta de la distanţă.

— Cum am putea, când noi n-avem decât o sabie?

— O sabie? N-aţi distrus Aeroportul Internaţional Denver cu o sabie!

— Deci impulsul de energie e o armă. Am crezut că ar putea fi un efect secundar produs de materialul din care e făcut dispozitivul. S-ar putea să fie din cauza creierului meu subdezvoltat, dar nu reuşesc să văd cum ar putea un impuls omnidirecţional de energie cu rază foarte limitată să ne permită să luptăm la distanţă.

— Bună încercare. Asta va trebui să descoperiţi singuri. Chiar ţi-am spus tot ce puteam. Trebuie să te duci la întâlnire. Cer eu nota.

— Dacă nu te superi, de ce ne ajuţi? Nu e împotriva regulilor?

— Nu sunt decât un bătrân căruia îi place să spună poveşti. N-am ce face dacă eşti destul de nebun să crezi în ele.

— Dar de ce? De ce nu-i laşi să se ocupe de noi aşa cum consideră că e cazul?

— Aici trăiesc. Cunosc oameni, oameni buni. Nu vreau să li se întâmple ceva rău.

— Sunt perfect conştient că te-ai născut aici şi că eşti, în cea mai mare parte, uman. Nu vrei să ne spui cum să ne luptăm cu ei, dar ne spui că ar trebui să ne luptăm. Le spui „ei", nu „noi", ceea ce sugerează o oarecare ambivalenţă, dar mai e şi altceva. Atunci când vorbeşti despre strămoşii tăi, detectez un sentiment care îmi e familiar. Nu reuşesc să-mi dau seama exact ce e. Furie poate… Resentimente?

— Deduci multe din folosirea unui pronume.

— Te-au abandonat aici, nu-i aşa?

— M-am născut în Michigan.

— I-au părăsit pe strămoşii tăi. I-au lăsat aici fără alte instrucţiuni decât să se integreze cât mai bine. Au lăsat oameni foarte evoluaţi – trebuie să fi fost un fel de oameni de ştiinţă, elita – singuri cu nişte primitivi mai mult despuiaţi, care probabil că nici nu inventaseră roata. Secole întregi petrecute tânjind după ce trebuie să li se fi părut lucruri de strictă necesitate. Să aibă copii, dar să ştie că n-o să fie niciodată tot ce-ar putea fi, pentru că o să-i înveţe să fie… obişnuiţi. Nu pot decât să-mi imaginez ce-aş putea simţi, dar îmi trece prin cap cuvântul *animozitate*.

— Drăguţ discurs! Ai dreptate în legătură cu un singur lucru. Habar n-ai prin ce-au trecut oamenii ăştia sau ce-ar fi putut să simtă. O să-ţi mai spun ceva înainte să pleci. Nu te mai îngrijora atât de mult. O să faci tot ce depinde de tine?

— Mă tem că tot ce pot eu s-ar putea să nu fie destul.

— Atunci trebuie să te împaci cu orice va fi să urmeze. Nu-ţi rămâne decât să încerci să faci tot ce este posibil. Du-te acum. Data viitoare o să plăteşti tu şi *trebuie* să asculţi povestea aia cu pescarul şi pescăruşul. Apropo, îmi datorezi un serviciu. Unul mare.

— Pentru sfat?

— Nu.

— În acest caz, nu pricep cum de-ţi sunt îndatorat.

— O să vezi… Dar categoric îmi eşti dator. Să ţii minte.

FIŞIERUL NR. 256

Jurnal de misiune – maistru militar clasa a II-a
Ryan Mitchell, Armata Statelor Unite

Locaţie secretă, în apropiere de San Juan, Puerto Rico

— Unde eşti acum, domnule Mitchell?

— În biroul Alyssei. Am forţat uşa ca să-i iau telefonul prin satelit şi cheile. Trebuie să mă ajuţi, domnule. Te rog! Trebuie s-o scot de-aici. Poţi să mă ajuţi?

— Presupun că te referi la doamna Resnik. E în pericol iminent?

— E la infirmeria unu cu Alyssa. E… Îi fac tot felul de lucruri, domnule.

— Cine?

— Alyssa. E… Uite, n-am timp să explic. Trebuie s-o scot de-aici acum. Poţi să trimiţi trupele?

— La faţa locului e deja un pluton de puşcaşi marini, dar n-o să atace. N-o să rişte fără să ştie cu ce au de-a face.

— Pot să-ţi zic eu! Spune-le doar să intre! O să le transmit prin tine informaţiile de care au nevoie. Trebuie să se grăbească!

— Domnule Mitchell, puşcaşii marini nu se află acolo la cererea mea şi nici ca să vă ajute. Sunt acolo ca să vă aresteze, pe tine şi pe toţi ceilalţi din baza aia.

— Ce… nu… nu-mi pasă! Spune-le să forţeze intrarea. Spune-le să ne aresteze. Trebuie să ajungem la Kara acum!

— Sunt căutat pentru trădare. Pentru Guvernul Statelor Unite, tu, doamna Resnik, domnul Couture, toţi suntem nişte trădători.

— Şi atunci de ce să nu pătrundă în bază şi să ne aresteze pe toţi?

— Nu pot decât să fac presupuneri, domnule Mitchell, dar, dacă m-aş ocupa eu, n-aş risca viaţa oamenilor mei pătrunzând într-un mediu potenţial ostil cu un singur punct de intrare, mai ales când voi n-aveţi cale de ieşire.

— Ce vrei să spui, domnule?

— Spun că, dacă vrei să intre puşcaşii, va trebui să le deschizi tu uşa.

— Pot s-o deschid.

— Era o glumă! Sunt mai mult de doisprezece oameni înarmaţi care apără baza. Cei mai mulţi dintre ei sunt foşti militari. N-o să ezite să te împuşte.

— Îţi spun eu, domnule. Pot s-o fac. Pot să asigur baza.

— Ai cheile de la magazia de armament?

— Mă îndrept spre ea acum… Domnule?

— Da, domnule Mitchell.

— Ştiu că, dacă ar fi fost după tine, aş fi putrezit la Fort Carson… Îmi pare rău, domnule. Ştiu că n-are nicio importanţă, dar îmi pare rău pentru ce-am făcut. Voiam doar s-o spun.

— …

— Sunt la magazie. Caut cheia. Asta trebuie să fie…

— Ai mai tras vreodată în cineva?

— Nu cu o puşcă, domnule, dar n-o să omor pe nimeni.

— N-o să poţi dezarma pur şi simplu doisprezece bărbaţi de unul singur.

— Uite ce e, domnule, am intrat în buclucul ăsta pentru că aproape l-am omorât pe Vincent. N-o să încerc să îndrept lucrurile ucigând o grămadă de oameni.

— Domnule Mitchell, ascultă-mă…

— E în regulă, domnule, am găsit ce căutam. Mi-am adus aminte că ţin încărcături XREP pentru a-i alunga pe eventualii intruşi.

— Ştiu foarte puţine despre armele de foc. Ce este un XREP?

— Sunt gloanţe neletale care transmit un şoc electric, proiectile reactive pe care le poţi trage cu o puşcă. Nişte chestii foarte mici şi scumpe. Oricum, trebuie să fie mai multe pe aici, pe undeva, dar am găsit trei cutii de cartuşe şi două puşti. O să iau câteva grenade paralizante şi o mulţime de cătuşe din plastic.

— Cătuşe din plastic? Domnule Mitchell, îţi cer serios…

— Ai dreptate, domnule. Nu pot să mă descurc singur.

— Unde te duci?

— În zona de locuit. Acolo n-ar trebui să fie mai mult de un gardian la uşă. Sper doar să rezolv fără zgomot. Acum o să tac.

— Domnule Mitchell?

— …

— Eşti acolo?

— Sunt. Am încercat să-l las lat pe paznic, dar l-am lovit în ceafă. A trebuit să mai trag o dată. Acum, dacă aş găsi cheia potrivită… Doar dacă… Da! Bun băiat. O are la gât.

— Care cheie?

— Acum, tipul ăsta n-o să se bucure că mă vede…

Bună! Am nevoie de aju… Nu… Stai… Vrei să… *Nu te mai zbate!*

Am nevoie de ajutorul tău. Kara are probleme. Kara are probleme şi am nevoie de ajutorul tău ca s-o scot de-aici. Poţi fie să ai încredere în mine şi să mă ajuţi, fie să te întorci în camera ta, dar o să fie nevoie să te las inconştient şi pe tine dacă mai faci gălăgie.

— Cu cine vorbeşti? Cu domnul Couture? Spune-i că n-am reuşit. Spune-i că nu vine cavaleria.

— Zice că nu vine cavaleria… Ştii cine. El! Poţi să taci naibii din gură un minut? În regulă. Ajută-mă să-l trag pe tipul ăsta înăuntru. Acum ia cheia asta şi încuie toate uşile de pe coridor. Se încuie pe dinafară. Mai sunt doisprezece gardieni în bază. Dacă avem noroc, câţiva dintre ei sunt încă în camere…

— Domnul Couture e nevătămat?

— Mda, e bine. Mă rog, mie mi se pare că e bine. E mult mai puternic decât îmi aduceam eu aminte… Ai terminat?

— Cu mine vorbeşti?

— Ia astea şi pune-le în buzunar. Ştiu că sunt cătuşe. Ia arma…

Nu, nu vreau să tragi în nimeni. Vreau să mi-o dai când rămân fără proiectile şi s-o încarci pe cea pe care o să ţi-o dau. E un Mossberg 500. Încap cinci proiectile în cutia magaziei. Le pui aşa… Mai e loc pentru unul în camera cartuşului…

Nu, Vincent, n-o să omori pe nimeni. Sunt gloanţe neletale. Eşti în regulă? Te descurci? Bine. Acum încarc-o pe-a ta.

— Domnul Couture nu are pregătire militară. S-ar putea să fiţi prinşi sau ucişi din cauza lui.

— O să fie bine… Nu, Vincent, te descurci foarte bine. Încă unul… Gata.

Atelierul mecanic e încuiat la ora asta. Ecluza şi centrala electrică sunt închise. Asta înseamnă că toţi gardienii ar trebui să fie la intrare sau în holul principal. Uită-te în geantă. Astea sunt grenade paralizante. Când ajungem în hol, apuci două dintre ele, scoţi cuiul de-aici, numeri până la trei şi le-arunci cât poţi de departe de noi. Asta ar trebui să-i năucească pe gardieni timp de câteva secunde. Să sperăm că destul cât să-i împuşc. Atunci vii după mine şi le legi

mâinile cu cătuşele…

Nu, nu-i tot. Aş fi vrut să fie. Grenadele astea o să facă foarte mult zgomot, la fel şi puşca. Toţi cei care nu sunt în hol şi gardienii de la intrare fie o să ne aştepte, fie o să vină după noi. Indiferent ce se întâmplă, o să fim nevoiţi să improvizăm. Dacă e nevoie, nu trebuie decât să tragi, după aia goleşti, după aia tragi, după aia goleşti… exact ca în filme.

— Domnule Mitchell. Nu pot să nu aud planul tău sau mai degrabă lipsa lui. Eşti sigur că nu vrei să reconsideri alegerea armelor? E nevoie să-ţi aduc aminte că gardienii pe care eşti aşa de grijuliu să-i ţii în viaţă folosesc muniţie de luptă?

— Sunt perfect conştient de asta. Vincent, eşti gata? Beton! Stai în spatele meu…

Suntem la colţul holului principal. Văd doi bărbaţi care discută lângă perete, alţi doi care stau jos la o masă. Nu, ăia sunt trei… Scoate grenadele din geantă. Adu-ţi aminte, numeri până la trei, după aia le arunci. Încearcă să arunci una cât de departe poţi spre dreapta. A, şi nu te uita. Număr eu. Trei… doi… unu… acum!

…

Un gardian.

…

Doi.

Vincent, haide!

Trei.

Patru.

…

Cinci. Nu! Haide, nu te mai mişca. *Cinci.*

În regulă, Vincent, leagă-i… Nu, nu aşa, cu mâinile la spate. Aşa, nu te teme să tragi. Strânge-le bine!

Cinci gardieni doborâţi, plus unul la uşa lui Vincent. Mai e un gardian cu Alyssa, la infirmerie; asta înseamnă că mai rămân între zero şi cinci gardieni la intrarea principală. Vincent, dă-mi puşca şi încar… *Jos!*

— Domnule Mitchell, eşti rănit?

— Era un gardian la baie. S-a întors când m-a auzit că strig. Vincent, dă-mi puşca şi scoate o grenadă din geantă… Când eşti gata… Cinci, patru, trei…

Hei! Probabil că nu mă auzi, dar prietenul meu o să îţi lege mâinile la spate. Dacă te mişti, o să fiu nevoit să te împuşc, aşa că… nu te mişca. Leagă-l, Vincent! Hai! Hai!

Am terminat aici. Asta înseamnă că ne rămâne intrarea principală. Vincent, ia o grenadă din geantă. Haide, să mergem!

E foarte probabil să înceapă să tragă în noi imediat ce deschid uşa

asta. Pregăteşte grenada. Şi… acum… Vincent, nu trage cuiul! Rahat, repede, arunc-o în baie! Hai! Hai!

— Ce se întâmplă, domnule Mitchell? Spune-mi.

— Nu sunt decât doi gardieni la intrare. Au armele pe podea şi mâinile ridicate. Presupun că unii dintre ei erau încă în camerele lor. Bună, băieţi! Mda, nici eu nu m-am înscris pentru aşa ceva. Vreţi să duceţi mâinile la spate, ca să poată să vă lege prietenul meu? Doar pentru câteva minute, că după aia o să năvălească puşcaşii şi o să vă lege din nou. Vincent, grăbeşte-te!

Suntem la câţiva paşi de infirmerie. Ar trebui să fie un gardian cu Alyssa. Vincent, vrei să faci tu onorurile? Doar aruncă grenada înăuntru şi dezarmează gardianul…

Kara e sedată şi legată de o masă, nu cred că o putem ameţi mai rău decât e deja… Haide. Intră!

Ţi-am zis că o să se descurce, domnule. Trebuie să ştii că băiatul a zâmbit mai tot timpul. Cred că s-ar putea să fi fost chiar puţin mulţumit de îmbunătăţirea tehnicii de pus cătuşele. Sper doar să nu-şi dea seama ce se întâmpla acolo.

— Te referi la probele de ţesut pe care le recolta doamna Papantoniou?

— Nu recoltează ţesut, domnule. De-asta te-am sunat. Jur, habar n-am avut ce făcea când m-am băgat în asta. Am crezut că pot ajuta.

— Te cred. Acum spune-mi la ce-ai asistat.

— Păi, ştii că Alyssa lua mostre de la Kara şi de la Vincent: sânge, piele, fluide corporale. Când m-am dus s-o văd azi-dimineaţă, o pusese pe Kara într-o… N-avea chiloţi pe ea… Am întrebat ce se întâmplă şi mi-a spus că recoltează ovulele Karei.

— Asta ţi-a declanşat revolta?

— N-am terminat. Mi-a spus că o să încerce fertilizare *in vitro* a doua zi. Poate să facă aşa ceva, domnule?

— Înţeleg foarte puţin din fertilizarea *in vitro,* dar nu cred că are echipamentele necesare. Are totuşi acces la material criogenic. Poate să congeleze ovule şi mostre de spermă de la domnul Couture. Ar trebui să le ducă la o clinică din afara complexului. Ovulele şi sperma ar urma să fie dezgheţate. Cele care supravieţuiesc acestui proces pot fi fertilizate şi lăsate să se dezvolte câteva zile. Majoritatea clinicilor fac acum ceea ce este cunoscut drept transfer de blastocist.

— Nu…

— Un blastocist e un embrion la care diviziunea celulară a avut loc de suficient de multe ori în primele zile. Embrionii care au ajuns în acest stadiu pot fi transferaţi într-o gazdă după cinci zile, cu şanse rezonabile de succes.

— Adică în altă femeie?

— Aşa este.

— E o nebunie!

— Într-adevăr. Decizia ta de a interveni a fost oportună.

— N-aş fi fost niciodată de acord s-o ajut dacă aş fi ştiut. Ştii asta, domnule. Nu?

— Ştiu, mi-ai spus deja.

— Vincent s-a întors cu Kara… Bună, Frumoasă Adormită! Cum adică nu-i aici?

— Doamna Resnik nu-i acolo?

— Nu, Alyssa nu e… Eşti sigur că ai căutat peste tot? Ştiu că-i o încăpere mică. Uite, Kara abia se ţine pe picioare. De ce nu vă aşezaţi voi acolo?

Nu ştiu ce să spun, domnule. Am fost cam peste tot. Era aici acum douăzeci de minute. Dacă nu s-a dus într-una dintre camerele gardienilor, ar fi trebuit să dăm peste ea. Doar n-avea cum să iasă.

— Probabil că putea. A supravegheat construcţia complexului.

— Mă duc s-o caut.

— Lasă-i pe puşcaşi s-o facă. Doamna Resnik s-ar putea să aibă nevoie de îngrijire medicală de urgenţă. Trebuie să le dai drumul puşcaşilor acum.

— Într-o clipă. Trebuie să le spun şi lor despre ce făcea Alyssa.

— N-aş face asta. Amândoi au trecut deja prin suficient de multe. N-o să faci decât să-i chinuieşti şi mai rău dacă le povesteşti despre o situaţie în legătură cu care nu pot face nimic.

— Domnule! Peste un an ar putea să aibă un copil şi să nu ştie nimic.

— S-ar putea să aibă o duzină. N-o să le spui nimic, domnule Mitchell. Înţelegi?

— Domnule! Au dreptul să ştie.

— Aşa e. O să le spun la momentul potrivit.

— Îmi dai cuvântul?

— Da. Acum deschide uşa şi dă-le drumul puşcaşilor.

— În regulă. Mă duc acum la lift. Ce-o să ni se întâmple când intră?

— O să vă pună cătuşe. Cel mai probabil, o să vă despartă până o să fiţi toţi interogaţi. Am o bănuială că o să fie un… interogatoriu amănunţit. După aia, nu ştiu. În cel mai bun caz, o să te întorci la Fort Carson să-ţi ispăşeşti restul sentinţei. În cel mai rău, o să ne alegem toţi cu injecţia letală.

— Ce să le spun?

— Din nefericire, sunt foarte puţine pe care să nu le ştie Statele Unite în momentul ăsta. Ce spui sau nu spui n-o să aibă importanţă. Uşurează-ţi situaţia şi spune-le ce vor să audă.

— În regulă. Mulţumesc, domnule, pentru tot. Am descuiat uşa principală.

Fie ce-o fi…

Bună, băieţi! Bun venit în Puerto Rico! Au! Ei, haide! Tocmai am curăţat locul pentru voi, idiotule! Chiar trebuie să fie aşa de strâns?! Haide, frate! Doare!

FIŞIERUL NR. 257

Stenograma discuţiei cu Ines Tabib,
consilier pentru securitate naţională al preşedintelui

Locaţie: Casa Albă, Washington, DC

— Ai ceva de zis înainte să pun să te aresteze şi să fii judecat pentru trădare?

— Nu reuşesc să văd care e rostul, dar te las cu plăcere să te dai mare puţin. Ce mai fac doamna Resnik şi domnul Couture?

— Piloţii tăi se află încă în Puerto Rico şi sunt interogaţi. Se simt bine. O să fiţi judecaţi împreună, ca o familie fericită.

— Şi tu, şi eu ştim că n-o să ajung la proces. Justiţia e de obicei mult mai rapidă pentru cei din meseria mea. Vine neanunţată, de obicei pe la spate, şi, din câte ştiu, nu e niciodată precedată de o întâlnire la Casa Albă. Ce s-a întâmplat? Te-a oprit chiar doamna preşedinte, sau a intervenit altcineva când ai încercat să ceri arestarea mea? Eşti relativ nouă în branşa asta, aşa că presupun că prima ta opţiune nu era să pui pe cineva să mă omoare.

— Mi-a zis că vrea să se ocupe ea. De unde ai ştiut?

— N-am ştiut. Mi se părea explicaţia logică.

— Ţi se pare logic? Foloseşti fonduri americane ca să finanţezi proiectul, elicoptere, drone şi trupe americane ca să localizezi şi să recuperezi din toată lumea bucăţile dispozitivului ăstuia – ilegal, aş putea adăuga –, omorând pe parcurs câţiva cetăţeni americani şi străini. Îl asamblezi pe teritoriul Statelor Unite, foloseşti oameni de ştiinţă americani plătiţi de guvernul american ca să descopere cum funcţionează, bineînţeles într-o bază americană, pe care mai târziu o distrugi, aducând ţara în pragul războiului.

La sugestia ta, preşedintele Statelor Unite e de acord apoi să arunce dispozitivul în ocean, o măsură despre care chiar tu spui că e temporară. Apoi te răzgândeşti şi îl dai Rusiei şi Emiratelor Arabe Unite. Am rezumat aproape totul? Care parte din toate astea *nu* reprezintă trădare, din punctul tău de vedere?

— La care întrebare să răspund întâi?

— Răspunde la care vrei.

— Nu.

— Nu, nu vrei să răspunzi?

— „Nu” este răspunsul la prima ta întrebare.
— Care era?

— „Am rezumat aproape totul?” Nu.
— Ce-am ratat?

— Prima parte a declaraţiei tale, redundantă şi melodramatică, a fost, în mare parte, corectă. În afara persoanelor direct implicate în proiect, Statele Unite sunt în cea mai mare măsură responsabile pentru succesul acestuia. Cât despre ultima parte a declaraţiei, ai uitat de Coreea de Sud. Mai mult, nu am „dat” nimic nimănui. În primul rând, nu-mi aparţinea, ca să-l pot da. În al doilea rând, n-a fost gratis, nici pe departe.
— Nu mă prea interesează să ascult nimic din ce-ai de spus.

— Tu ai întrebat. Planul tău, aşa cum am stabilit, era să ceri să mă aresteze şi să mă judece pentru trădare. Acum ştim amândoi că acest lucru nu se va înfăptui. Îţi ofer o alternativă, una de pe urma căreia Statele Unite vor avea mult de profitat. Şi nici nu necesită să fac un atac de cord neaşteptat sau să am o reacţie letală la o înţepătură de albină.
— De ce, totuşi? De ce să nu vrea doamna preşedinte să te aresteze?

— Trebuie s-o întrebi pe ea.
— Ştia. Nu-i aşa? A ştiut tot timpul. Ştia şi fostul preşedinte?

— Eu…
— Nu-mi răspunde. Ştiu că n-o să-mi spui. Deci asta e, nu? Ăsta a fost planul de la bun început.

— Tocmai mi-ai zis să nu răspund.
— Nu pricep.

— N-a fost o glumă.
— Nu înţeleg cum ne pot fi toate astea favorabile nouă.

— Poate că sentimentul de neputinţă în legătură cu arestarea mea îţi întunecă judecata. Hai să repet ce-am zis mai devreme. Nu l-am dat nimănui. În primul rând, nu era al meu ca să pot să-l dau. Nu era nici al vostru. Motivul pentru care fostul preşedinte a fost de acord să-l arunce în ocean a fost exact că, dacă Statele Unite insistau să păstreze dispozitivul, ar fi declanşat un conflict global. Eşti de acord?

— Are vreo importanţă? De dragul discuţiei, să zicem că sunt de acord.

— De ce-ar fi declanşat un conflict global?

— Pentru că Rusia nu ne-ar fi lăsat să-l păstrăm.

— Corect. Rusia n-ar fi lăsat balanţa puterii să se încline în favoarea voastră. Şi n-ar fi fost singura. Orientul Mijlociu ar fi ajuns într-o stare de fierbere şi mai gravă. Le e clar că până la urmă o să-l folosiţi acolo. Şi Asia ar fi fost deranjată.

— Şi care e ideea?

— După ce-am stabilit că nu puteaţi păstra dispozitivul, presupun că nu mai trebuie să te conving că nu aparţinea nici Rusiei.

— Credeam că asta era ideea *mea.*

— Într-adevăr. Moscova e perfect conştientă de asta. Acum, că au fost prinşi cu mâţa-n sac, ca să zicem aşa, crezi că în cazul ăsta, când robotul e în custodia Statelor Unite, ruşii mai sunt în situaţia să joace pe cartea moralităţii, cum au făcut înainte?

— Sunt destul de sigură că vrei să răspund *nu.*

— Dar Orientul Mijlociu? Poate că dacă, să zicem, ar fi fost implicate Emiratele… Dar Europa? Asia? O companie germană care să facă parte din consorţiu ar fi de ajutor? Japonia, Coreea de Sud… Crezi că vreuna dintre ele, confruntată acum cu perspectiva foarte probabilă de a pierde totul, va încerca să împiedice Statele Unite să participe la această întreprindere riscantă?

— În regulă, e inteligent; am priceput. Aşa că îl folosim în comun cu Rusia, acum, că ne lasă…

— Mai mult sau mai puţin. Dar îţi scapă partea cu adevărat frumoasă a situaţiei. Cum am zis şi înainte, eu n-am dat nimic. Nu era gratis. Statele implicate au cheltuit în jur de 200 de miliarde de dolari ca să recupereze dispozitivul şi să construiască baza din Puerto Rico. Dacă Statele Unite ar fi încercat să facă aşa ceva, ar fi trebuit să scoată din buzunar, singure, suma asta. Ar fi fost imposibil de făcut în secret, pentru că nu poţi să aloci 200 de miliarde de dolari, pentru absolut nimic, fără să observe nimeni.

— În regulă, e inteligent *şi* am economisit o grămadă de bani. Ce vrei de la mine, o medalie?

— Un simplu mulţumesc ar fi de-ajuns.

— Tot nu înţeleg. Dacă doamna preşedinte ştia, şi cu siguranţă aşa pare să fi fost, de ce nu mi-a împărtăşit şi mie planul ăsta inteligent al tău?

— Nu pot să-ţi spun ce-a ştiut sau n-a ştiut doamna preşedinte. Nu eu mă ocup de informările alea. Aşa cum i-am pomenit de câteva ori predecesorului tău, există foarte multe lucruri care necesită atenţie perioade mai lungi de opt ani. Aşadar, există şi foarte multe lucruri care nu ajung niciodată în birourile astea. Cât despre plan, trebuie să înţelegi că, dacă ar fi existat măcar, n-ar fi fost niciodată aşa de bine pus la punct. Dispozitivul provoca prea multă agitaţie, în parte din cauza felului în care au fost dobândite componentele. Ipotetic vorbind, s-ar putea ca fostul preşedinte să fi fost de acord că şi alte state ar trebui să suporte o parte din povară şi o parte din cost. Atunci, aş fi adunat un grup de părţi interesate şi aş fi început construcţia complexului din Puerto Rico.

— Vrei să spui că i-ai pus să construiască o bază în Puerto Rico *înainte* să fi aruncat robotul în ocean?

— Îmi place să cred că am reputaţia că mă ţin de cuvânt.

— Nu sunt sigură că aş paria pe asta 200 de miliarde de dolari.

— Ar fi fost singura cale ca proiectul să nu se oprească după un an sau doi. Am fi avut nevoie să furăm startul cu construcţia, în timp ce echipa noastră continua să lucreze. Dacă, ipotetic vorbind, aş fi promis să duc, cu prima ocazie, dispozitivul pe fundul fosei abisale, accidentul din Denver ar fi oferit ocazia perfectă.

Acestea fiind zise, sunt consternat că au fost aşa de pripiţi să-l arate public, lăsând la o parte faptul că l-au adus înapoi în Puerto Rico după aceea.

— Ipotetic…

— Nu. Partea asta e un fapt. Presupun că s-ar cuveni să-mi asum o parte din meritul de a fi recrutat fără voie nişte tâmpiţi. Fără prostia lor pură, ar fi putut trece ani, chiar decenii, până să avem discuţia asta.

— Deci cum funcţionează? Ajungem la un acord cu Coreea de Sud, Rusia şi Emiratele şi putem să defilăm cu robotul trei luni pe an? Cu lista aia de parteneri, ştii că n-o să-l putem folosi niciodată împotriva nimănui.

— Presupun că n-are rost să mai amân veştile proaste. N-o să-ţi placă ce urmează.

— N-am fost tocmai în extaz nici până acum…

— N-o să-l împarţi cu trei ţări, ci cu o sută nouăzeci şi două.
— Vrei să-l dai Naţiunilor Unite?

— Nu, tu o să-l dai.
— De ce-aş vrea aşa ceva?

— Aşa trebuie să fie, deci îţi sugerez să găseşti un motiv solid. Dacă nu te descurci, pot să-ţi propun eu câteva, pacea mondială fiind unul dintre ele. Ideea e că trebuie să vină de la tine. Consorţiul trebuie să fie pe deplin convins că n-o să fii de acord să laşi echipamentul altfel.
— Acum chiar că n-o să-l mai putem folosi vreodată.

— N-aţi putut niciodată. Măcar atât trebuie să fie clar până acum. Nici tu, nici altcineva nu poate folosi vreodată dispozitivul ăsta ca să atace altă fiinţă umană. Asta înseamnă că nu poţi să arunci în aer Vaticanul, chiar dacă nu face parte din ONU. Dar în loc să te smiorcăi după toate marile războaie care ar fi putut avea loc, îţi sugerez să te rogi zeului pe care-l venerezi şi să-i ceri să nu fim niciodată nevoiţi să-l folosim, pentru că, dacă o să trebuiască, o să însemne cel mai probabil sfârşitul.

Partea bună e că sunt sigur că ONU o să fie în schimb dispusă să şteargă o bună parte din datoriile voastre. Şi da, o să poţi să defilezi cu robotul din când în când, deşi probabil că nu trei luni pe an.

Mi-ai spus odată că descoperirea asta ar putea schimba pentru totdeauna felul în care ne privim pe noi înşine, ar putea face să se destrame unele dintre neînţelegerile ce ne separă. Sper sincer că vorbele tale au însemnat ceva pentru tine, pentru că astăzi tu şi preşedintele o să faceţi ceva bun pentru toată omenirea, nu ceva ce zice vreun analist de la CIA că ar putea ajuta la stabilizarea Orientului Mijlociu ori la scăderea preţului petrolului. O să faceţi ceva indiscutabil bun, pentru toată lumea. Spune-mi: cât de des se întâmplă aşa ceva?
— Şi dacă zic nu?

— Am cel mai mare respect pentru libertatea de a alege. De fapt, cea mai mare parte a lucrurilor pe care le fac au ca scop păstrarea ei. Ăsta, totuşi, nu-i unul dintre momentele alea. N-ai decât să te gândeşti câteva zile până să răspunzi afirmativ. Şi aş vrea să fie eliberaţi imediat doamna Resnik şi domnul Couture.
— Preşedintele n-a pomenit nimic despre piloţii tăi. Trebuie să fie judecaţi.

— Se pare că te obsedează procesele. Pune să fie judecaţi gardienii. Recomand insistent, dacă o găseşti, să-i intentezi proces doamnei Papantoniou.

— Adică psihopata pe care-ai ales-o să conducă programul, cea care i-a luat pe toţi ostatici ca să facă nişte experimente demente.

— Da. Aia. Aş fi foarte recunoscător dacă ai reuşi s-o reţii rapid. Piloţii, totuşi, trebuie eliberaţi.

— S-ar putea să n-am putere să te arestez, dar nu trebuie să fac *tot* ce zici.

— Cu siguranţă nu. Ar trebui să stai de vorbă cu doamna preşedinte şi să iei decizia fără să mă iei deloc în considerare pe mine. Ştii că o să vrea să prezinte în favoarea ei tot ce urmează. Statele Unite oferă lumii dispozitivul extraterestru, creând prima forţă armată planetară. Un dar al speranţei, oferit umanităţii de preşedintele Statelor Unite. Îmi imaginez o paradă, artificii şi un discurs foarte lung şi înălţător. Discursul ăsta o să fie mult mai uşor de scris dacă piloţii nu-şi aşteaptă execuţia pentru trădare. Iar parada o să arate mult mai bine dacă robotul n-o să trebuiască remorcat.

— …

— Asta-i tot? Trebuie să prind avionul.

FIŞIERUL NR. 263

Stenograma discuţiei cu maistrul militar clasa a IV-a Kara Resnik, Armata Statelor Unite

Locaţie: garnizoana forţelor armate americane
Fort Buchanan, Puerto Rico

— Nu pot să cred că Ryan trebuia să facă pe eroul. Ce tipic.

— V-a ajutat pe tine şi pe domnul Couture să evadaţi.

— M-a ajutat să evadez, sigur că da. M-a dezlegat de patul de care îi ajutase să mă imobilizeze… de două ori. E un nemernic. Dar *adoră* un gest măreţ.

— Chiar are talent pentru gesturi dramatice, dar trebuie să nu excluzi complet posibilitatea ca acţiunile lui să nu fi fost în întregime egoiste.

— A vrut doar să-şi ridice moralul. Ryan se descurcă bine cu sentimentele de vinovăţie.

— Izbăvirea nu-i cel mai nepotrivit motiv care-mi trece prin cap. Nu cred că şi-a dat seama pe deplin în ce se bagă atunci când l-a contactat doamna Papantoniou.

— Dar ştiu că i-a luat ceva până să se prindă. De ce-l aperi dintr-odată pe Ryan? Tu eşti cel care l-a aruncat în închisoare.

— Şi o să-l trimit înapoi după ce o să-mi exprim recunoştinţa că v-a salvat viaţa amândurora. Subliniez doar că domnul Mitchell nu e în totalitate rău. Chiar şi-a riscat viaţa şi a dezarmat vreo doisprezece bărbaţi ca să te salveze.

— Nu-chiar-rău-de-tot… În regulă. Recunosc. Gardienilor ce-o să li se întâmple?

— Nimic, presupun. Erau toţi angajaţi legal de o corporaţie legală, iar cei mai mulţi dintre ei n-au făcut nimic ilegal.

— Şi Alyssa?

— Întrebi dacă o să fie pedepsită pentru ce ţi-a făcut?

— Mie? Mda. Mie, lui Vincent. Tuturor celor cărora le-a mai făcut rău.

— Probabil că nu. Poate să susţină că acţiunile ei erau autorizate, dacă nu chiar ordonate, de guvernele implicate. Ar fi… haotic, în lipsă de alt cuvânt.

— Deci o lasă să scape?

— Nici măcar n-a văzut-o nimeni. Trebuie să fi găsit o cale să scape din complex înainte să ia măsuri domnul Mitchell.

— Unde ar fi putut să se ducă?

— Nu ştiu. Puşcaşii marini au căutat-o la aeroport. Pe listele de pasageri din ziua aceea n-a fost nicio femeie cu numele ei. Au calculat nişte rute posibile. Cel mai probabil scenariu e că a luat o cursă scurtă până pe una dintre insulele din vecinătate. S-ar putea să se fi plimbat între câteva insule înainte să ia avionul spre America sau Europa.

— Deci ea scapă şi noi uităm totul? Nu sunt aşa de indulgentă.

— Nici eu. Am luat azi-dimineaţă legătura cu Guvernul din Bosnia şi Herţegovina. Le-am oferit nişte dovezi. S-ar putea să fie suficient ca să ceară extrădarea ei către Sarajevo când o să fie găsită.

— Dovezi pentru ce? Ce-a făcut în Bosnia?

— Acolo s-a născut.

— Papantoniou?

— N-o cheamă aşa. Nu şi-a reluat numele de fată după ce a murit soţul ei.

— Şi care-s dovezile?

— Există în cariera ei un interval lipsă de treisprezece luni. Totuşi, documentele financiare arată că n-au fost decât modificări minore sau chiar inexistente în tiparul ei de cheltuieli din perioada aceea.

— Uau. Ia să vedem dacă am înţeles bine: tu crezi că e o criminală pentru că a cheltuit la fel de mult, deşi n-avea serviciu. Poate că avea economii. Poate că au ajutat-o mami şi tati.

— Ambii părinţi erau morţi. Mai precis, intervalul de treisprezece luni a fost în perioada masacrului de la Srebrenica.

— Srebren… Crezi că ea e medicul care i-a torturat pe amărâţii ăia? Care le-a obligat pe femeile musulmane să… nu… sunt şocată…

— Ia-o uşor.

— De-asta m-ai trimis s-o găsesc pe Fata?

— Te-am trimis să găseşti un potenţial martor. Cum am zis, n-am dovezi solide. Are pregătire medicală. Iniţial, a lucrat într-un spital la doar 145 de kilometri de Srebrenica şi nu-şi poate

justifica venitul în perioada masacrului.

Guvernul bosniac s-a arătat înţelegător. Aducerea în faţa Justiţiei a Măcelarului de la Srebrenica ar fi o victorie politică semnificativă, aşa că o să cerceteze în continuare subiectul. O să trimită un anchetator în satul unde ai găsit-o pe Fata şi o să-i arate nişte poze.

— Eşti sigur că ea a fost? Adică foarte sigur?

— Sunt cam 98 la sută sigur că n-a avut nicio legătură cu evenimentele care s-au petrecut la Srebrenica. Sincer vorbind, e o interpretare extrem de forţată a faptelor. Dar s-a dovedit şi altădată că am greşit. Guvernul bosniac ar putea fi în stare să adune dovezi împotriva ei, indiferent dacă e sau nu vinovată de crima asta.

— Adu-mi aminte să nu mă pun rău cu tine niciodată. Când o să aflăm?

— Aş zice că în vreo zece ani.

— Zece ani! Cât poate dura să-i arăţi unei femei o fotografie? Sau atât crezi că ar dura un proces?

— Nu ştiu cât de repede se mişcă rotiţele Justiţiei în Bosnia. Ce ştiu e că procesul nu poate să înceapă până nu e extrădată, şi nu poate fi extrădată dacă execută o pedeapsă cu închisoarea pentru altă infracţiune.

— Ce altă infracţiune? Ce altceva ar mai fi putut să facă? Să-l omoare pe Kennedy?

— Încă n-a făcut nimic. Dar dacă aterizează pe vreunul dintre marile aeroporturi unde am relaţii, o să se găsească asupra ei câteva kilograme de heroină sau vreun alt narcotic ilegal. Asta ar trebui să-i prelungească şederea considerabil, oriunde s-ar afla. Aş zice că vreo zece ani, ţinând cont de sentinţele medii pentru trafic de droguri.

— Nu te joci, nu?

— Îmi place să fiu meticulos.

— Nu-mi place să mă gândesc că sunt răzbunătoare, dar…

— Dar eşti.

— Exact. Aşadar, îţi mulţumesc. O merită. Totuşi, cum naiba ai ajuns s-o alegi pe Eva Braun să conducă locul ăsta? Nu-mi răspunde, chiar nu vreau să ştiu.

— Pot să răspund foarte simplu. Ea e singura pe care n-am

ales-o eu. Şi mă mai întreabă lumea de ce fac micromanagement…

— Deci putem să plecăm acasă?

— Mai e un subiect pe care mă tem că trebuie să-l discutăm înainte să plecăm. Se referă la tine şi la domnul Couture personal.

— Ar trebui să mă îngrijorez?

— Ce-ai zice să faci istorie?

— Ho. Siropos. Nu asta am făcut tot timpul?

— Ei bine, ce-ai zice să intri în Corpul de Apărare a Pământului?

— Ce dracu' e asta?

— O organizaţie armată a Naţiunilor Unite dedicată apărării planetare. Va fi prima forţă militară susţinută direct de ONU.

— O armată cu soldaţi din toată lumea?

— Deocamdată, personalul va proveni în principal din Statele Unite şi din Canada.

— Am fi doar Vincent şi cu mine…

— Da. Planul iniţial prevede crearea în termen de doi ani a unui centru de comandă şi de cercetare. Va trebui găsit personal. Când o să se întâmple, ai dreptate: personalul va proveni de peste tot.

— Şi noi ce-o să facem?

— Organizaţia se va concentra în primul rând pe cercetare: explorarea posibilităţilor dispozitivului şi utilizarea lui drept cap de pod pentru dezvoltarea de noi tehnologii cu aplicaţii pentru apărarea planetară.

— Voiam să întreb ce o să facem Vincent şi cu mine.

— În cea mai mare parte, paradă şi şedinţe foto. Desigur, doar dacă Pământul nu e atacat de forţe extraterestre, caz în care cel mai probabil o să aveţi parte de o moarte rapidă şi fără rost, de mâna unui inamic superior, venit în număr copleşitor.

— Când povesteşti aşa, pare de-a dreptul palpitant. Sunt în culmea fericirii. Şi cine o să conducă chestia asta de apărare a Pământului?

— Nu ştiu. Am primit sarcina să găsesc un lider de echipă corespunzător. Promit că o să mă ţin departe de orice candidat care prezintă tendinţe sociopate. Ce contează deocamdată este că

proiectul ăsta nu poate merge mai departe fără voi, iar eu aş vrea să spun Naţiunilor Unite că poate conta pe implicarea voastră în continuare.

— Vrei să răspund acum?

— N-are rost să amâni.

— Sigur. Ce-aş putea să spun? Nu, nu vreau să conduc chestia aia extraterestră uluitoare? Ştiu că Vincent n-ar renunţa pentru nimic în lume. N-o să fiu eu cea care să-l lase fără ea.

— Sunt foarte mulţumit să aud asta. Am considerat necesar să întreb, ţinând cont de tot ce ţi s-a întâmplat în ultima vreme.

— Ştiu, sentimentalul de tine. Faci pe durul, dar de fapt eşti de-a dreptul sentimental pe dinăuntru.

— Ceea ce-mi aduce aminte că mama ta ar vrea să te vadă.

— Mama? Unde e?

— La Guantánamo.

— Ei, haide! Serios? Ai băgat-o pe mama într-o celulă ca s-o foloseşti ca pârghie dacă spuneam nu?

— Deşi n-ar fi cu totul de neînţeles să folosesc prezenţa celor dragi ţie ca mijloc de convingere, ar trebui să ştii că n-aş băga-o niciodată pe mama ta într-o celulă. La urma urmelor, sunt de-a dreptul sentimental pe dinăuntru. E la baza din Guantánamo, nu la închisoare. Avionul ei a trebuit să lase pe traseu nişte puşcaşi marini. O să ajungă aici în mai puţin de-o oră. Puteţi să vă întoarceţi împreună în Statele Unite.

— Eşti un nemernic. Vincent a zis că s-ar putea să pui la cale ceva de felul ăsta.

— Ce mai face domnul Couture? N-am apucat încă să-l văd.

— E bine. E mai mult decât bine. Chiar are spirit eroic. E de groază.

— E ceva rău?

— Nu ştiu. Încă sunt supărată pe el.

— Ce-a mai făcut ca să fie vrednic de mânia ta? A **fost, aşa cum ai subliniat şi tu, destul de eroic în ultimele câteva zile.**

— Exact. Cum a putut să fie aşa de prost să se întoarcă după mine?

— Crezi că a avut vreun motiv ascuns?

— Nu, doar i-a păsat de mine. Asta-i problema. Ştii că nu mă încred uşor în alţii.

— E cineva care nu ştie?

— Păi, cum aş putea să n-am încredere în el acum? Ştii ce-o să se întâmple, nu? O să las garda jos, o să spun chestii tâmpite pe care o să le regret mai târziu, o să mă schimb într-o puştoaică de cincisprezece ani. La un moment dat, el o să mă ceară de nevastă, iar eu o să fiu prea înnebunită ca să refuz.

— Domnul Couture nu mi se pare deloc genul care s-ar căsători.

— Ştii că a cumpărat un inel?

— …

— Da, şi eu am rămas fără replică atunci când am aflat. M-am purtat cât de caustic se poate în condiţiile date. Până acum, am reuşit să par destul de ambivalentă în legătură cu sentimentele mele ca să-l împiedic să pună întrebarea.

— Poate undeva, în străfundurile carapacei ăleia colţuroase ale tale, există o fetiţă care aşteaptă cu disperare s-o ceară Făt-Frumos de nevastă.

— Sigur că e. Doar că până acum am reuşit destul de bine s-o fac pe mucoasa aia să-şi ţină gura.

— Care o să fie răspunsul dacă te întreabă?

— Eşti nostim. Nu poate să întrebe. O să găsesc o cale să fiu destul de afurisită în următorii patruzeci de ani, astfel încât să nu apară niciodată momentul ideal.

— Până la urmă, pari să te descurci foarte bine cu fetiţa aia. La revedere, doamnă Resnik.

EPILOG

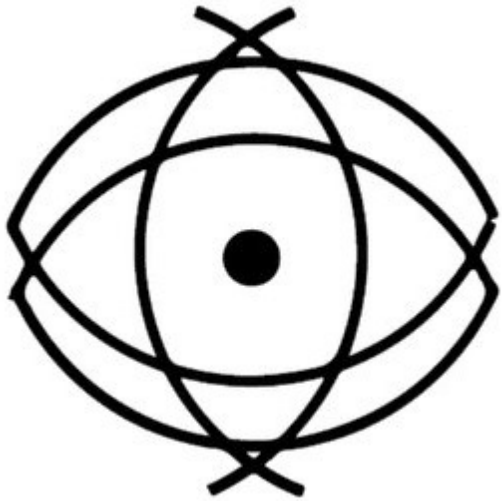

FIŞIERUL NR. 360

Stenograma discuţiei cu un subiect necunoscut

Locaţie: Ambasada Statelor Unite, Dublin, Irlanda

— Cum te simţi, din punct de vedere fizic? Ai nevoie de asistenţă medicală?

— Sunt în regulă. Mulţumesc.

— Ai nevoie de ceva să te simţi mai bine? Ai stat în frig destul de multă vreme.

— Mi-e bine, serios. M-au lăsat să fac un duş şi mi-au dat nişte haine groase. Mulţumesc.

— Ştii cine sunt?

— Nu, îmi pare rău. Nu cunosc pe nimeni în Irlanda.

— Ce cauţi în ţara asta?

— Am fost răpită! Uite, v-am spus deja de zece ori. Nu ştiu cum am ajuns în Europa. M-a găsit azi-dimineaţă un şofer de camion… pe marginea drumului… dezbrăcată, pentru numele lui Dumnezeu.

— Zici că ai fost răpită. Poţi să-mi povesteşti cum s-a întâmplat?

— Mergeam cu maşina de la serviciu spre casă, când a frânat o dubă chiar în faţa mea. M-am lovit de ea destul de tare. Cineva m-a târât din maşină. Probabil că am leşinat după aceea.

— Unde e casa?

— Sunt americancă. Stau în Chicago.

— Ai leşinat şi te-ai trezit pe marginea drumului lângă Dublin.

— Da… am… da, aşa e.

— Ce e?

— Nu sunt sigură. Cred că mi-am revenit câteva secunde între timp. Nu puteam să văd nimic, dar am auzit nişte voci.

— Câte voci ai auzit?

— Patru sau cinci. Nu ştiu. Nici măcar nu sunt sigură că n-am visat totul.

— Ce ziceau?

— N-aş putea spune. Nu ştiu ce limbă vorbeau. Suna ca… nu ştiu a ce suna. Poate suedeză, lakota[37] cu accent german puternic. Chiar nu

ştiu. Ceva ce n-am mai auzit până acum.

— De unde ştii cum sună lakota?

— De fapt, nu ştiu. *Dansând cu lupii?* E singura limbă a nativilor americani la care pot să mă gândesc. M-am născut în Dakota de Sud. Sunt câteva rezervaţii acolo. De fapt, toată zona unde am stat fusese teritoriu Lakota.

— N-ai documente, n-ai acte de niciun fel. Aşa e?

— Ţi-am zis. Eram complet dezbrăcată când mi-am revenit. Nu ştiu ce s-a întâmplat cu poşeta mea.

— Trebuie să ştii că doctorii care te-au examinat n-au găsit niciun fel de semne de abuz sexual.

— Mulţumesc. E o uşurare.

— Poţi să te gândeşti la ceva care să ne-ajute să-ţi confirmăm identitatea?

— Nu, nu în Irlanda. Nu-i infracţiune, nu? Dacă mă duceţi acasă, puteţi să vorbiţi cu prietenii mei, cu oamenii cu care lucrez.

— Aş vrea să-ţi arăt câteva fotografii.

— Dă-i drumul.

— O recunoşti pe femeie?

— Nu, nu ştiu cine e. E drăguţă.

— Dar pe bărbat?

— Nici pe el nu-l ştiu. Cine e?

— Un lingvist din Canada.

— Un lin… Crezi că ei sunt cei care m-au răpit?

— Nu cred. De fapt, pot să-ţi spun fără nicio ezitare că nu ei au făcut-o.

— Şi de ce-mi arăţi fotografiile lor?

— Să văd dacă îi recunoşti sau nu.

— Există vreun motiv pentru care ar trebui să-i recunosc? Pot să-ţi spun că n-am amnezie. În afară de cele câteva ore cât am fost inconştientă, îmi aduc aminte foarte limpede totul.

— Pot să-ţi pun o întrebare mai personală? Câţi ani ai?

— Douăzeci şi şapte.

— Poţi să mai precizezi o dată, pentru înregistrare, numele şi ocupaţia?

— Mă numesc Rose Franklin. Sunt cercetător la Universitatea din Chicago.

— Profilul tău ADN corespunde, într-adevăr, cu cel al doctorului Franklin.

— Pari surprins. Ştiu cine sunt. Acum, pot să mă duc acasă? Nu i-am mai dat de mâncare pisicii de când am plecat ieri la serviciu.

— Doamnă Franklin, din câte înţeleg, asta s-a întâmplat acum mai mult de patru ani.

— Ce? N-are nicio noimă. Am fost răpită. N-am fost în comă. Doar n-am dormit patru ani.

— Te cred. Oricât de ciudat ar părea, nu există nicio metodă ştiinţifică precisă de determinare a vârstei unei persoane aflate în viaţă. Totuşi, rezultatele controlului fizic şi radiografiile dentare corespund cu vârsta de douăzeci şi şapte de ani.

— Ştiu, ţi-am zis câţi ani am.

— Ce vreau să spun e că nu ai cicatricile recente şi unele lucrări dentare pe care doctorul Franklin le-a făcut după douăzeci şi şapte de ani.

— Nu… nu înţeleg.

— Doctorul Rose Franklin ar avea acum treizeci şi unu de ani.

— Ce vrei să spui cu „ar avea”?

— Te rog, vino cu mine. Avem multe de discutat…

MULŢUMIRI

(ÎN ORDINE CRONOLOGICĂ INVERSĂ)

Mulţumiri cât un robot gigantic editorului meu, Mark Tavani, şi tuturor celor de la Del Rey. Mulţumesc, Mark, pentru că i-ai oferit acestei cărţi o casă, pentru entuziasmul tău şi pentru îndrumare, pentru că te-ai luptat cu dependenţa mea de punct şi virgulă. Mulţumesc, Seth Fishman, agentul meu înaripat; şi mulţumiri pentru Rebecca Gardner şi Will Roberts de la The Gernert Co. Seth, eşti cel mai tare. Îţi mulţumesc pentru că m-ai lăsat fără slujba de editor.

N-aş fi scris nimic din toate astea fără agentul meu de film, Jon Cassir de la CAA (n-aş fi putut spune nici chestii ca „agentul meu de film"). Mulţumesc, Jon. Ceea ce mă aduce la Josh Bratman. Josh, ştii ce-ai făcut. Mulţumesc pentru că mi-ai schimbat viaţa.

Multe mulţumiri pentru cititorii mei din faza „beta", mai ales pentru Toby şi Andrew. Voi sunteţi categoric cei dintâi. Mulţumesc, Barbara, că mi-ai permis să nu te bag în seamă câteva ceasuri în fiecare seară, deşi am o bănuială serioasă că te bucurai doar că ai mai mult timp de citit.

Mulţumesc, Theodore. Mi-ai pus atât de multe întrebări când m-am oferit să-ţi fac un robot de jucărie, că a trebuit să scriu o carte despre asta. Mulţumesc, Jean, că mi-ai transmis dragostea ta pentru stil. Mulţumesc, Thérèse, pentru că mi-ai dat curajul să încerc orice.

VIRTUAL
VP
sile®
PROJECT

DOSARELE THEMIS
CARTEA 1

PREMIUL SEIUN
PENTRU CEL MAI BUN ROMAN STRĂIN

Oricine ar fi fost capabil să construiască un astfel de obiect i-ar fi înspăimântat de moarte pe oamenii de acum 6 000 de ani.
Ar fi fost văzuți drept zei, demoni, ființe supranaturale de vreun fel sau altul.

Existența singulară a oamenilor în univers este pusă la îndoială după descoperirea întâmplătoare a unui artefact misterios, care precedă civilizația umană, probabil cea mai mare enigmă care a confruntat vreodată omenirea. Originile, constructorii și scopul său ridică multe semne de întrebare; se știe doar că descifrarea secretului poate conduce Pământul fie spre evoluție, fie spre extincție. Din fericire, există oameni care nu încetează niciodată să caute răspunsuri.

Lumea a văzut prea multe filme cu extratereștri,
ca să fie cu totul șocată de existența lor.
Dacă expui pe cineva la ceva anume suficient de multă vreme,
devine... desensibilizat.

virtual project

WWW.EDITURA-PALADIN.RO

ISBN 978-606-9000-15-1

Notes

[←1]

Pentru Théodore. Acum, mai trebuie să te învăţ să citeşti... şi engleza. (În limba franceză, în original)

[←2]

National Security Agency – agenţie guvernamentală americană de securitate, specializată în analiză criptografică.

[←3]

Meteorit litic („pietros”) cu structură microcristalină; chondriţii constituie mai mult de 80% din meteoriţii căzuţi pe Pământ.

[←4]

Regiunea de centru-nord a Statelor Unite, care include zona din jurul Marilor Lacuri şi partea superioară a văii râului Mississippi.

[←5]

Erou al Vestului american, cunoscut pistolar, jucător de cărţi, călăuză şi om al legii, împuşcat mortal la 2 august 1876 la Deadwood.

[←6]

Elicopter Sikorsky UH-60 Black Hawk.

[←7]

160th Special Operations Aviation Regiment (Airborne) – unitate de operaţiuni speciale care asigură cu elicoptere sprijinul aerian necesar forţelor terestre americane.

[←8]

Numele sub care sunt cunoscute echipele sportive ale Liceului „Henry Ford” din Detroit.

[←9]

Concept formulat de arhitectul Louis Henry Sullivan (1856-1924), considerat părinte al arhitecturii moderne americane şi identificat cu estetica primelor proiecte de zgârie-nori.

[←10]

Referire la *Războiul stelelor - Episodul IV: O nouă speranţă.*

[←11]

Decizie administrativă, legislativă sau judiciară a unei autorităţi ecleziastice (în limba franceză, în original).

[←12]

Referire la o poezioară pentru copii, de la sfârşitul secolului al XVIII-lea, despre un personaj în formă de ou.

[←13]

Republică în cadrul Federaţiei Ruse, situată în sudul Siberiei, cu capitala la Kîzîl.

[←14]

Fluviul Eniseiul Mic.

[←15]

Republică în cadrul Federaţiei Ruse, situată în sud-estul Siberiei.

[←16]

Autostrada federală „Enisei” trece prin Siberia, pe ruta Krasnoiarsk-Abakan-Kîzîl, şi ajunge la graniţa cu Mongolia.

[←17]

Sistem unic de management al resurselor umane care unifică toate componentele comunităţii de informaţii a Departamentului Apărării.

[←18]

William Shakespeare, *Romeo şi Julieta,* actul II, scena II, traducere de Şt. O. Iosif, Ed. Mondero, Bucureşti, 2000.

[←19]

William Shakespeare, *op. cit.*

[←20]

National Institutes of Health – agenţia americană de cercetare în domeniul medical, parte a Departamentului Sănătăţii.

[←21]

National Science Foundation – agenţia federală americană care susţine cercetarea fundamentală şi educaţia în domeniul ştiinţific.

[←22]

Proteină care inhibă dezvoltarea ţesutului muscular.

[←23]

Food and Drug Administration – agenţie federală americană responsabilă pentru monitorizarea standardelor de siguranţă în industria alimentară şi în cea producătoare de medicamente.

[←24]

DEFCON (DEFense readiness CONdition) – nivelul stării de alertă a forţelor armate americane, definit pe o scală de la 1 la 5, unde 1 este cel mai ridicat nivel.

[←25]

Submarin nuclear de atac de clasă Iasen.

[←26]

Submarine cu propulsie nucleară, echipate cu rachete balistice, aflate în serviciul Marinei Militare Ruse.

[←27]

Submarine strategice cu propulsie nucleară aflate în dotarea Flotei ruse a Nordului.

[←28]

Printre cele mai mari submarine construite până în prezent, au intrat în dotarea Flotei ruse a Nordului la începutul anilor ’80.

[←29]

Southeast Alaska Acoustic Measurement Facility (SEAFAC) – bază a Marinei americane pentru realizarea de măsurători acustice pasive de înaltă fidelitate.

[←30]

Sistem de comunicaţii american între submarine.

[←31]

Partea centrală a marelui poem epic sanscrit *Mahabharata,* redactat între secolele V şi II î.e.n.

[←32]

Epistola către romani a Sfântului Apostol Pavel, 13:1, Biblia, traducere de Dumitru Cornilescu, 1924.

[←33]

Discurs susţinut la Asociaţia Oamenilor de Ştiinţă din Los Alamos, New Mexico, 2 noiembrie 1945.

[←34]

Federal Aviation Administration – autoritatea federală americană de reglementare în domeniul aviaţiei civile.

[←35]

ATC – Controlul de trafic aerian.

[←36]

Defense Advanced Research Projects Agency – agenţie a Departamentului Apărării al Statelor Unite ale Americii responsabilă cu perfecţionarea tehnologiei militare.

[←37]

Limbă vorbită de membrii tribului Lakota, unul dintre cele şapte triburi Sioux.